

138
ms

ਜਲ੍ਹਾ ਜੀ ਬਾਤੀ ੨

138 MSS

ਜਪੁਜੀ ਸਟੀਕ

ਮੁਹਿਮੇਲੇ ਭਨ ਸਤ ਸੰਗਤ ਬੀਗਾਰ ਨ ਕਪਏ
 ਹੋਏ ਭਨ ਕ੍ਰਮ ਸਾਲਾਮਤ ਮਰੇ ਭਨ ਮਹਿਮੇ
 ਹੁਕਮੇ ਭਨ ਤੇ ਅਨਤ ਤਬੀ ਨ ਕਰ ਕਹਏ
 ਸੇ ਭਨ ਸੁਭ ਕਰ ਮਸੇ ਵਿਛੋ ਭਨ ਅਪਕਰ ਮਹੁ
 ਤੇ ਬੋਰਨ ਪਖੰਡ ਤਬੀ ਸੰਤ ਨ ਮਨ ਭਏ ਹੋਏ
 ਤੇਰੇ ਅਨੰਦ ਘਨ ਸਮਝ ਬੂਝ ਦੇਖੇ ਮਨ ਮੇਰੇ
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤਬ ਸੁਪ ਜੀ ਬਨਏ ਹੋਏ ॥ ੧ ॥ ਸੋਰ
 ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗ੍ਰੰਥਿ ਅਲਾਉਦਾਨੀ ਦੁਕਰਨ
 ਰਦੁਲਾਤਾ ਚਰਨ ਨ ਉਰਧਾਰ ਅਨੰਦ ਘਨ
 ਵਰਨ ਨ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ਦੇਹ ਭਾਗੁ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੁਪਿ
 ਜੀ ਕੀ ਓਨਿ ਸਮਾਤਿ ਕੇ ਨਿਰਧਾਰ ਅਨੰਦ
 ਘਨ ਦੀ ਕਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਉ ਅਰਥ ਦੀ ਚਾਗੁ ॥ ੩ ॥
 ੧ ਓਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰ
 ਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿ ॥ ੪ ॥ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇਕਰਤਾ ਪੁਰ

ਅਪਰਮੇਸਰੁ ਕਾਹੀ ਹੋ ॥ ਐਹੁ ਸਭੀ ਨਾਮੁ ਝੂਠੇ ਹੋ ॥
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਹੋ ॥ ਤਬੀ ਤੇ ਸਾਪਕ ਕੇ ਸਤਿ
 ਪਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਐਹੁ ਨਾਮੁ ਝੂਠੇ ਹੋ ॥ ੩
 ਬੀ ਤੇ ਝੂਠੇ ਜਗਤ ਮੇਰਾ ਰਤੇ ਹੋ ॥ ਸੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
 ਕੇ ਦੇ ਰੂਪਾ ॥ ਏਕੁ ਨਿਰਗੁਣਾ ॥ ਏਕੁ ਸਰਗੁਣਾ ॥
 ਦੁਪਦਿਦਾਤੀ ਕੇ ਮਤਿ ਦਿਖੇ ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾ ਨਾਮੁ
 ਨਹੀ ॥ ਤਬਾਇ ਸਗਮਾ ਸੀ ਕੇ ਜਗਾਵੇ ॥ ਨਾਮਿ ੩
 ਨਿਰਾਕਾਰੁ ॥ ਨਿਰੁਦਿਕਾਰੁ ॥ ਨਹੀ ॥ ਹੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ॥
 ਨਾਤੀ ॥ ਤਮਾਇਆ ॥ ਤੀਤੁ ॥ ਚਿਦਾਤਮਾ ॥ ਇਤਮਾ
 ਦਕ ਨਾਮੁ ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ਭੀ ਤੇ ਕਹੇ ਹੀ ਹੋ ॥ ਸੋ ਸ
 ਭੀ ਨਾਮੁ ॥ ਪਤਿ ਪਾਵਨੁ ॥ ਕਤ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹੀ ਤੇ ਹੋ
 ਅਰ ਸਰਗੁਣ ਕੇ ਭੀ ਨ ਰੂਪਾ ॥ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ॥ ਵਿਸਨੁ ॥ ਸਿੰਘਾਰ
 ਨ ਕਰਤਾ ॥ ਰੁਦ੍ਰਾ ॥ ਆਰੋ ॥ ਇਨ ਭੀ ਨੇ ਕੇ ਅਨੇ
 ਕੁ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਅਵਤਾਰ ਸੀ ਸੁ ਗਤ ਜੇ ਤੇ ਇ

ਨਕੇ ਨਮੁ ਹੋ ਸੋ ਸਭੀ ਪਤਤਿ ਪਾਵ ਨਹੇ ਮੁਕ ३
 ਤਿਕੇ ਦਾਤਾ ਹੋ ਪਾਇ ਨ ਪਰਿ ਮਨੇ ਕੁਮਾਦੁ ਕ
 ਹਤੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੀ ਕਹਤੇ ਹੋ ਨਿਰੰਤਰੇ ਮੇਰੇ
 ਨਾਮੋ ਕੋ ਸਪਤਿ ਹੋ ਅਸੁ ਦਾ ਕੀ ਕਤ ਨ ਕਹਤੇ ਹੋ
 ਬਡਾ ਭੀ ਸੋ ਸਿਸਟੇ ਪਾਪ ਕੀ ਅਹੋ ਤਿਸ ਪਾਪ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਿਸ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾ ਹੋ ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਕਹਤੇ ਹੋ
 ਇਸੇ ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀ ਦੂਸਿ ਸਦਿ ਕਹਤੇ ਹੋ
 ਸਿਸਟੇ ਹਰਿ ਕਾ ਚਿਦਾਤਮੁ ਕੇ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਦ੍ਰਾਬੁ
 ਉਚਾਰਣ ਕੀ ਅਹੋ ਤਿਸੁ ਫਲ ਕੇ ਸਹੀ ਸਰ
 ਮਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੀ ਨਹੀ ਕਹ ਸਕਦਾ ਨਿਰਭੁਉ
 ਨਿਰਦੋਹਾ ਨ ਕਿਸੀ ਕੋ ਤਿਸ ਕਾ ਭੈ ਹੀ ਹੋ ਨ
 ਕਿਸੀ ਸਾਧੁ ਦੇਰ ਹੋ ਫੇਰੁ ਕੇ ਸਾਹੋ ਅਕਾਲ ਮੂ
 ਹਤਿ ਅਸੁ ਨੀ ਸੈਭੀ ਅਕਾਲ ਸਰੂਪ ਹੋ ਸਿਸ
 ਕਾਤੀ ਨੇ ਕਾਲੁ ਦਿਖੈ ਨਾ ਸੁਨਾਹੀ ਅਸੁ ਨੀ ਸੇ
 ਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਹੀ ਅਵਤਾਰਾ ਰਾਮ ਕਿਸਨੁ ਆਦਿ
 ਸੇ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਹੋ ਸੇ ਕੀ ਕਾ ਰੂਪ ਹੋਏ ਹੋ

ਸੇਸੇਵਧਾਕੋਸੁਪਨ ਵਿਖੇਪ੍ਰਤੀਤ
 ਹੋਵੇ ਸੇਸੇਕੋਪ੍ਰਤਸਨਮਹਿ। ਤੇਸੇਹੀਕ
 ਸਲਮਾਦਕੋਕੋਪ੍ਰਤੀਤਬੂਝੇਹੀ। ਸੇਭੀ
 ਸਾਖੀਬੁਆਪਦੇਆਪਸੇਆਪਹੀਹੀ।
 ਕਿਸੀਕਾਕੀਆਹੂਆਨਹੀ। ਯਦਦੁ
 ਸੇਭੀ। ਅਨੰਤਸਰੂਪ। ਅਨੰਤਸਕਤਿ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਮੇਸਾਸੇਪ੍ਰਮੇਸਰਹੀ। ਤਿਸੀਕ
 ਪ੍ਰਾਪਤਕੋਸੇਹੋਵੇ। ਤਿਸਕਾਉੜਕਹਤੇ
 ਹੀ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸੇਗੁਰਕਿਰਪਾਕ
 ਰਹਿਤਬੀਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀ
 ਹੀ। ਬਿਨਗੁਰਕਿਰਪਾਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿਨਹੀ। ਸਰਬਵੇਦੁਸਾਸਤ੍ਰਕਾਪਰ
 ਲਕਸ਼ਿਧਾਂਤਹੋਹੀਹੀ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੀ। ਸੇਰਠਾ
 ਕੇਸੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਪ੍ਰਮੇਸਰਗੁਰਕਿਰਪਾ
 ਤੇ। ਪ੍ਰਗਦਕਹੇਤੁਸੇਇਗੁਰਗਾਂਠੜੀ
 ਕਿਆਬਾਧਯੋਗੀਰਠਮਾਲਾਵਤਗਿਯ

ਨੁਦੁਆਰਾ ਗੁਰਸਿਖ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥ ੪ ॥
 ਰਤੇ ਹੋ ॥ ਅਧਿਆਮ ਦਸ ਚੁ ॥ ਸੁਗਾ ਦਸ ਚੁ ॥ ਹੇ
 ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਨਨਕ ਹੇ ਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਅ
 ਰਥੁ ॥ ਅਗਤ ਕੀਆ ਦੁਸੁ ਧਰੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਪ੍ਰ
 ਆਤਮਾ ਹੀ ਥਾ ॥ ਸੁਗਾ ਦਸ ਚੁ ॥ ਸੁਗਾ ਸੁਗਾ ਹੇ ਸ
 ਗਤ ਕਾ ਅਨਮਤਿ ਸਕੀਆ ਦਕੀ ਸੇ ਅਵਸਥ
 ਮੇ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਪ੍ਰਾ ਹੇ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਅ
 ਬਦਰਤਮਾਨੁ ਮੇ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਪ੍ਰਾ ਹੇ ॥
 ਨਨਕ ਹੇ ਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਸਬ ਪੁਲਿਕਾ ਲਾਇ ਪੇ
 ਸਗਤ ਨਾ ਸੁਹੇਵੈ ਤਉ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਤਿ
 ਹੀ ਰਹੈਗਾ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਨਾਸੁ ਕਬੀਹੈ ਤਨ
 ਹੀ ॥ ਇਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਕਾਰੂ ਪਿਪ੍ਰਾ ॥ ਅਖਰੁ ਅਰਥ
 ਕੇ ਕਹਾ ॥ ਅਬ ਭਾਵਾ ਅਰਥ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੋ ॥ ਅ
 ਦਸ ਚੁ ॥ ਸੁਗਾ ਦਸ ਚੁ ॥ ਗੁਰ ਕਹਤੇ ਹੋ ਸਿਖ
 ਕੋ ॥ ਹੇ ਸਿਖ ਇਸ ਸਗੀਰ ਕੀ ਭੀ ਤੂਆਇ

ਸਤਿਰੂਪਹੀਥਾ॥ ਜੇਤੂਪੂਰਬ ਨਹੇਤਾਤਬਸਰੀਰ
 ਗ੍ਰਹਣਕੇਸੇਕਰਤਾ॥ ਸਬਪੂਰਬਸਰੀਰਤੇ
 ਰਾਨਸੁਹ੍ਰਮਾਅਰੁਅਦਰਤਮਾਨੁਸਰੀਰਤੇ
 ਨੇਨਹੀਗ੍ਰਹਣੁਕੀਆ॥ ਸਰੀਰਯੁਗਮਕੇਬੀ
 ਚਕੀਜੇਤੇਹੀਕਰਮੁਸੀਸਕਾਰੁਰੂਪਅਦੁਸਬ
 ਥੀ॥ ਜਿਸੁਕਰਮੁਸੀਸਕਾਰਨੇਤੇਰੇਤਾਈਸਨਮੁ
 ਦੀਅਹੈ॥ ਉਸਅਦੁਸਬਮੇਭੀਤੂਸਤਿਰੂਪਹੀ
 ਥਾਹੈਭੀਸਦੁ॥ ਨਾਨਕਹੇਸੀਭੀਸਦੁ॥ ਸਬ
 ਇਹਸਰੀਰਤੇਰਾਨਸੁਹੈਗਾ॥ ਤਉਭੀਤੂ
 ਸਤਿਰੂਪਹੀਰਹੈਗਾ॥ ਤੇਰਾਨਸੁਤਉਕਬੀ
 ਭੀਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਤੁਹੀਤੇਸਤਿਰੂਪਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਹੈ॥ ਤੇਰੇਤੇਉਨੁਅਉਰੁਕਉਲਹੈ॥ ਜਿਸਕੇ
 ਪਾਵਲੇਕੀਤੂਇਛਾਕਰਤਾਹੈ॥ ਇਸਕਉ
 ਸਮਝਕਰਤੂਸਾਤਹੈ॥ ਜਿਸੇਕਿਸੀਕੇਕੀਠਿ
 ਮੇਸੁਰਲਕਾਬੂਖਲਖਾਜਾਹੈ॥ ਸੇਪ੍ਰਮਾਦਕਰ

ਅਸਟਪੀਛੇਹੁਆਦਬਪੁਰਖਕਹਤਹੈਗਾਹ ॥ ੫ ॥
 ਮੇਰਾਭੂਖਲਕਹਾਗਾਇਆਤਿਸੀਕੀਓਭ
 ਕਰਤਹੈ॥ ਅਰੁਤਿਸਕੀਪ੍ਰਾਪਤਕੇਨਮਿਤਸ
 ਤਨਕਰਤਹੈ॥ ਕਿਜੀਨੇਕਹਾਓਭਅਤਕਰਿ
 ਭੂਖਲਤੇਰੈਕੰਠਹੀਮੇਰੈ॥ ਦੇਖੋਤਿਸਹੀ॥ ਸ
 ਬਦੇਖੋਤਿਕੰਠਹੀਤੇਪਾਇਆਜਿਸਨੇਕਹ ॥ ੦ ॥
 ਭੂਖਲਤੇਰੈਕੰਠਹੀਮੇਰੈਤਿਸਨੇਗੰਠਜੀਤੇ
 ਖੋਲਕੇਤੇਨਹੀਦੀਆਪਰਉਪਦੇਸੁਦੁਅ ॥ ੦ ॥
 ਗਮਲਾਇਦੇਤੇਹੈ॥ ਜੇਤੁਹੀਸਤਿਭੂਪ੍ਰਮਾ
 ਤਮਾਹੈ॥ ਤੇਰੈਤੇਭਿਨੁਸਤਿਅਉਰਕਉਨਹੀ
 ਇਸਕਾਨਮੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ॥ ਅਬਇ
 ਹੁਗੁਰਨੇਪ੍ਰਮਉਪਦੇਸਕੀਆਜੇਤੇਸਿਖਜੁ
 ਧਮੀਤਹਿਕਰਲਹੈਤੇਇਸੀਮੇਕ੍ਰਿਤਾਰਥਹੁ
 ਆ॥ ਅੰਰਉਪਦੇਸਕਾਹੈਕਚਾਹੀਏਗਾ॥
 ਆਰਿਜੇਸਿਖਮਲਨਮੰਤਹਿਕਰਲਹੈ॥
 ਪਤਬਮਲਨਮੰਤਹਿਕਰਨਹਿਏਗਿ

ਆਨੁ ਭਿਖ ਦੇਸੁ ਕਾ ਪੁਰਵੇਸੁ ਨਹੀ ਹੋਵੈ ਗਾ ਮੈਸੇ ਮੈ
 ਲੇਵੁ ਸੁਤ ਪਰ ਕੇਸਰ ਕਾਰੰਗੁ ਨਹੀ ਚੜ੍ਹਤਾ ਮਲ
 ਨਮੰਤ ਹਕਰਨੁ ਸਿਖ ਦੁਚਨਾ ਸਦੈ ਯਾਗਿ ਯਾ
 ਨੁ ਭਿਖ ਦੇਸੁ ਕੀ ਭਿਗੁ ਮੇਹ ਕੇਸੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੈਠ
 ਤਨਾਹੀ ਕੇਇ ਕੁਸੇ ਚਤੇ ਸੁਧ ਬਖਾਨਤ ਕੇਇ
 ਕੇਸੇ ਨਹੀ ਮੇਨ ਸਲਾਹੀ ਕੇਇ ਕੁਭੇਗੀ ਭੇਗੁ
 ਬਖਾਨਤ ਪੁਨ ਕੀਏ ਬਿਨ ਮੇਨ ਕਦਾਹੀ ਹੀ ਤੇ ਅ
 ਸਾਨੁ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਾਨਤ ਤੇ ਤੇਗੁ ਰੇ ਮਹਿ ਕਹਿ
 ਸਮਝਾਹੀ ਗਾਰੁ ਭਿਖ ਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੇ ਚੇਸੇ
 ਚਨ ਹੋਵਈ ਮੇਸੇ ਚੀਲਖ ਦਾਗੁ ਮੇਸੇ ਲੁਖਿ
 ਤਾਦ ਕੇ ਕਰ ਕੇ ਲਾਖ ਦਾਗੀ ਭੀ ਸਹੀ ਰੁਕੇ ਪਖ
 ਲਨਾ ਕਰੇਗਾ ਤਉ ਭੀ ਸਹੀ ਰੁਕੀ ਸੁਚਤ ਪਹੀ
 ਹੀ ਤੇ ਹੋਵੈ ਗਾਇ ਇਹੁ ਮਲ ਮੂੜ ਕਾ ਸਹੀ ਰੁਸ
 ਲਾ ਮੂਤ ਕਾ ਕਰ ਕੇ ਕੇਸੇ ਸੁਧ ਹੋਵੈ ਗਾ ਯਦ
 ਦਾਸੇ ਚਨਾ ਮਸੀਸੇ ਕਛੀ ਹੋ ਮੇਨੇ ਤੇ ਰੋਤ
 ਈ ਗਿ ਆਨੁ ਭਿਖ ਦੇਸੁ ਕੀ ਆ ਤੇ ਨੇ ਇਸੁ

ਪਰਸੀਸੈ ਉਠਾਇਆ ਭੁਗਵਾਨ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋ ॥
 ਸੀਸਾ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਸੋ ਨਾਜੁ ਕੀ ਪ੍ਰਧਤਿ ਹੋਤ ਹੋ ॥ ਤਾ
 ਤੇ ਤੂ ਅਪਣਾ ਨਾਸੁ ਅਪਹੀ ਮਭਿਕ ਗਿ ॥ ਜਮਾਇ
 ਕਰ ਦੇਖਤੂ ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੋਵਨ ਹੀ ॥ ਯਦਵਾ ॥ ਜੋ
 ਨਾਮੁ ਸੋ ਕਾ ਹੀ ਹੋ ॥ ਹਾਹਾ ਹੋਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ
 ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਆ ਮੇਨੇ ਨਾ ਸਮਝਾ ॥ ਸੋ
 ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਸੋ ਚੁਕੇ ਰੇ ਗਾਤ ਉਭੀ ਤੇ ਜੁਧ
 ਨਾ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਸੋ ਕੀ ਤੈ ਸੂਤ ਕੀ ਹੋਤ ਹੋ
 ਤਿਸੇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਾ ਅਧਕਾਰ ਨਹੀ ॥
 ਨਾਨਕ ਜੂਤ ਕਰੇ ਦੁਨਾ ਉਤਰੇ ਗਿਆਨ ਉਤ ॥
 ਮੋਧੋਇ ॥ ਸਤਿ ਰੂਪ ਅਪਣੇ ਕੇ ਸਮਝਣਾ
 ਇਸੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਗਿਆਨੁ ਹੋ ॥ ਇਸ ਬਿਨਾ ਤੂ
 ਕਬੀ ਸੁਧ ਨਾ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਜਿਥੀ ਗੁਰ ਕਹਤੇ ਹੋ
 ਚੁਧੇ ਚੁਪ ਨਹੋ ਦੁਈ ਜੇਲਾ ॥ ਇਰਗਾਲਿ ਦੁ
 ਤਾਰਾ ॥ ਜਿਤੂ ਕਰੇ ਮੇ ਤੇ ਲਧਾ ਰਵਤ ਲਿਵ
 ਲਾਇ ਰਹੇ ਗਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਤੇ ਤੇਰੀ ਚੁਪ ਨ

ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਹੋਤੋਹਠਕਰਕੇ ਤੇਨੇਸਿਹਬਾਤੇਬੰਦ
 ਕਰੀਮਨਤੇਬੰਦਨਕਰਸਕਾਮਨਤੇਦਸੇਦਿਸ਼ਾ
 ਕੁਦਕਤਾਹੀਰਹਾਅਰਜੇਕੁਖਲਰੋਗੀਤਬ
 ਸਿਜੀਕੇਜਾਰਤਕਰੋਗਾਉਹਤੇਹੀਜਾਰਤਿ
 ਸਮਝੇਗਾ। ਨਹੀ। ਤਿਜੀਤੇਖੇਦਹੋਵੇਗਾ। ਅ
 ਬਦੀਚਾਰਕਰਦੇਖੇਇਹਮੇਨਤੇਰੋਤਾਈਕਲਾ
 ਆਲੁਕਾਸਾਧਨਹੁਆਮਥਦਾਦੁਖਰੂਪਗੁਜਾ
 ਮਰਜੇਤੁਰੋਗੇਕੋਉਤਮਮਾਨਕਰਭੋਗੇਕੋਪ੍ਰਾਪਤ
 ਨਮਿਤਤਪਯੋਗਆਦਕਕੀਆਚਾਰੋ। ਤਉਕੀ
 ਤੂਕ੍ਰਿਤਾਰਥਨਾਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਧੀਗੁਰਕਰਤੇਹੋ। ਤੂ
 ਸਿਮਾਭੁਖਨਉਤੀਸੇਬੀਨਾਪੁਰੀਆਭਾਗ। ਸਿਤ
 ਪਯੋਗਾਦਕਕੇਕਰਕੇਤੁਸੁਰਗਾਦਕਕੇਪ੍ਰਾਪਤਹੀ
 ਆਤਬਭੀਭੋਗਾਦਕਕੇਕਰਕੇਤਿਪਤਨਾ
 ਵੇਗਾ। ਜੇਇਦੁਖਮਦੁਰਦਕੁਬੇਰੁਇਨਕੀ
 ਆਪੁਰੀਓਭਾਰਬਾਧਕਰਜਿਰਪਰਧਾਰੇ
 ਵੇਗਾ। ਤਉਕੀਤੂਤਿਪਤਨਾਹੋਵੇਗਾ। ਤਿ

ਸਨਾ ਤੇਰੀ ਅਧਕਰੀ ਅਧਕਰਏ ਪੈਰੀ। ਸੇਰਿ ਪਨਹੁਈ ॥ ੭ ॥
 ਤੇਰੰਗਾ ਲਹੁਆ। ਕਿਰਾ ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੇ ਨਮਿ ਤਯਤਨੁ
 ਕਰਣ ਮਹਾਮੂਰਖੇ ਕਾਹੀ ਤੇ ਕਾਮਹੀ। ਅਰਜੇ ਤੁਰ
 ਉਮੈ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨਮਿ ਤਯਤਨ ਕਰੇਗਾ। ਤਿਸ
 ਕਛੁ ਲਸਦੇ ਤੁਰਾਤਾਰੇ ਗਾਏ ਭੀ ਤੇ ਨਹੀਰਿ
 ਆਸੇਈ ਗੁਰਕਹ ਭੋਰੇ। ਸਹੀ ਸਸਿਆਲੁ ਪਾਠ
 ਸਿਰਹਿ ਤਿਉ ਕਨਚਲੇ ਨਾਲਾ। ਸੇਹ ਸਰੇ ਲਾਖ
 ਸਿਜਾ ਲਪਕਰੇਗਾ। ਸੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸਦਾਹੀ ਭੋਗ
 ਦੇ ਰਹੈਗਾ। ਸੇ ਏਕੁ ਸਿਆਲੁ ਪਛੀ ਤੇਰੇ ਸਾਖਨ
 ਚਲੈ ਰਹਿ। ਸਦਾ ਭੋਗੁ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਰੀ ਰਹੈ ਨਹੀਨ
 ਸਦਾ ਦੇਹਿ ਸਾਖੀ ਸੇ ਸੇ ਗਾਰਹਿ ਤਾਰੇ। ਨਾ ਭੋਗੁ
 ਸਾਖੀ। ਤਿਨ ਕੇ ਨਮਿ ਤਯਤਨ ਕਰਣ ਮਹਾਮੂਰ
 ਖੇ ਕਾਹੀ ਤੇ ਕਾਮਹੀ। ਸਿਖਦੁ ਚਨੁ। ਸੇਈ ਗੁਰਕਿ
 ਪਾਨਿਆਨੁ ਤਯਤਨ ਕਰੇ। ਸੇ ਰਿਹਾਈ ਏ ਸੇ ਰਿਹੁ
 ਕਰੇ ਪ੍ਰਮਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੁਹਦੀਲੁ ਪਗ। ਤਿਸਕਾ

ਉਤ੍ਰਗੁਰਬਹਤੇਹੈ। ਕਿਵਸਚਿਆਰਹੈ। ਈਮੇਕਿ
 ਵਰੁਜੈਤੁਰੈਪਾਲਾਮੇਸਚਿਆਰੁਕੋਸੇਹੋਵੇਸਤਿ
 ਰੂਪਸ੍ਰੋਮੇਸਰਹੈ। ਤਿਸਕੀਪ੍ਰਾਪਤਮੁਏਕੋਸੇਹੋ
 ਏ। ਅਰਧੂਠਾਸੇਹੈਸਗਤਤਿਸੁਵਿਖੇਅਨੇਕੁਸ
 ਨਮੋਸਿਧਾਇਹੈ। ਤਿਸਸਨਮੇਕੀਮਲੀਨੁਤਾਕੀਸੇ
 ਅੰਤਹਿਕਰਣਵਿਖੇਪ੍ਰਕਤਬਾਧਰਹੀਹੈਸੇਕੋਸੇ
 ਤੁਏ। ਤਿਸਕੇਨਮਿਤੁਯਤਨਕੀਆਚਾਹੀਮੇ। ਅੰ
 ਰਸਭਯਤਨੁਵਿਅਰਥਹੈ। ਸਿਧੇਦਾਦਾਸ੍ਰੀਗੁ
 ਰਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨੁਤਿਸੁਨਮਿਤਕਿਮਾਯਤਨਹੈ
 ਕਰਕੁਰਿਰਧਾਸੁਗਿਮਾਨੁਦਾਸਨਦਾਸਤਿ
 ਹਾਰਹੈ। ਤਿਸੀਕਾਉਤ੍ਰਕਹਤੇਹੈ। ਹੁਕਮਰ
 ਸਾਭੀਚਲਣਾਨਨਕਲਿਖਮਾਨਾਨਾਹੁ
 ਕਮੁਸੁਹੈਪ੍ਰੋਸਰਕੀਆਰਜਾਅਰਸਾਇ
 ਸੇਹੈਪ੍ਰੋਸਰਕੀਮਰਜੀ। ਤਿਸੀਮਾਰਗੁਚ
 ਲਣਸੇਵਿਧਾਤਾਨੇਤਿਸਕੇਸਾਥਹੀਲਿਖ

ਦੀਆਂ ਹੋ। ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇ ਦਲੇਗਾ ॥
 ਸੋ ਸੀਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਤੇ ਪਾਰੁ ਉਤਰੈਗਾ ॥ ਅਰਪੁ ਮੇ
 ਸੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਉ ਸੇਸ ॥
 ਰੁਸਾਗਰੁ ਮਹਿ ਭੂ ਬੇਗਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾ ਦੀ ਚਲ
 ਲਾ ॥ ਇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰ
 ਬਿਦ ਕੇ ਕੋਸੇ ਅਖਰੁ ਹੋ। ਜੇ ਲਖੇ ਦਸ ਤੇ ਕਾਰੋ ਤੇ
 ਕੇ ਕੋਈ ਲਿਖੇਗਾ ਤਉ ਭੀ ਇਨ ਕਾ ਅਰਥ ਸੀ ਪੁ
 ਰਨ ਨਹੀ ਹੋਇ ਸਕੈਗਾ ॥ ਕਹਿ ਤੇ ਸੇ ਤਾਵੇ ਦਸ ਸ
 ਤ ਪੁਰਾਨੁ ਸੇਸੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੀ ਤੇ ਹੋ
 ॥ ਜੇ ਹਸਾਰੇ ਸਨ ਮੁਖਾਵੈਗਾ ਤਉ ਭੀ ਤੇ ਸੀ ਪੁਰਾਨ
 ਨਾ ਲਿਖ ਸਕੈਗਾ ॥ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤੁਮ ਤੇ ਲਿਖ ਤੇ ਹੋ
 ਸੇ ਹਮ ਬੁਧ ਕੇ ਅਨਸਾਰੁ ਸੇਸਾ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ
 ਸਾ ਲਿਖ ਤੇ ਹੋ ॥ ਹੁ ਦੁਹ ਚਨਾ ॥ ਨਿਸਚੈ ਕਹਿਓ
 ਖੇ ਸੇਸਰ ਬਸਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ਦੂਸਰਾ
 ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋਤ

ਏਹ ਗੁਰ ਕਹ ਤੇਹੈ ॥ ਇਹ ਬੇਦ ਬਚਨ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰੁਕੀਆ ਗਯਾ ਹੈ ॥ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਲਤੁੰ ਭੀ ਬ੍ਰ
 ਮ ਹੀ ਹੋਇ ਗਾ ॥ ਜਿਥੇ ਦਾਦਾ ॥ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇਰੁ
 ਪ ਇਹੁ ਤੇ ਸਨ ਲਾ ਕਠਨ ਹੋ ॥ ਨਸੇ ਕ੍ਰਮ ਤਮ ਕ੍ਰਪ ॥
 ਜਾਤੇ ਸੁਗਮ ਕਹੈ ਗੁਰੇ ॥ ਅਬ ਗੁਰ ਸੁਗਮ ਉ
 ਪਾਵ ਕਹ ਤੇਹੈ ॥ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ॥ ਬੀਕ੍ਰਿਸ
 ਨੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹ ਤੇਹੈ ॥ ਅਰਜੁਨ ਦਾਦਾ ॥ ਹਿੰਦੁ
 ਤੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸੇ ਕਿਛੁ ਭੇਗ ਕਰੈ ॥ ਅਰਜੁਨ ਕੇ ਕਿਛੁ ਕਰ
 ਮ ਕਰੈ ॥ ਅਰਜੁਨ ਕੇ ਕਿਛੁ ਭੇਸਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰਜੁਨ ਹੋ ਸੁ
 ਕਰੈ ॥ ਸੇ ਦਾਨ ਕਰੈ ॥ ਸੇ ਤਪ ਕਰੈ ॥ ਸੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੈ ॥ ਅਰਪ
 ਨ ਕਰੁ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ॥ ਜੁਗ ਅਸ
 ਭੁਫਲ ਕੇ ਦੇਵੇ ॥ ਦਾਲੇ ਸੁਹੈ ਕਰਮੁ ॥ ਸੇਈ ਆਵਾ
 ਗਵਨ ਕੇ ਕਾਰਨੁ ਬੀਧਨੁ ਹੋ ॥ ਇਸ ਤੇ ਤੂੰ ਮੁਕਤ
 ਹੋਇ ਗਾ ॥ ਐਸੇ ਤੇ ਸਰਬ ਸੁਗਤ ਕਰਮੁ ॥
 ਲਹੀ ਮੇ ਬਧਾ ਹੂਆ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ

ਹੀਰੋਵੈਗਾਗੁਰਕਹਤੇਹੈਸਿਖਕੋਪਾਇਹੁਮੇਸੁ
ਰਕੀਆਗਜਾਗੋਕਰਮੁਫਲਪੁਮੇਸੁਰਦਿਖੈਅਰ
ਪਲਕਰਤੁਪੁਮੇਸੁਰਕੇਸਰੂਪਦਿਖੈਲੀਨਹੈਵੈਗਾ
ਸਿਖੇਦਾਦਾਸੀਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨੁਇਹਭੀਹੈਨਾ
ਕਠਨਹੈਆਪਹੋਇਨਿਹਕਮੁਫਲਅਰਪਣਿ
ਜਗਦੀਸਕੋਅਬਗੁਰਜੁਗਮਤੇਜੁਗਮਉਪਾ
ਦੁਕਹਤੇਹੈਨਾਗਇਦੁਤੇਲਖਮੀਕੋਹੈਨਾਗਇ
ਦੁਹੈਅਬੁਤੁਹੈਅਨੰਤੁਹੈਦਾਸਦੇਦੁਹੈਗੋਬਿੰਦੁ
ਹੈਗਮੁਹੈਨਰਸਿੰਘਹੈਮਾਧਦਾਹੈਦਮੋਦਰੁਹੈਗੋ
ਪੀਨਾਥਾਸੇਪਰਖਮੇਸੇਪ੍ਰਿਥਵੀਦਿਖੈਨਿਰੰਤ
ਕੀਰਤਨੁਕਰਤਹੈਸੇਮੇਰੇਰੂਪਦਿਖੈਲੀਨਹੈਤੁ
ਹੈਸਿਹਘਇਸਿਮਰਨਗਮਕੇਸੇਨਰਮੁਕਤਾ
ਭਾਨੁਪਤਿਹਨਰੁਹਰਿਅੰਗਨਹੀਨਾਨਕਸਾਚੀ
ਭਾਨੁਗੁਰਸਾਸਤੁਤੇਇਹੀਨਿਰਨੇਕੁਇਆਹੈ
ਨਮਕਾਉਚਾਰੁਸੀਅਕਾਉਧਾਰਾਹੁਕਮੀਹੈਦ

ਨਮਕਾਰੁ ਹੁਕਮ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥ ਅਕਾਰੁ ਸੇਹੈ
 ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਕੇ ਸਰੀਰੁ ॥ ਸੇ ਸਭ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ॥
 ਸੇ ਸੇ ਕੋ ਕਰਮੁ ਕਰੈਗਾ ॥ ਤਿਸਾਹੀ ਸਰੀਰੁ ਪਾਇਗਾ ॥
 ਹੁਕਮ ਸੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਸੇ ਕਹਿ ਨਹੀ ਸਕੀ ਤਾ ਕਾ
 ਹੋਤੇ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਵੇ ਤੇਹੀ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ॥ ਤਿਨ ਅਗਤੇ
 ਹੁੰਥੈ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵੈ ॥ ਤਿਨ ਜੀਵੈ ਨੇ ਸੇ ਜਾ
 ਸੇ ਸਾ ਕਰਮ ਕੀ ਯਾਹੈ ॥ ਤੇ ਸਾ ਤੇ ਜਾਹੀ ਸਰੀਰੁ ਪਾਇ
 ਆਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰਮ ਦੁਲੇ ਕਉ ਇਹ ਆਗਿਆ ਹੋਈ
 ਅਹੁ ਇਸ ਕਰਮ ਦੁਲੇ ਕਉ ਇਹ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ॥
 ਤੇ ਤਾਗਿਆ ਨ ਕਿਸ ਕੋ ਹੈ ॥ ਸੇ ਕਹਿ ਸਕੈਗਾ ॥ ਹੁਕ
 ਮੀ ਹੋਵ ਨਿਜੀ ਅਹੁਕਮ ਮਿਲੇ ॥ ਦੁਇ ਆਈ ॥ ਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇਹੀ ਸਮਾਨੁ ਕਰਮੇ ਦੁਲੇ ਸ
 ਮਾਨੁ ਜੀਵੈ ਹੋਤੇ ॥ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਤੇਹੀ ਉਤਮ ਕਰਮ ਦੁਲੇ ਕਉ ॥ ਇਹ ਪਦਵੀ ਤੇ
 ਲੇ ਕਰ ਬਡਾਈ ਕੀ ਪਦਵੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ਹ

ਰੁਕੀ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਏਤਾ ਬਡਾ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਿਸੇ ११
 ਹਾਥ ਕਾਮ ਕਰਦੇ ਕਉ ਦੀਏ ਹੈ। ਅੰਗਤ ਕੋਈ ਇਹ
 ਸਮਰੀ ਦੇ ਨਸ ਕੋ। ਇਹ ਸਿਸ ਕਾ ਨੀ ਜਾਣੁ ਕਿਅ ०
 ਕਹੀਏ ਹਮ ਰਾਤ ਬਾਹੋ। ਮਿਸੇ ਸੇਗਾਵੈ ਗਾਤਿਸ
 ਕੀ ਭੀੜਾ ਲਹੈ ਵੈਗੀ। ਅਬ ਏਹਾ ਗਾਵੈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼
 ਰੁਕੀ ਦਾਤਾ ਮੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਮਾਤ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਪਾ
 ਧੇ ਕਾ ਸੰਬੁਹ ਕਾਟ ਕਰਮੁ ਤਿਨ ਦੇ ਤਾਹੋ। ਇਹ ਸਿ
 ਸ ਕਾ ਮਰਾਤ ਬਾਹੋ। ਗਾਵੈ ਕੋ ਗੁਣ ਵਡਿਅਈ
 ਚਾਹੁ ਸੇਭੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੇ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤੈ ਸਭ ਗੁਣ ਕ੍ਰਿਤ
 ਹੋ। ਸੁਬ ਵਿਸੁ ਵਿਆਪੀ ਸੇਗੁਲ ਬਾਤਿ ਸੁਕਰ ਕੈ
 ਵਿਸਨੁ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ। ਯੋਗੀ ਸੁਰ ਸਿਸੁ ਵਿਖੈਰ
 ਮਤੈ ਮੇ ਸੇਗੁਲ ਕਰ ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ। ਮੇ ਸੇਸੁ ਬ
 ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੇ ਗੁਣ ਕ੍ਰਿਤੀ ਹੈ। ਇਨੇ ਗੁਣ ਹੀ ਕੋ
 ਗਾਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨੁ ਭੀ ਨੇ ਪਾਯਾ। ਆਰਾਮੁ ਕ੍ਰਿਸ ०
 ਇਕ ਅਵਤਾਰ ਵਿਖੈ ਮਚਾ ਰੁਕੀਏ ਹੋ ਸੇਤਾ ਇਕੋ
 ਕਾ ਬਾਧ ਨਾ। ਰਾਖ ਸਦੇ ਕੇ ਕਾਮਾਰ ਨਾ। ਅਸਮੇ

ਧਾਇਕੋਕਾਕਰਲਾਗਿਹੀਗਵੈਤਿਸਕੀਭੀਭੁ
 ਲਹੈਦੈਗੀਗਵੈਕੋਦਿਦਿਯਾਇਖਮੁਈਚਾਰਾਇ
 ਖਮੁਕਿਅਕਹੀਏਕਠਨੁਸਿਸਕਾਵੀਚਾਰਹੇਮੇਸੀ
 ਸੋਹੈਵਿਦਅਵੈਦਸਾਸਤ੍ਰਪੁਰਾਨਾਦਿਕਤਿਸਕਰ
 ਕੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਗੁਲਾਦੁਦਗਾਦੁਉਰਖਿਅਹੈਦੈਗੀ
 ਗਵੈਕੋਸਾਸਕਰੇਤਨੁਖੇਹਾਗਵੈਕੋਸੀਅਲਏ
 ਟਿਰਦੇਕਿਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਸਾਹੈਤਨੁਕੋਸਾਸਤ੍ਰਹੈਟਿਰ
 ਕੁਸਮੁਕਰਭਾਰਤਹੈਸੀਵੈਕੇਲੇਤਹੈਟਿਰਦੇਹਕੇ
 ਦੇਭਾਹੈਗਿਹੀਗਵੈਤਿਸਕੀਰਖਿਅਹੈਦੈਸੀ
 ਗਵੈਕੋਸਾਪੈਦੈਸੇਦੂਰਪ੍ਰਮੇਸੁਰਜਾਨਤੇਦੇਖਤੇਹੈ
 ਦੂਰਹੈਅੰਮੇਸੇਭੀਸੇਕੋਈਕਹਤਹੈਤਿਸਕੀਭੀਰਖ
 ਅਹੈਤੀਹੈਕਾਹੇਤੇਨਮੁਕਾਸੁਭਾਉਹੀਹੈਸਿਨੁ
 ਕਿਨਪ੍ਰਕਾਰਉਚਾਰਨਕੀਆਹੁਆਕ੍ਰਿਤਾਰਥਹੀਕ
 ਰਤਹੈਸਿਸੇਅਰਾਨਸਪਰਸਕੀਆਹੁਆਸੁਲਾ
 ਵਤੀਹੈਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕਾਨਮੁਲੇਕਰਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਗਾਨ
 ਭੀਦੈਦੈਗਾਸੇਭੀਕ੍ਰਿਤਾਰਥਹੈਦੈਗਾਗਵੈਕੋਦੇ

ਕਮੀਉਤਮਨੀਦੁਹਕਮੀਲਿਖਦੁਖਸੁਖਪਾਈਅ ੧੦
ਹਿਉਤਮਅਰਨੀਦੁਮਰਸੁਖਅਰਦੁਖਇਹੁ
ਸਭਪ੍ਰੇਸੁਰਕੀਆਗਆਤੇਹੀਪ੍ਰਪਤਿਹੋਤੇਹੋ
ਜੇਦਿਧਾਤਨੇਇਸਕੇਸਾਬਹੀਲਿਖਦੀਹੈਸਿਸਾ
ਜੇਸਾਕਰਮੁਕਰੈਗਤਿਸਤਿਸਾਹੀਫੁਲੁਭੀਪਾਢੈਗ
ਇਕਨਹੁਕਮਮਿਲੈਬਖਸੀਸੁਇਕੁਹਕਮੀਸ
ਦਾਭਵਾਈਅਹਿਐਸੇਅਦਵੈਤਦੁਸੀਕਰਮੁ
ਫੁਲੁਤਿਯਾਗੀਭੁਜਨਫਾਨਹੋਤਿਨਕੋਪ੍ਰੇਸੁ
ਰਕੀਆਗਜਾਤੇਬਖਸੀਸਕਿਆਕਹੀਏਮੁਕ
ਤਿਮਿਲਤੀਹੈਅਰਏਕਮੇਸੇਭੁਜਨਹੀਨੁਭੇਗ
ਲਿਖਦਨੀਚਪੁਰਖਹੈਤਿਪ੍ਰੇਸੁਰਕੀਆਗਜਾ
ਕਰਕੇਸਦਾਹੀਸੰਸਾਰਚੱਕ੍ਰਮੇਭੂਮਾਈਤੇਹੈਤਿ
ਨਕਾਅਵਾਗਦੁਨੁਕਬੀਨਹੀਫੁਟਤਾਹੁਕਮੇ
ਅੰਦੁਸਭਕੇਬਾਹਰਹੁਕਮੇਨਕੇਇਨਨਕਹੁ
ਕਮੇਜੇਬੁਝੈਤਾਹਉਮੇਕਹੈਨਕੇਇਸਭਕਿ
ਫੁਪ੍ਰੇਸੁਰਕੀਆਗਆਕੇਬੁਝੈਗਤਾਅਭ

ਮਾਨੁ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਾ ਨਾ ਕਰੇ ਗਾ ਅਉਰ ਬਾਤ
 ਅਉਰ ਮਾਨੁ ਤੇ ਬਰਾਹੀ ਹੋ। ਪਰ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਸਾਧ
 ਨੁ ਮੇਰੈ ਗਿਆਨੁ ਮਰਨਾ ਮੁਇਸਕਾ ਜੇ ਅਉਰ
 ਨ ਕਰੇ ਗਾ। ਤਉ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਇਸਕਾ ਪ੍ਰਦੇਸੁ
 ਹੋਵੈ ਗਾ। ਕੁਓ ਕੁਗਤ ਕਰਨੀ ਚੁਸਦਾਇ। ਤਉ
 ਨਾਨਕ ਮੇਖੀ ਤਪਾਇ। ਨੀਚੁ ਨਾਮੁ ਈਹਾਨਿ ਰਖ
 ਕੁਮਾਨੁ ਕਰੇ। ਅਉਰ ਨੀਚੁ ਸਾਤ ਕਾ ਨਹੀ ਅ
 ਬਮੇਰ ਸੁਗਮ ਤੇ ਸੁਗਮ ਕਲਜਾ ਦੁਕਾ ਸਾਧ
 ਨ ਕਰਹੇ ਹੋ। ਗਾਵੈ ਕੇਤਾ ਦੁਹੈ ਕਿਸੇ ਤਲੁ
 ਤਾਲੁ ਨ ਮੁਰੈ ਰਖਿਆ ਕਾ ਮਰ ਬਲਕਾ ਭੀਰੈ
 ਜੇ ਭਾਖਿਆ ਤਾਲੁ ਕੀ ਸਾਗਾ ਤਾਲੁ ਕਹਿਯਾ
 ਤਉ ਭੀ ਕਛੁ ਦੇਖ ਨਹੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਪ੍ਰ
 ਮੇਸੁ ਰਕੇ ਗੁਲਾਵਾ ਦੁਤਉ ਤਾਲੁ ਕਿਮਾ ਕਹੀ
 ਮੇਉ ਸਕੀ ਰਖਿਆ ਰੇਤੀ ਹੋ। ਹੋਵੈ ਕਿਸੀ ਕ
 ਉਬਲਾ ਤਉ ਗਾਵੈ ਰਖਿ ਜਾਹੈ ਹੋ। ਗਾਵੈ
 ਕੇਦਾਤ ਸਾਏ ਨੀਸਾਲਾ ਗਾਵੈ ਕੇਈ ਪ੍ਰਮੇਸੁ

ਮੇਰਾ ਸਰਾਹ ਸੁਗਾ ਮੇਰਾ ਦਿਗ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਰ १੨
 ਵਾਦ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੁਪੁਰਾਣ ਆਪਣੇ ਹਸਤ ਦੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰ
 ਗਤ ਕੇ ਨਾਗਾਇਲੁ ਸਭਿ ਜਾਤੁ ਭਈ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਕਥਨਾ ਕ
 ਥੀ ਨ ਅਵੇ ਤੇ ਦਿ। ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਈ ਕੋ ਦਿ ਕੋ ਦਿ।
 ਕਥਨਾ ਨੁਪੁਰਾਣ ਤਾ ਕਾ ਮੇਰਾ ਦੁਤਾ ਕਰ ਕੋ ਮੇਰੇ ਹੋਈ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮੁ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਮਾਦੁ ਗਾ ਮੇਰੇ ਦਿ ਕੋ ਦਿ ॥
 ਰੁਕੇ ਹੋਤ ਉਭੀ ਤੇ ਤੇ ਦਿ ਨ ਅਵੇ ਗੀ। ਸੀ ਪੁਰ ਨ ਕਹਿ
 ਨਿਸ ਕੇ ਗਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਮਿਲਤੀ ਤੇ ਹਿਰਦੁ ਸਤਿ ਹੋ ਸੋ ਹੋਤੀ
 ਹੋ। ਮੇਰੇ ਹੀ ਨਾਹੀ ਸੇ ਮਿਲੇ ਗੀ ਕਹਾ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇ
 ਅਨੰਤ ਹੋ। ਮਿਸ ਕੇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਯੋਗ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ਸੇ ਮਿ
 ਲੇ ਕਾ ਕਹਾ ਸੀ। ਸੇ ਸਨਾ ਗਾ ਕਾ ਸਹੀ ਸੁਖ ਹੋ। ਦਿ ਕੁਏ
 ਕਮੁਖ ਤੇ ਨੁਨਿ ਕਹੀ ਨਿਤ ਉਚਾਰੁ ਕਰਤ ਹੋ। ਤਿਸ
 ਨੇ ਭੀ ਨਾਮੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ਪਾਇਆ। ਅੰਤੁ ਕੋਈ ਕੋ
 ਸਾਪਾ ਦਿਗਾ। ਦੇ ਦਾ ਦੇ ਲੇ ਦੇ ਬਕ ਪਾਹਿ। ਸੁਗਾ ਮੁ
 ਰੀਤ ਖਾਹੀ ਪਾਹਿ। ਤੇ ਰੇ ਨਾਮੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਤੇ ਹੋ ਹੀ ਨ
 ਹੀ। ਅਰਜੇ ਦੇ ਤਾਰੇ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ

੭੬

ਤੇਦੇਹਿ। ਹਮ ਤੇਲੇ ਤੇ ਹੂ ਤੇ ਬਕਧਾਇਗੇ। ਅਰਿਤੁ
ਤੇਤੇਤਾਬਡਾਦਤਹੈ। ਤਾਹੁਆਨਬਕੈਗਾ। ਸੁਗੇਕੇ
ਸੁਗਰੀਖਾਹੀਖਾਹਿ। ਕਿਆਕਹੀਏ। ਤੇਰੇਨਾਮਹੀ
ਕੇਰਸੁਭੇਗਤਾਰਹੈ। ਉਠਤਹਰਿਹਰਿਬੈਠਤਹਰਿ
ਹਰਿਹਰੁ। ਤਿਸਨੁਖਾਤਾਤੇਤਾਕਹੈ। ਤੇਇਹੁਸਿਧਰੁ
ਅ॥ ਕਲਿਆਣੁਕਮਾਰਗਕਹਾ। ਸੇਸਿਖਗਾਰਓ
ਪਦੇਸੁਦੁਆਰਾਸਮਝਹੈ। ਤਿਸਕੇਗੁਰਅਉਰੁਭੀਕ
ਲਿਆਣੁਕਸਾਧਨਉਪਦੇਸੁਕਰਤੇਹੈ। ਹੁਕਮੀਹੁਕ
ਮਚਲਾਏਰਾਗਿ। ਨਨਕਦਿਗਸਿਦੇਪਰਦਾਹਾ।
ਕਮੀਸੇਹੈਪ੍ਰਮੇਸੁਰਤਿਸਕਾਹੁਕਮਸੇਹੈਦੇਦੁਸਾਸਤ
ਪੁਰਾਣੁਤਿਸਕੇਅਨਸਾਰੁਸੇਮਾਰਗਚਲਾਦੁਤਹੈ
ਦੇਪੁਰਾਣੁਸੇਹੈਪ੍ਰਮੇਸੁਰਸੇਤਿਸਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤਹੈ। ਦੇਦੁ
ਪੁਰਾਣੁਨਾਮਹੈਆਦਾਗਦੁਤੇਰਹਿਤਕਾ। ਤਿਸਕੀ
ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਕਾਏਹੀਦੁਲਹੈ। ਸੇਸਾਪਕੈਕਿਅਪਨੇਕੁਗ
ਤਕਉਭੀਆਦਾਗਦੁਨਤੇਰਹਿਤਕਰਤਹੈ। ਸਿਖਿ
ਤਲੀਪ੍ਰਕਰੁਸਮਝੈ। ਅਰਅਉਰੇਕੋਭੀਸਮਝੈ ॥

ਏ॥ ਇਸਕੇ ਨਮਿਤ ਕਾਰ ਅਉਰ ਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤੇ ਹੋ॥ ਸ ੧੩

ਚਾਸਾ ਹਬੁ ਜਾਚ ਨਾਇ ਕੁਪਿ॥ ਆ ਕੁਓ ਅਪਾਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ

ਸੇਹੈ॥ ਆਪੁ ਜਚਹੈ ਅਤਿ ਸੁਕਾ ਨਾਮੁ ਭੀ ਸਚਾ ਹੀ ਹੈ॥ ਅਉ

ਤਿਸ ਕੀ ਆਵਤਿ ਆਈ॥ ਆਕਾਸੇ ਦੀ ਚਾਰਹੈ॥ ਸੇਭੀ ਸ

ਚਾਹੀ ਹੈ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਸਚਾ ਹੈ ਤਬੀ ਤੈ ਅਪਦੇ ਭਗਤ ਕੇ

ਸਾਤ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਪਤਿ ਕਰ ਤਹੈ॥ ਅਪਾਮੰਗਾ ਦੇ ਹਿਏ ਹਿ

ਦਾਤ ਕਰੈ॥ ਦਾਤਾ ਕਾ ਮਿਤਿ ਹੀ ਕਰ ਤਹੈ॥ ਅਉਰ ਇਹੀ ਮਾਰ

ਤਹੈ॥ **ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੂ ਦਾਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਈ ਨਾਮੁ ਅਰੁ ਅਪ**

ਣੀ॥ ਆਵਤਿ ਆਈ॥ ਆਕਾਸੇ ਦੀ ਚਾਰਹੀ॥ ਦਨ ਕਰਾ ਜੇ

ਕੇਈ ਕਹੈ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਮਾਰਾ ਤੇ ਹੀ ਜਾਤੈ ਹੈ॥

ਕਿ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪੁਜਾ ਭੀ ਕਰ ਤੇ ਹੀ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਉ

ਤ ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪੁਜਾ ਹੋਵੈ॥ ਜਿਸੇ ਕੇ ਸੇ ਪ

ਦਾਰਥ ਕਰੇ ਤੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪੁਜਾ ਨ ਹੀ ਹੋਈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ

ਕੀ ਪੁਜਾ ਯੋਗ ਕੇ ਦੁਪਦਾਰਥ ਹੋ ਸੇਈ ਕਰ ਤੇ ਹੀ॥ ਫੇਰ

ਕਿ ਅਗੀਰ ਥੀ॥ ਮੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਜਾਚਨਾ ਕਰ ਕੈ ਪਾਇਅ

ਸੇ ਹੋ॥ ਨਾਮੁ ਅਰੁ ਆਵਤਿ ਆਈ॥ ਆਕਾਸੇ ਦੀ ਚਾਰ ਤਿਸੀ

ਕਉ ਬਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁ ਰਖੇ ਅਗਿ ਰਖ ਲਾਜੇ ਮੇਰ ਪਦ
 ਬਪ੍ਰਮੇਸੁ ਰਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਿਉ ਸੁਪਰਦਾਈ
 ਜੀਸਾ ਕੀ ਗੋਤੁ ਮਨੇ ਹੀ ਦੇ ਪੀਛੁ ਕਹਾ ਬਾਹੁ ਦੇ ਦਸਾ ਸਤ
 ਪੁਰਾਨੁ ਇਹ ਪ੍ਰਮੇਸੁ ਰਕੀ ਅਗਿ ਮਹਿ ਗੋਤਿ ਜੀ ਮਾਰ
 ਗਛ ਲਾਨਾ ਇਹੀ ਕਲਾ ਯਾਦੁ ਕਾਸਾ ਧਨੇ ਹੋ ਪ੍ਰਸਾ
 ਧਾਨ ਜੰਗੇ ਯੋ ਮੁਖ ਤਨੇ ਮੁਤ ਪਦਨੁ ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਮੇਸੁ
 ਰਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਦਸਾ ਸਤ ਪੁਰਾਨ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕਹੇ
 ਹੋਂ ਇਨ ਕਾ ਨਿਖੇ ਪਕੇ ਸੇ ਬਦੇ ਗਾ ਅਰੁ ਕੇਵਲ
 ਨਾਮ ਹੀ ਪ੍ਰਿਤ ਦਾ ਪਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਇਸੁ ਪ੍ਰਦੇਸੇ ਖਿ
 ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਉ ਲੇਹੈ। **ਤਿਸ ਕਉ ਤ੍ਰਿਨਾ ਨਾਰਦ ਪੁਰਾਨ**
ਮੇਲਿ ਖਿਅਹੈ ਨਾਰਾਇਣ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਾਰਦ ਕੋ
 ਮੇਵੇ ਕੰਠ ਵਿਖੈ ਭੀ ਨਹੀ ਦਸਤਾ ਨਾਰਦ ਪੁਰਾਨ
 ਰਾਸ ਕਹਾ ਦਸਤੇ ਹੈ ਨਾਰਾਇਣ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੇਤਰ
 ਦਸਤੇ ਹੈ। ਯਹ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿ ਮਾਰੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਮੇ
 ਤਰਾ ਦਸਤੇ ਹੈ ਅਬ ਦੇਖਾ ਚਹੀਤੇ। ਜਿਸ ਬੈਰੀ
 ਠਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਲੇਕ ਜੰਗ ਤਪਦਾਨਾਇ

ਕਰਤੇਹੈ। ਤਉ ਭੀਵੈ ਕੰਠ ਕਪਾਟੁ ਨਾ ਕਠਨਹੈ॥ ੧੪
 ਮੇਸੇਵੈ ਕੰਠ ਕੋਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਤਿਆਗੁ ਦੀਆ ਅ
 ਰਨ ਮਕੇਲੇ ਬੁਕਰ ਸੀਤੇ ਵਿਖੈ ਦਾਸੁ ਕੀਆ ਪੂਜਾ
 ਉਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਕੇ ਹੋਤੀਹੈ॥ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਧਿਆਰ
 ਹੋਤੀਹੈ। ਤਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮੁ ਹੀ ਧਿਆਰੀਹੈ॥ ਨ
 ਮਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਉਤਮ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀਹੈ॥ ਅਰੁ ਮੇ
 ਰੁ ਪੂਜਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਾਹੇ॥ ਜੇ ਸੇ ਕੇ ਗਾਲੁ ਕੇ ਘਰ
 ਮੇਆਇਆ ਮਿਸਮਾਨੁ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਰੂਖਾ ਸੁਖ
 ਹੀਹੈ॥ ਜੇ ਹਛਾ ਕਹਾ ਜੇ ਲਿਖਾ ਵਿਗਾ॥ ਅਰਧੀ ਨਵ
 ਨ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਭੀਆਇਆ ਮਿਸਮਾਨੁ ਜੇਤੇ ਤਿਸ
 ਕੇ ਉਤਮ ਹੀ ਕੇ ਜਨੁ ਕਰਾਵੈਗਾ॥ ਰੂਖਾ ਸੁਖ ਤੇ ਨ
 ਦੇਵੈਗਾ॥ ਤੇਜੀਹੀ ਜਗਤ ਲੇ ਰਹੀਹੈ॥ ਜੇ ਕੀ ਗ
 ਲੀਹੈ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਨਹੀ ਜਾਣਤੇ॥ ਅਰ
 ਸੀਤ ਭਲੇ ਜੇਹੈ ਧਨ ਦਾਨਹੈ॥ ਤਤੇ ਉਤਮ ਪੂਜਾ
 ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਜੇ ਕਰੈਗੇ॥ ਜੇਈ ਗੁਰ ਕਹਾਹੈ॥ ਹ
 ਰਿਭਲ ਨ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ

ਨਕੀਨੇਦਨਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾਜੇਕੀਆਹੁਆਦ
 ਨੁਲਮੁਹੈ। ਤਿਜੀਕਰਕੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੀਪ੍ਰਸਾਦ
 ਲੀ। ਵਿਦਾਮਾਹਿਨਾਮੁ ਉਤਮਜੇਸੁਲਹਿਨਾਹੀ॥
 ਫਿਰਹਿਜਿਉਬੇਤਾਨਿਆ। ਵਿਤਾਨਾਨਾਮੁਤਿ
 ਸਕਾਨਾਉਹੈ। ਜਿਸਕੇਕੂਤਲਾਗਾਹੈ। ਜੇਖੁਸੀ
 ਆਵਤੀਹੈ। ਸੇਖਤਾਬਕਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜੇਨਾਮੁ
 ਕੀਮਹਿਮਾਕੇਨਹੀਜਾਏ। ਤੇਤਿਨਕੇਕੂਤਲਾ
 ਗਾਹੈ। ਜੇਕੇਈਕਹੈ। ਨਾਮੁਕਰਮਹੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਜੀ
 ਕੀਪ੍ਰਸਾਦਲੀ। ਤਿਸਕਾਫਲਕਿਆਹੈ।
 ਸੋਗੁਰਕਹਤੇਹੈ। ਜਿਤਦਿਸੇਦਰਬਾਰਾ। ਜਿ
 ਸਪ੍ਰਸਾਦਕੇਕਰਏ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਦਰਬਾਰਕਾਦਰ
 ਸਨੁਕੇਤਾਹੈ। ਸਿਖਦੁਹਾ। ਕੁਲਾਜੀਨਾਮੁਕਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦੀਮਹਿਮਾਤੁਮਨੇਜਰਬਤੇਉਤਮਕਹੀ
 ਅਕਫਲਤੇਤਿਸਕਾਕਫਲੁਪ੍ਰੀਨਕਗਾਦਰ
 ਬਾਰਦੇਖਾਤੇਕਿਆਹੁਆ। ਹਮਨੇਦੇਖਾਕਿ
 ਸੀਕਾਧਨਤੇਕਿਆਧਨਦਾਨੁਤੇਨਹੈਗਏ॥

ਤਿਸਕਾਉੜਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀ ਦਰਬਾਰੁ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਤਿਸੀ ੧੫

ਕੋਹੋਵੈਗਾ ਅਜਿਕੋਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈਗਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਪ
ਨੇਪਸੁ ਬੁਲਾਵੈਗਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਬੁਲਾਵੁਨੇ ਕਾਇਹੀ
ਫਲੁਹੀ ਅਜਿਸੁ ਅਜਿਸੁ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਬੁਲਾਵੁਤਹੈ ਤਿ
ਸੁਤਿਸੁ ਕੇ ਅਪਣਾ ਸਰੂਪਹੀ ਕਰਤਾਰਤਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਮੰਦ੍ਰਾਨ ਦੀਨਾ ਲੋਕੋ ਬੁਲਾਵੈਗਾ ਜੇਨ ਦੀਨਾ ਲਾਨਰ
ਹੈਗਾ ਸਮੰਦ੍ਰ ਰੂਪਹੀ ਹੋਸਾਏਗਾ ਉਤਮ ਪੁਸ਼ਤਿਭ
ਗਤਿ ਕੇ ਨਾਮਹੀ ਕਰਕੇ ਕਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਤ ਕੇ ਕਿਆ
ਕਰਤਾਰਤਹੈ ਸੇਈ ਗੁਰ ਕਰਤਹੈ ਮੁਹਿ ਕਿ ਬੋਲਾਇ
ਬੋਲੀਐ ਅਤਿ ਸੁਹਿਯਰੈ ਪਿਯਾਰਾ ਮੁਖ ਸੇ ਕਉਲ ਬ
ਚਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ਸਿਸਵਿਚਨ ਕੇ ਸੁਣ ਕਰਿ
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਕੋ ਅਪਜੇਐ ਅਉਰ ਨਾਮੁ ਸੁਧਾਇ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਿਸੀ ਮੇਹੈ ਸੋਨਾਮ ਕਉਲ ਸੇ ਮੇਜਪ
ਣਾ ਅਰਜਪਾਵੁਣਾ ਸੇਈ ਗੁਰ ਕਰਤਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਦੇ ਲਾਸ ਚਨਾ ਉਛੁਡਿਅਈ ਵੀਚਾਰਾ ਉਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਦੇ ਲਾਹੈ ਸਿਸਵੇ ਲੇਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਣਾ ਅਰੁ

ਦੁਇਆਈਆਕਾਈਚਾਰਕਰਣਾਮੇਰੁਨਮਉ
 ਚਾਰਣਇਏਦੇਜੁਕਲਕਨੇਮੁਨਹੀ। ਕੁਲਾਸੀਅ
 ਉਰਸੇਤੇਕਰਮਜਾਸਤੈਮੇਕਹੇਹੈਸੇਭੀਤੇਕਲਯਾਨੁ
 ਕੇਹੀਜਾਧਨਹੈ। ਤਿਨਕਉਕਿਉਨਹੀਕਰਤੇ। ਤਿ
 ਸੀਕਉਤਕਹਤੇਹੈ। ਕਰਮੀਅਦੈਕਪੜਾਨਦਹੀ
 ਮੇਖਦੁਆਰਾ। ਤੇਨਮੁਤੇਰਹਤਿਕੇਦੁਲੁਕਰਮਹੀਕ
 ਰੇਗਾਤਿਸਕਦੁਲੁਕਪੜਾਕਿਯਾਕਹੀਏ। **ਸਰੀਰ**
ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਦੈਗੀ। ਅਰਜੇਨਮੁਕੇਸੇਮੇਗਾਤਿਸਕ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਕੀਦ੍ਰਿਸਟਹੈਦੈਗੀ। ਤਿਸਕਦੁਲੁਮੁਕਤਿ
 ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਦੈਗੀ। ਮੁਕਤਕੇਢੇਰੁਕਰਸਹੀਰੁਕਚਾ
 ਏਗਾਤਿਸਤੈਪਰੇਅਉਰਮੁਰਖਕਉਣਹੈਦੈਗੀ। ਕੁ
 ਲਾਸੀਕੇਦੁਲੁਨਮਹੀਮੁਕਤਕਾਜਾਧਨਹੈਅਬਦਾ
 ਕਦੁਅਉਰਭੀਹੈ। **ਉਸੀਕਉਤਗਾਰਕਹਤੇਹੈ।**
 ਨਨਕਤੇਦੈਸਲੀਮੇਸਭਅਪੇਜਚਿਆਰਾਸੇ०
 ਕਦੁਚਰਾਚਰੁਸਗਤਦ੍ਰਿਸਟਅਦੁਤਹੈਸੇਸਭ
 ਅਪਸਚਿਆਰਪ੍ਰਮੇਸਰਹੀਹੈ। ਦੂਸ੍ਰਕੇਈਭੀ

ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਮੁਕਾਸ ਪੁਤਰਿ ਆਨੁ ਮੁਕਤ ਕਾਸਾਧ ॥੬॥
 ਨਹੀਂ। ਐਰੁ ਮੁਕਤਿ ਕਾਸਾਧ ਨੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਸਾਸਤ੍ਰ
 ਪੁਰਦੇ ਮੇਝੇ ਕਾਸੀ ਕੇ ਮਰਦੇ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਲਿਖਤਾ
 ਹੈ। ਸੇ ਕਾਸੀ ਮਰਦੇ ਤੇ ਭੀ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ ਉਪਦੇਸੁ ਦੁ
 ਆਰ। ਇਸ ਕਾਗਿ ਆਨਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ।
 ਤਹਾ ਕੁੀ ਗਿ ਆਨਹੀ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾ ਹੈ। ॥੭॥ ਹੋਰੁ
 ਯਿਸ ਕੇ ਨਮਕੀ ਅਰੁ ਗਿ ਆਨਹੀ ਤੇਤੀ ਮਹਾ ਮਾਰਹੀ ਹੈ।
 ਐਸਾ ਐ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਸੇ ਕਬ ਕਾਧੇ ਦੇਹੁ ਆਹੈ। ਆਰਿ
 ਤਿਸ ਕਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਉ ਦਹੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਤੁਕਹ ਤੇਹੈ
 ਬਾਪਿ ਆਨ ਜਾਇ ਕੀਤ ਨਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਬ ਕਹੈ।
 ਅਗਤਿ ਸਕਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਉ ਦਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਹਮ ਬਾਪਿ
 ਨਹੀਂ ਸਕਤੈ। ਕਹਿਤੈ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੀ ਆ
 ਨਹੀਂ। ॥੮॥ ਕਹੈ ਤੇਜੋ। ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀ ਆਹੁ ਆਹਿ ਸਦਾ ਮ
 ਦੁਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਨਾ ਸੁਦੁ ਤਹੀ ਨ ਸਰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਅਰ
 ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਅਬ ਨਾ ਸੀ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਆਪੇ ਆਪ ਨਿਰੰਜ
 ਨੁ ਸੇ। ਗਿ ਨਿਰੰਜ ਨਮਾਇ ਆ ਅਤੀਤ ਜੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ

ਹੋਸੇਆਪਲੇਆਪਤੇਆਪਹੀਹੋ॥ ਕਿਸੀਕਾਰੀਆਹੁ
 ਆਨਹੀ॥ ਅਬਤਿਸੁਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੀਜੇਵਾਕਾਫਲਕ
 ਹਤੇਹੋ॥ ਸਿਨਸੇਵੇਆਤਿਨੁਪਾਇਆਆਨੁ॥ ਕਉਨ
 ਸਆਨੁਲਬਤਕਸੀਵੇਗਾ॥ ਤਬਤੁਕਸੇਵੇਲੇਕਸੇਵ
 ਕਰੇਗੇ॥ ਅਰਧੀਨਧੀਨਕਰੇਗੇ॥ ਅਰਲਬਸਰੀਰੁ
 ਤਿਆਗੇਗਾ॥ ਤਬਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਸਰੂਪਬਿਖੇਲੀਨਹੇਵੇ
 ਗਾ॥ ਤਾਂਤੇਸਰਬਜਗਤਕਾਰੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂਤੇ
 ਨਨਕਗਾਵੀਮੇਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁ॥ ਲੇਕਪੁਲਕੁਕੇ
 ਸੇਸਧਾਰਨੇਵਾਲੇਹੋਗੁਣਤਿਨਕਾਨਿਧਾਨੁ॥ ਜੇਹੇਸ
 ਮੰਦ੍ਰਪ੍ਰਮੇਸਰੁ॥ ਤਿਸਕੇਗੁਣਾਬਾਦਗਾਵਲੇ॥ ਕੁੰਤੇ
 ਗਾਵੀਮੇਸੁਣੀਮੇਮਨਰਖੀਮੇਭਾਉ॥ ਗਾਵਲੇਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰਕੇਗੁਣਾਬਾਦਾ॥ ਅਸਰਵਦੁਭੀਕਰੀਏ॥
 ਅਰਮਨਵਿਖੇਭਾਉਭੀਰਖਲਾ॥ ਗੁਣਿਬਿਨਕ
 ਹਲਾਸੁਨਾਬਿਰਥਾਰਿਤਹੋ॥ ਸਬਭਾਉਗੁਣ
 ਤਬਦੁਖਪਰਹਰਿਸੁਖਪਰਲੇਜਾਇ॥ ਦੁਖਕ
 ਨਸੁਹਿਤਾਹੋ॥ ਸੁਖਸਰੂਪਮਾਤਮਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋ

੨੨
 ਭੀ ਹੋਇ ਤਾ ਕਹੈ ਦੇਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਹੀ ॥
 ਆਦਿ ਬਿਖੇ ਸੋ ਕਹਿ ਆਖਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੋਈ ਗ
 ਤਾਈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੀ ਕਾ ਨਿਰੂਪਾਇ
 ਹੁਆ ਅਰ ਕਿਰਪਾ ਬਿਨ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਤਾ ਸੋ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ ਸੋ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਤੇ
 ਹੋਤਾ ਹੋ ਗੁਰ ਮੁਖ ਨਾ ਦੇ ਗੁਰ ਮੁਖ ਦੇ ਦੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ
 ਰਹਿ ਆਸ ਮਾਈ ॥ ਨਾ ਦੇ ਸੋ ਹੋ ਗਾ ਦੁਲਾਹ ਸਾਵਲ ॥
 ਅਰ ਸੋ ਹੋ ਦੇ ਦਸਾ ਅਤ ਸੋ ਭੀ ਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਸਬ ਤਕ ਰੁਗੁਰ ਨਾ ਸਿਖ ਲੇਵੇ ਗੋ ॥ ਤਬ
 ਤਕ ਰਤੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੀ ਨਾ ਅਵੇ ਗਾ ॥ ਨਾ ਦਬੇ ਦੇ ਤੇ ਬ
 ਰੂਪ ਦਾਰ ਬਹੋ ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨ ਤੁਛ ਦਾਰ ਬਭੀ ਨ
 ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਸੇ ਤੇ ਕਛੁ ਛੁਟੇ ਮੇ ਦੇ ਸਗਤ ਇਖੈ ਪਦ ॥
 ਰਖਹੈ ॥ ਸੋ ਸਭ ਗੁਰ ਮੁਖ ਹੀ ਤੇ ਜਲਣੀ ਤਾ ਹੋ ॥ ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਸੋ ਕੋਈ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭੁ ਤੇ ਤੇ ਲੈ ਨਹੀ ਨਿਕਸ
 ਤਾ ॥ ਸਭੀ ਸਿਖ ਸਿਖ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸਿਖ

ਲਾਇਆ ਹੁਆ ਜਿਥਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਜਿਥਾ ॥
 ਸੇਤਾ ਕਿਛੁ ਸਿਸਤੇ ਸਿਸਨੇ ਸਿਖਾ ਭੇਤੇ ਭਾਗੁ ॥
 ਮੇਉ ਸਕਾਗੁਰੂ ਓਹੀ ਹੋ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਸਨ
 ਕਰੇ ਆਖਿ ਕਹਿ ਤੇਹੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਹਿ ਆਸ ਮਾਈ ॥
 ਆਖਕਾਗੁਰੂ ਕਹੁ ਲੁਹੈ ॥ ਤਿਸਕਾਉ ਤੁਝਾ ਬਾਨ ॥
 ਨਕਸ਼ੀ ਕਹ ਤੇਹੇ ॥ ਗੁਰਈ ਸਰਗੁਰਗੀ ਗਖਿ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਰਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥ ਈਸਰੁ ਨ ਮੁਖ ॥
 ਦੇਵ ਕਾਹੇ ਸੇ ਗੁਰਹੈ ॥ ਗੋਇਕਹੀ ਮੇਯੈ ਈ ॥
 ਆਮ ਬਦਾਸਤੁ ਸਿਸਟ ਤਿਸਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾ ॥
 ਰੇਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਲਕ ਕਰੇ ਹਾਰੇ ਇਸਨ ਗੁਰਹੈ ॥
 ਹਮ ਗੁਰਪਾਰਬਤੀ ਗੁਰਹੈ ॥ ਉਮਾ ਨ ਮੁਲਕ ਮੀ ॥
 ਕਾਹੇ ਸੇ ਗੁਰਹੈ ॥ ਅਰਈ ਸਰਨ ਮੁਖ ਰਸਤੀ ਕ ॥
 ਹੇ ਸੇ ਗੁਰਹੈ ॥ ਭਉਹੀ ਛੈ ਗੁਰਹੈ ॥ ਅਬਸੀ ਗੁ
 ਰੂ ਬਾਨ ਨ ਕਸੀ ਆਖੈ ਨਿਸਚੈ ਕਉ ਪੁਰ ॥
 ਇਕ ਰਕੇ ਕਹ ਤੇਹੇ ॥ ਜੇਹਉ ਜਾਣੁ ਅਖਾਨਹੈ ॥

ਜੇਮੇਸ਼ਾਲਤਰਹਿਸਬਾਤਕਾਸੇਇਹੁਛੇਇ ੧੮

ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਰੂਪਮੇਰੇਗੁਰਹੋ। ਪਰੰਤਪਿ

ਮੇਕਹਤਾਨਹੀ। ਜੇਕੋਈਪ੍ਰਛੇਸ਼ਾਲਤਰਹੇਤਉਕਹਿ

ਤੇਕਿਉਨਹੀ। ਜੇਜਿਸਕਾਗੁਰੂਹੇਤਾਹੈਸੇਕਹਿਤ ੦

ਹੀਹੋ। ਜੇਅਮਕਾਮੇਰਾਗੁਰੂਹੋ। ਤੁਮਜਿਨਹੀਕਹਿ

ਤੋ। ਤੁਮਕੋਕਹਾਏਮੇਕਿਆਦੇਖਹੋ। **ਤਿਸੀਕਾਉ**

ਸੁਕਹਤੇਹੈ। ਕਹਣਾਕਬਨਨਜਾਈ। ਇਹੁਛੇਮੇਰੇ

ਗੁਰਹੋ। ਇਸਬਾਤਿਕਾਕਹਣਾਮੇਰੇਸੇਕਹਾਨਹੀਜ ੦

ਤਾ। ਜੇਕੋਈਪ੍ਰਛੇਕਿਕਹਿਆਸਤਾ। ਕਹਿਦਮੇ

ਦੇਖਕਿਆ। ਈਹਾਤੇਬਾਬਾਨਕਜੀਕਾਅਯੋ

ਪ੍ਰਤੀਤਹੋਤਾਹੈ। ਇਹੁਛੇਰੂਪਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਹੋ। ਸੁਕ

ਸਗਤਕੇਗੁਰਹੋ। ਮੇਭੀਤੇਇਕੀਸ੍ਰਿਸਟਮੇਹੀਹੋ ੧

ਇਸਤੇਗੁਰਕਹਾਹੈ। ਅਰਜੇਸੇਵੀਖਅਮੰਤੋ

ਕੁਗੁਰਧਾਰਲਕਰਤੇਹੈ। ਤੇਜੇਈਖਅਮੰਤੋਤੇ

ਮੇਨੇਕਿਸੀਕਾਨਹੀਲੀਆ। ਸੁਤੇਸਿਧਹੀਘੇਦੇ

ਹੁਆਹੁ। ਇਸੀਤੇਕਹਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਥਿਤਿ

ਸੀਪ੍ਰਸੀਰਾਕੇਦਿਸਦਾਤਦੁਮਾਰ
 ਸਿਧਕਰਤੇਹੈ। ਸਰਬਸਾਸਤਪੁਰਨ
 ਮੇਲਿਖਤਹੈ। ਰਾਮਸੀਕੇਗਾਰਦੁਸਸਦਿਯੀ।
 ਦੁਸਸਿਟਕਾਗਾਰਕੇਲਹੈ। ਅਤ੍ਰਾਅੰਗਰਾਪੁਲ
 ਸਤਪੁਲਗਾ। ਬ੍ਰਿਗੁਕ੍ਰਿਤਦਖਮਹੀ। ਚੁਸਨਕੁਸ
 ਨੀਦਨਸਨਾਤਨਸਨਤਕੁਮਾਰਾ। ਇਨਤੇਲੇਕਾਰਿ
 ਸੇਬ੍ਰਹਮਾਕੇਪ੍ਰਤ੍ਹੇ। ਇਨਕਾਗਾਰਕੇਲਹੈ। ਸ
 ਰਬਸਾਸਤਪੁਰਾਨਕੇਕਰਤਾਹੈਹੀਤੇਹੈ। ਜੇਕੇ
 ਈ। ਇਨਕਾਗਾਰਹੈਤਾਤੇਕਹੀਤੇਲਿਖਾਹੈਤ
 ਸੇਤੇਕਹੀਭੀਨਹੀ। ਲਿਖਾਤੇਕਿਅਇਹੁਨਿ
 ਗਾਰੇਹੈ। ਜੇਨਿਗਾਰੇਤੇਤੇਉਇਨਕਉਅਰਿ
 ਇਨਕੇਸਾਸਤਕੇਮਾਨਤਾਕਉਨਾ। ਇਤਾਕਹਿ
 ਲੇਸੇਕਿਅਸਿਧਗੁਮਾ। ਸਿਸਟਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀ
 ਦੇਪੁਕਾਰਕੀਹੈ। ਸੀਏਕੇਦੀਅਰੁਈਸਭੁਕੇ
 ਦੀ। ਜੇਸੀਏਕੇਦੀਹੈ। ਇਨਕੇਤੇਅਗਯਾਨਹੈ
 ਜੇਅਗਿਯਾਨਗੁਰਉਪਦੇਸੁਤ੍ਰਿਨਾਕਿਜੀਕਾ

ਨਹੀ ਸਤਾਤਿ ਜੋ ਕੇ ਤੇ ਅਵਤਾਰ ਮੇਵ ਗੁਰ ਪਾਰਨਾਮੀ ॥ ੧੬ ॥
 ਭਾਗੀਏ ਅਰਜੇਈ ਸੁਰ ਕੇਈ ਹੋਤਿ ਨ ਕੋਆਨ ਨਹੀ ॥
 ਗੁਰਨਾਉ ਹੋਰਾਹਿ ਬਤਲਾਵਟੁ ਦੁਲਾਹੇ ਕਾ ॥ ਰਾਹਿ ਤੇ
 ਜੋ ਪੂਛੈ ਗਾ ॥ ਸਿਸੇ ਨਹੀ ਅਵਤਾਰ ॥ ਸਿਕਾਹੇ ਕੋ ਪੂਛੈ ਗਾ ॥
 ਦੁਸਸਟਿ ਦਕਸੁ ਤੇ ਸਿਧ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ॥ ਪੜ੍ਹੈ ਬਿਨਾ
 ਹੀ ਤਿਨ ਕੋ ਦੇ ਦਸਾਸਤੁ ਰਹੈ ॥ ਐਸੇ ਦੁਸਸਟ ਦਕਿਸੁ
 ਤੇ ਸਿਧ ਹੋ ॥ ਭੈਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਸੁਤੇ ਸਿ
 ਧ ਹੋ ॥ ਦੁਸਸਟ ਦਕੇ ਕੋ ਪੜ੍ਹੈ ਬਿਨਾ ਤੇ ਦਸਾਸਤੁ ਰਹੈ
 ਹੋ ॥ ਭੈਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਪੜ੍ਹੈ ਬਿਨਾ ਹੀ ਫੁ
 ਰੀ ਹੋ ॥ ਬਾਲੀ ਮੇਵੇ ਦਸਾਸਤੁ ਕਾ ਹੀ ਤੇ ਅਰਬ ਹੋ ॥ ਕਛ
 ਐਰੇ ਤੇ ਨਹੀ ॥ ਯਦਪ ਦੁਸਸਿਟ ਕ ਕ ਸੁਤਿ ਸਿਧ ਹੋ ॥ ਪ
 ਝੋ ਬਿਨਾ ਹੀ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇ ਦਸਾਸਤੁ ਰਹੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਧਮ
 ਦੁਸਸਟ ਮਹਾ ਦੇ ਦੁਸਰ ਜਤੀ ਲਖ ਮੀ ਪਾਰਬਤੀ ਇਨਛ
 ਏ ਕਾ ਪੂਛਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਹੋ ॥ ਭੈਸੇ ਹਮਾਰੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਭੀ ਇਨਛ ਏ ਕਾ ਗੁਰਮਾਨ ਕਰ ਪੂਜਨ ਕੀ ਅਹੋ
 ਇਸੀ ਪਖ ਮੇਰੇਈ ਕੁਮੇਸੇ ਅਤੁ ਬੀਗੀ ਹੋ ॥ ਜੇਸ

ਮਏ ਬੂਏ ਬਿਨਹੀ ਬਾਦਕਰਤੇਹੈ। ਇਸਤੀਤੇਗਾਰਿ
 ਨਾਹੀ। ਦੇਵੀਕੋਗੁਰਨਹੀਮਾਨਭੋ। ਤਿਨਕੋਮੁਖਪਰਤੇ
 ਮੁਖਮੇਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕੀਹੀ। ਚਪੇਟਕਾਪੜਤੀਚੇ
 ਤੇਕਾਮਾਈਸੁਗਤਦਿਮਾਈ। ਤਿਨਚੇਲੇਪਰਦਨੁ
 ਇਕੁਸੰਸਾਰੀ। ਇਕੁਭੰਡਾਰੀ। ਇਕੁਲਾਏਦੀਬਾਲੂ।
 ਸੰਸਾਰੀਬ੍ਰਮਾਮਰਭੰਡਾਰੀ। ਮਰਦਿਸਨੁ। ਅਰੁਦੰ
 ਦਾਨੁ। ਲਗਾਵੁਲੇਦੁਲਾਮਹਾਦੇਵ। ਇਹਤੀਨੇਸਗਤ
 ਗੁਰਸਿਸਕੇਚੇਲੇਹੈ। ਕਿੰਆਉਹਗੁਰਨਹੀ। ਸੇ
 ਈਗੁਰਕਹਿਤੇਹੈ। ਸਤਿਪੁਰਖਜਿਨਜਾਨਮਾਸਤਿ
 ਗੁਰਤਿਸਕਾਨਉ॥ **ਸੇਸਤਿਪੁਰਖਕਹਿਯਾਤਾਹੈ॥**
 ਜੇਈਸਤਿਗੁਰਹੈ। ਈਹੋਤੇਇਸਤੀਪੁਰਖਨਪੁੰਸਕ
 ਕਾਕਛੁਦਿਭਾਗੁਤੇਨਹੀ। ਚੂੜਾਲਾਹਾਜਾਸਿਖਰ
 ਪੁੰਜਕੀਰਲੀਹੀਥੀ। ਅਧੇਲੇਬੁਰਤਕੋਗਿਯਾਨੁ
 ਉਪਦੇਸੁਕਰਿਮੁਕਤਿਹੀਕੀਆ। ਇਹੁਕਥਾਵੁ
 ਸਜਦਿਜੀਮੇਪਰਸਿਧਹੀਲਿਖੀਹੈ। ਅਰਬ੍ਰਹ
 ਮਾਦਿਸਨੁਮਹਾਦੇਵਕਤੇਨੇਭੀਗੁਰਮਾਨਹੈ॥

ਕਰੋਏ ਤੇ ਫੈਗਾਗ ਅੰਗੁਤੀ ਨੁਇਨ ਕੀ ਬਰਾਬਰ ਕੇ २੦
 ਉਨੁ ਸੀਕਹੇਗਾਗ ਕੋਈ ਤੇ ਨਾਕਹਿ ਸਕੇਗਾਗ ਅਰਸ
 ਰੁਪਿਤਾ ਕੀ ਬਰਾਬਰ ਕੀ ਮਾਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅੰਗੁ ਕੋਈ ਭੀ
 ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਗਤ ਕਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਅਰਮਹ
 ਮਾਇਆ ਮਾਤਾ ਤੀਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਤੀਨੇ ਕੇ ਮਹਾਮਾ
 ਇਆ ਕੋ ਇਹੀ ਛੈ ਇਹ ਗੁਰਹੇ ॥ ਪ੍ਰਸੰਗ ਪਾਇ ਕਰਿ
 ਏਤਾ ਕਹਾ ॥ ਬੁਲਾਹੀ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬ ०
 ਨਾਨਕ ਸੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੇਸੁ ਤੇ ਸਿਧੇ ॥ ਇਸ ਬਾਤ ਮੇ
 ਅਰੁਮ ਨਹੀ ਹੋ ਕਰਤਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕੋਇ
 ਸੀ ਬੇਨਤੀ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਦੇ ਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਹੇ ਗੁਰੇ ਤੁਮ
 ਛੈ ਹੀ ਈਸਰ ਸਰੂਪ ਸਗਤ ਕੇ ਗੁਰਹੇ ॥ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਈਏ
 ਕ ਬੁਝਦੇ ਹੋ ॥ ਮੇਛੈ ਗੁਰ ਕਹੇ ਕਉਨ ਸੀ ਬੁਝਤਿ
 ਸੀ ਕਉਤ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਸਕੁਨਾ ਸੀ ਅਕਾਇ ਕੋ ਦਾਤ ०
 ਸੇਮੈ ਦਿਸਰਨ ਜਾਈ ॥ ਸਰਬ ਜੀਅ ਕਾ ਏ ਕੋ ਦਾਤ
 ਸੇਮੈ ਏਨਾ ਦਿਸੇ ॥ ਸਰਬ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤ ਬਦੇ
 ਪੀਦੇ ਕੋ ਦੇਵੇ ਵਾਲਾ ਇਹੀ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਨਹੀ

ਤੁਸੀਂ ਪਰਵੇਦ ਪਰਮਾਣੁ। ਏਕੁ ਸੁਧ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਰੁ
 ਮਹਾਮਾਇਆ ਤਿਸ ਕੀ ਛਾਇਆ ਰੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਧੇ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇਹੀ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਮਹਾਮਾਇਆ ਨੇ ਪ੍ਰ
 ਮਾਤਮਾ ਕੋ ਇਛਾ ਉਪਜਾਈ। ਜੇ ਏਕੁ ਹੀ ਮੈ ਅਨੇਕ
 ਹੋਵੇ। ਜਬ ਇਛਾ ਉਪਜੀ ਤਬ ਏਕੁ ਕੇਹੀ ਬ੍ਰ
 ਹਮਾਇਸ ਨੁ ਮਹਾ ਦੇਵਤੀ ਨਰੂਪ ਬਣੇ। ਜਬ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸ ਰਨੇ ਆਪਣੇ ਤੀ ਨਰੂਪ ਬਨਾਏ। ਫਲ ਬੁਧ ਮਹਾ
 ਮਾਇਆ ਨੇ ਭੀ ਆਪਣੇ ਭੀ ਨਰੂਪ ਬਨਾਏ। ਭ੍ਰਮਾ
 ਦੀ ਦੇਸ ਨਦੀ ਸਿੰਘਾ। ਇਨ ਛਿਓ ਨੇ ਮਿਲਾ ਕਰਿ
 ਜਗਤ ਕਾ ਉਤਪਤਿ ਇਸ ਬਿਤਾ। ਸਹਾਰ ਰਚਾ
 ਇਹ ਸੁਬ ਜੀਵੇ ਕਾ ਏਕੁ ਦਾਤਾ। ਜਿਸ ਕੇ ਦੁਰਨੇ
 ਤੇ ਸੁਬ ਜੀਵ ਉਪਜੇ। ਇਹੁ ਜੇ ਦੇਵ ਦਰਸਨੇ। ਤਿਸੀ
 ਕਾ ਅਰਥ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਾ ਹੈ। ਸੇਈ ਕਹ
 ਤੇ ਹੈ। ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤ ਵਿਆਈ ਤੀ ਨਚੇਲੇ
 ਪਰਵਾਣੁ। ਇਕੁ ਜੇਹੇ ਮਾਇਆ ਆਦਿ ਸਕਤਿ।
 ਸੇਧੁ ਕਤ ਵਿਆਈ। ਕਿਆ ਕਹੀਏ। ਯੁਕਤ ਸੇ

ਪਰਸੁਤਹੁਈਸੋਇਹੀਯੁਕਤਪ੍ਰਮਾਤਮਕੋਇਛੁਓ ੨੧
 ਪਸਾਇਡਗੀਸੋਏਕੁਹੀਮੇਬਹੁਤਹੋਏਸਬਇਹੁ
 ਇਛੁਓਪਸੀਤਬਏਕੁਕਹੀਕੋਤੀਨਹੁਪਹਿਇਹੁ
 ਏਹਾਬ੍ਰਹਮਾਦਿਸਨੁਮਹਾਦੇਲੁਜਿਤੀਨੋਚੇਲੇਕਿਅ
 ਕਹੀਇਬੇਦੇਹੁਏਸੋਬੇਦੇਕੋਸੋਹੋਪ੍ਰਦਾਨੁਪ੍ਰਦਾਨੁਨਮੁ
 ਪ੍ਰਸਿਧਕਾਭੀਹੋਅਰਅਗਜਾਕਾਰੀਕਾਭੀਹੋਸੋ
 ਈਕਹਤੇਹੋਇਕੁਸੀਸਾਰੀਇਕੁਸੀਸਾਰੀਇਕੁਲਾਤੇ
 ਦੀਬਾਲੁਮਹਾਮਾਈਕੀਅਗਜਾਬ੍ਰਹਮਾਸੀਕੋਸੰਸਾਰੁਰ
 ਚੇਦੇਕੀਹੁਈਤਾਂਤੇਬ੍ਰਹਮਾਸੀਸੰਸਾਰੀਹੁਏਅਰਦਿ
 ਸਨਪਾਲਨਾਕਰਨੈਹਾਰੇਕੁਡਰੀਹੁਏਅਰਮਹਾਦੇਵਿ
 ਸੀਦੀਦੁਨਲਗਾਵਨੇਵਾਲੇਸੰਹਾਰੁਕਰਤਾਹੁਏਸੁਲੇ
 ਕਸਾਸਤੋਮੇਪ੍ਰਸਿਧੀਹੋਸਿਉਤਿਸੁਕੁਵੇਤਿਵੇਚਲਾ
 ਵੇਸਿਉਹੋਵੇਦੁਰਮਾਲੁਸੋਬਾਤਤਿਸੁਮਹਾਮਾਇਆ
 ਕੋਭਾਵਤੀਹੋਤਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰੁਸੁਗਤਸੰਸੁਗਤਇਨੁ
 ਤੀਨੋਕੋਚਲਾਵਤੀਹੋਅਰਸਿਸੁਪ੍ਰਕਾਰੁਮਹਾਮਾਇ

ਆਕੀਫੁਰਮਾਨ ਆਗਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਗਤ
 ਸੰਸਾਰ ਤਿਹੁਤੀ ਨੇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਓਹੁ ਵੇਖੇ ਓਨ ਨ ਦਰਨ
 ਆਇਓ। ਓਹੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ। ਜਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ
 ਉਛੁ ਉਪਜਾਇ ਕਰਿ ਮੇਲੇ ਹੀ। ਇਨ ਕੋਈ ਦੇਖੀ ਆਇਓ।
 ਇਹੁਤੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬੇਦੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਹ ਜੇਤੀ ਨੇ ਹੈ ਓਨ ਕਉ
 ਨ ਦਰਨ ਹੀ ਆਵਤਾ। ਸੁਰਸਤੀ ਲਖ ਮੀ ਪਾਹ ਬਤੀ
 ਇਹੁਤੀ ਨੇ ਦੇਵੀ ਅਚੈ ਮਾਤਾ ਸਰੂਪ। ਅਰਮਾਨੁ ਬੈਠਾ
 ਹੋਆ ਪਈਆ। ਇਸਤੀਆ। ਬਹੁਤਾ ਇਹੁਤਾ। ਇਹੁ
 ਮਾਇਆ ਕੀ ਬਡੀ ਬਡਾ ਆਈ ਹੈ। ਇਕੁ ਅਨੁਪਮਾਤ
 ਮਾ। **ਤਿਸਕੋ ਫੁਰਨ ਉਪਜਾਇ ਕਰਿ ਤੀਨ ਰੂਪ ਬਨਾਇ**
 ਭਾਰੇ। ਅਰਮੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਪਜਾਇ ਭਾਰੇ। ਜਿਸ ਲਈ
 ਨਹੀ ਸਕਤੇ। ਜਿ ਕੋਈ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਾ ਕਰੇ ਸਾਲ ਤੇ
 ਉਹ ਨਹੀ ਸਕਤੇ। ਜਿ ਅਗਾਜਾਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਕਿਆ ਬਾਧ
 ਜੀਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਨੁ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ ਅਗਾਜਾਨੀ ਮਾਨਾ।
 ਅਰੁ ਪਾਇ ਗਾਰਬੀ। ਇਨ ਹੀ ਕੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਕਿਆ ਅਗਿ

ਮਾਨੀਉ ਕੋ ਗੁਰਧਾਰਨ ਕੀਆ ਅਰਥ ਸੇਏ ਹੋਏ ਕਰ ੨੨
 ਕਰਤੇ ਹੋਏ ਸਾਰਤਿ॥ **ਇਸ ਕਉ ਤੁਹਾ** ਹਮ ਅਰਥ ਸੇਏ
 ਹੁੰਦੀ ਕਰਤੋ॥ ਅਰਥੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
 ਆਪਨੇ ਹੀ ਕਹਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰਥ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ ਦੁਚ ਨ ਕਲਿ
 ਕਰਕ ਹੋਏ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੋ ਮਹਾਮਾਏ॥ ਇਸ ਕ
 ਰਨ ਤੇ ਤੈਨੇ ਦਿਸਨ ਜੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਗੁਰੂ ਨ ਕਰਾਇਆ
 ਹੋ॥ ਸਰੀਰ ਗੁਰੂ ਕਰੇ ਦੇਹੀ ਮੇ ਤੇ ਸੁਬ ਦਿਪ ਦੁਹੰਦੀ॥
 ਮੇਲੇ ਸਿਸੁ ਰਚੀ ਏ ਕੁਸਧ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਏ ਦੇ ਤੇ ਲੇ ਕਰਿ
 ਚੀਟੀ ਪ੍ਰਸੰਤ ਪ੍ਰਚਾਰਿ ਦੀਆ॥ ਅਰਥ ਮੇਲੇ ਸਗਤ
ਕੇ ਤੇ ਨੇਹੀ ਸੁੰਦੀ॥ ਹਮ ਬੀਭੀਆ ਪਿਕਲਾਹਿ ਹੁੰਦੀ॥ ਮਹ
 ਦੇਵ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰੁ ਕਾਟਾ॥ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਤ
 ਯਾਨਾ ਬੀ॥ ਦੁਨਾ ਸੁ ਕੇ ਬਦਲੇ॥ ਦਿਸਨ ਸਿਵ ਕਾ
 ਸੁਧ ਹੁਆ॥ ਦਿਸਨ ਜੀ ਨੇ ਸਰੀਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਨਾ ਸੁ ਕੀ
 ਕਦੀ॥ ਮਹਾ ਦੇਵ ਰਖਿ ਜਾ ਕਰੇ ਦੇ ਕੇ ਨਾ ਸੁ ਸਮਕਸ
 ਹੁੰਦੇ॥ ਹੇ ਮਹਾਮਾਏ॥ ਇਹ ਸਭ ਤੇ ਰਾਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਤਪ

ਸੋ ਸੋ ਤੈਨੇ ਹਮੇ ਕੇ ਸਰੀਰ ਰੂਹ ਦੁ ਕਰਵਾਇਆ।
 ਤਬੀ ਤੇ ਇਹ ਹਵਾ ਲੁਹੁਆ। ਅਰਸੁ ਧਰਮਾਤਮਾ
 ਮੇ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਕਹਾ ਬੋਲੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇਰੀ ਉਸ
 ਤਤਿ ਕਹੈ ਕੋ ਕੋਲ ਸਮਰਥ ਹੋਵੈ। ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ
 ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ। ਮਹਾ ਦੇਵ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਅਪਰਾਜਿਤ ਸੋ
 ਹੋ ਮਹਾਮਾਇਆ। ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਛਾ ਕਹੈ ਕਉ ਮੇ
 ਭੀ ਸਮਰਥ ਨਹੀ ਮੇਰੁ ਕਉ ਦੋਹੈ ਦੋਗਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ
 ਅਰਮਹਾ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਦੁਚਰਨੇ ਕੋ ਮਾਨ ਕਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਮਹਾਮਾਇਆ ਕੀ ਉਪਮਾ ਸੁਭਤੇ ਉਪਰ ਕਹੀ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਤੈਨੇ ਪਾਛੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਨਹੀਅ
 ਦਤਾ ਸੋ ਅਗਾਮਾਨੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। **ਤਿਸ ਕਉ ਤੁ** ਜੀ
 ਦੁਕੀ ਅਪੇਖਿ ਜਾ ਕਰਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਨੁ ਮਹਾ ਦੇਵ
 ਕੋ ਅਨੰਤ ਕੇਵਲ ਗੁਣ ਅਧਕਾਰਿ ਜਾਨਹੈ। ਅਰਸੁ
 ਧਰਮੀਆ ਖਿਅਤ ਮਾਇਆ ਸਦਾ ਲੁਮੇ ਹੀ ਨੁਤਾਹੀ
 ਹੈ। ਸੁਧ ਕੇ ਤੇ ਸਦਾ ਲੁਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਤੁਭੇ ਅਨੰਤ

ਕੇਟਿਗਲਅਧਕਰਿਅਨੁਮਾਨੁਕਰਿਨੁਛਿਤਕੇ ੨੩
 ਬਾਬਾਨਨਕਜੀਨੇਗੁਰਮਾਨੁਮਾਏ। ਅਰਸਿਖਜੇ
 ਗੁਰਧਾਰਨਕਰਤਏ। ਸੋਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਕੇਨ
 ਮਿਤਧਾਰਨਕਰਤਏ। ਅਦਮੇਰਤੇਗੁਰਧਾਰਨ
 ਕਰਦੇਕਾਕਛੁਪ੍ਰਮੇਸਰਨਹੀ। ਤਤੇਬਾਬਾਨਨਕ
 ਜੀਨੇਭੀਇਨਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੀਮਾਗੀਏ। ਅ
 ਛਮੇਰਤੇਨਹੀਮਾਗਾਂ। ਗੁਰਾਏਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈ
 ਸਰਨਾਜੀਮਾਕਾਇਕਦਾਤਸੇਮੇਦਿਸਰਨਜਾਈ।
 ਸਰਬਜੀਵੇਕਦਾਤਹੈਸੁਧਨਿਰੰਜਨਸੇਮੁਏਨਦਿ
 ਸੀਏ। ਸਦੁਲਤੇਪਰੇਮਾਨਕਰਿਸੁਧਤੇਮਾਨਾਇਤਨਿ
 ਰਹਿਦੰਤਪ੍ਰਮੇਗਾ। ਪਪ੍ਰਮੇਗਾਪਾਇਕਰਿਏਤਾਕਰ
 ਅਬਮੁਲਹੀਕਰਤੇਏ। ਏਗੁਰਕਹੇਅਰਗਰਿਤੇਏ
 ਹੁਸਾਨੁਮਾਗਾਂ। ਜੇਨਿਰਗਲਬ੍ਰਹਮਮੁਏਨਦਿਸ
 ਰੇ। ਜੇਕੋਈਕਹੇਨਿਰਗਲਦ੍ਰਿਸਦਨਹੀਆਦਤਾ
 ਤਿਜਕਾਮਾਗਲਾਰਿਮਾ। ਤੀਰਬੇਕੇਇਸਨਨ

ਤੇ ਅੰਤਹਿ ਕਰਨੁ ਸੁਧਹੋ ਤਹੈ ॥ ਅਰ ਅੰਤਹਿ ਕਰਨਿ
 ਸੁਧਤਾ ਕਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਧਤਿ ਇਹੀ ਮਾਗਣਾ ਥਾ ॥ ਇ
 ਸੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਰ ਤਹੈ ॥ ਭੀਰ ਬਨਾਨੁ ਭੇਤਿ ਸੁਭਾਨੁ ॥
 ਦੁਲਭਾ ਦੇ ਕਿਨ ਇਕਹੀ ॥ ਭੇਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਉਪਾਈ ਦੇਖ
 ਦੁਲਕਰ ਮਾ ਕਿ ਮਿਲੇ ਲਾਣੀ ॥ ਭੇਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਕੀ ਉਪਜਾਈ ਹੂਈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਮਾਦਤੀ ਹੋ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਖੇ
 ਕਰ ਮੇ ਬਿਨੁ ਤੇ ਮਿਲਤਾ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਅਸੁ ਕੇ ਮੇਲੇ
 ਲੇ **ਦੁਇ ਮੈਸ ਮੈਸ ਮਿਸ ਕਾ ਕਰ ਮਹੈ ॥ ਤੇ ਸੀ ਤੇ ਸੀ**
 ਤਿਸੇ ਕੇ ਬੁਧ ਉਪਜਤੀ ਹੋ ॥ ਅਨ ਕਾ ਕਰ ਮੁਤੀ ਰਬੁ ਹੋ
 ਨਾ ਦੇ ਕਾ ਹੀ ਹੋ ॥ ਸੇਤੀ ਰਬੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਨਾ ਦੇ ਤੇ ਫਿਰ
 ਤੇ ਹੋ ॥ ਦੂਸਰੇ ਕਰ ਮੁ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕੇ ਰੁਚਨਹੀ ਉਪਜ
 ਤੀ ॥ ਮੇਰਾ ਕਰ ਮੁ ਤੇ ਮੈਸਾ ਨਹੀ ॥ ਤੁਮਾ ਕਾ ਕਰ ਮੁ ਕੇ ਸੇਰੇ
 ਤਿਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਰ ਤਹੈ ॥ ਅਤਿ ਵਿਚਰ ਬਨੁ ਜਲਦਾਹ
 ਰਿਮਾਲ ਕਯੋ ਇਕ ਗਾਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥ ਅਤਿ ਨਾਮੁ
 ਬੁਧ ਕਹੈ ॥ ਇਸ ਕੀ ਮਤਿ ਵਿਖੇ ਰਤ ਨੁ ਜਲਦਾਹ ਰਿਮਾ

ਟਕਰੀਏ। ਜੇਏਕੁਭੀਗੁਰੋਕੀਸਰਦੁਲਕੋਬੇਗਾ ੨੪
 ਮੇਰੇਜੋਏਗੁਰੋਏ। ਤਿਨਕੋਤੇਉਪਦੇਸੁਦੇਦਸਾ
 ਸਰਸੇਇਹੀਏ। ਜੇਏਕੁਨਿਰਗੁਨਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮ
 ਹੀਏ। ਦੂਸਰਾਕੋਈਭੀਨਹੀ। ਮੇਅਬਦੂਸਰਾਉ
 ਪਦੇਸਕੋਮੇਗੁਰਦੁਲਕੋਬੇਗਾ। ਤਿਸਘਰਮੇਰਤ
 ਨਦਕਹੇ। ਤਿਸਕੇਘਰਮੇਸਭਕਿਛੁਹੇ। ਈ
 ਹਾਰਦੁਨਦਕਾਕਾਇਹਅਰਬਹੇ। ਤਿਸਬ੍ਰਧ
 ਨੇਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮਨਿਸਚੈਕੀਅਹੇ। ਸੇਸਭਿਕਿ
 ਫੁਪਾਇਰਹਾ। ਤਿਸਕੋਕਛੁਪਾਵਨਨਹੀਰਹ
 ਤਾਂਤੇਮੇਗੁਰੋਤੇਇਹੀਦਨਮਗਤਾਹੇ। ਹੇਗੁਰੋ
 ਮੇਰੇਤਾਈਨਿਰਗੁਨਬ੍ਰਹਮਨਾਹਿਸਰੇ। ੬੨
 ਕੋਈਕਹੈਜੇਗੁਰੋਕੋਕਰਦੈਤੇਕਾਲਾਨਹੀ
 ਨਿਕਦਆਵਤਾ। ਅਰਜੇਗੀਸੁਰਜਗਤਮੇ
 ਪ੍ਰਸਿਧੋਹਤਾਹੇ। ਸਰਬਜਗਤਤਿਸਕੀਆਗ
 ਅਮਾਨਤਾਹੇ। ਤਾਂਤੇਜੇਗਹੀਮਾਂਗਲਾਥਾਨਿ

ਰਗਲਕਾਕਿਅਪਾਗਾਤਿਸੀਕਾਉਤਕਹਤੇਹੋਸਿ
 ਸੁਗਚਾਰੇਆਰਸੋਹੋਰਦਸੂਲੀਹੋਇ। ਨਦੁਖੰਡ
 ਵਿਚਜਲੀਮੈਨਲਚਲੇਸਭਕੋਇ। ਚੰਗਾਨਾਉ
 ਰਖਾਇਕੇਸਸਕੀਰਤਜਗਲੇਇ। ਜੇਤਿਸੁਨਦ
 ਰਨਆਵਈਤਵਾਤਨਪੁਛੋਕੋਇ। ਕੀਦਾਅੰਦਰਕੀ
 ਦਬਰਿਦੇਸੀਦੇਸਧੋਕੋ। ਜੋਗੁਕਰਕੇਚਾਰਸੁਗਕੀਅ
 ਪੁਪਾਈ। ਅਥਵਾਤਿਸਤੇਭੀਦਸਗਲੀਪਾਈ। ਅ
 ਥਵਾਨਉਖੰਡਪ੍ਰਿਥਮੀਵਿਖੇਜਲਾ। ਭੀਜੇਅਮਕਾ
 ਜੇਗੀਹੋ। ਅਰਲੇਕੁਆਗਾਭੀਲਾਗੇਮਾਨਦੇ
 ਅਰਅਪਲਾਨਮਭੀਜਗਤਮਹਾਰਛਾਰਖਾਇਅ
 ਅਰਜਸਕੀਰਤਭੀਲੀਅ। ਪਰੰਤਜੇਤਤਿਸਕੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਨਾਉਸਦਮਵੈਸੇਸਬਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮ
 ਹੋ। ਇਹਬੁਧਨਉਪਜੀਗੀ। ਤਬਤਿਸਕੇਕੋਈ
 ਕੋਈਬਾਤਭੀਨਪੁਛੋਗਾ। ਪ੍ਰਮੇਸਰਇਸਕੇਕੀਦੇਵਿ
 ਖੇਕੀਦਕਰਛਾਰੇਗਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਗੁਕਛਲਾਅ

ਬਨਸੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਸ ਬਟ ਲੋਕ ਭੋਗ ਚੁਕੇ ਗਾਤ ਬ ੨੫
ਇਹ ਚ ਉਗਾ ਸੀ ਬਿਖੇ ਪੜੇ ਗਾ ਕੀ ਦਾ ਦਕੇ ਸੇ ਨਪ
ਦੇ ਗਾ ਕੀ ਦਾ ਦਕੇ ਕੋ ਕੋਲ ਬਾਤ ਪੂਛਤ ਹੋ ਜਿ ਕੋ ਝੀਕ
ਹੋ ਏਤ ਬਡੋ ਜੋਗੀ ਤਿਸੇ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਕੀ ਦਕਿ ਉਕੀਅ ॥

ਤਿਸ ਕਾ ਉਤ ਦੋਸੀ ਦੇਸ ਪਰੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇਖ ਦਨ
ਕੋਹੀ ਦੇਖ ਦੇਤ ਹੋ ਜਿ ਗੁਜੇ ਤਿਸੇ ਨੇ ਕੀਆ ਬਾਸਿ
ਬਡਾ ਝੀਕੇ ਲੀਏ ਕੀਆ ਬਾ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਉ ਸਨੇ
ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਗਿਹੀ ਉਸੇ ਮੇ ਦੇਖ ਬਾਸਿ ਦੇਖ ਕਾਟ ਲ
ਪਾਇਆ ਕੁਲਾ ਜੀਤੁ ਮਜੇ ਨਿਰਗੁਣ ਪੜੇ ਕਰੋ
ਹੋ ਜੇ ਦਿਸਦ ਬਿਖੇ ਨਹੀਆ ਦੁਤਾ ਤਿਸ ਕਾ ਫ
ਲਾਤੁ ਮਕੋ ਕਿਅ ਹੋ ਦੇ ਗਾ ਗੁਰ ਉਤ ਕਹ ਤੇ ਹੋ ॥
ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰੇ ਗੁਣ ਵੰਤ ਅਗੁਣ
ਦੇਇ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਕਉਲ ਸਗੁ
ਣਾ ਗੁਣ ਦਾਨ ਜੇ ਹੋਆ ਪੈਏ ਉਪਾਸ ਕਤਿ ਨ ਕੋਗੁ
ਲ ਦੇਤ ਹੋ ॥ ਗਿਹੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾ ਗੁਣ ਹੋ ਜੋਆ

ਆਪਣੇ ਉਪਾਸ ਕਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਹੀ ਕਰ ਡਾਰ ਤਾ ਹੋ ਗਏ
 ਸੇਸਾ ਕੁਰਖੇ ਤੇ ਮੇਧ ਲਸੇਸਾ ਕੁਰ ਹੀ ਹੋਇਆ ਤਾ ਹੋ ਗਏ
 ਲਸੀ ਮੇਸੇਸੇ ਗੁਪਦਵੀ ਕੋ ਭੋਗ ਕਰ ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਹੀ
 ਖਲੋਗਾ ਗੁਰ ਕਹ ਤੇ ਹੋ। ਤੇਹ ਕੋਇ ਨਿਸਿਝੁਈ ਮੇ
 ਤਿਸੁ ਗੁਣ ਕੋਇ ਕਰੇਇ। ਮੇਸਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ਮੇਰੇ
 ਤਾਈ ਸੁਝੁਤਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੇਕੀ ਮੇਸੇ ਹੋ ਗੁਣ ਤਿ
 ਸੇ ਕੋ ਕਛੁ ਮੇਰ ਕਰ ਡਾਰੇ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੁਮ ਸੇਹੁਤਾ
 ਹੀ ਹੁਮਾ। ਮੇਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਬੂੰਦ ਮਿਲੀ ਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ
 ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਈ ਫੇਰ ਓਹੁ ਬੂਦ ਨੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੇਲਿ
 ਖਤਾ ਹੋ। ਗਿਯਾਨ ਕਿਲ ਮਕਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਸੇਰਿ
 ਆਨ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੀ। **ਸੁਦਨਾ ਮਨਨਾ। ਨਿ**
ਧਮਾਸਨਾ। ਸਖਿਯਾਤ ਕਾਰਾ। ਸਿਖ ਮੇ ਕਦੁਰ
 ਚਾਈ ਰਹਿਸਾਵੇ ਦ੍ਰਿੜਤ ਕੇਨ ਮਿਤਗਾਰ ਚਾਰ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ। ਕਾਰਿ ਆਨਦੁਰ ਨਨ ਕਰ ਤੇ ਹੋ। ਸੁਦਿ ਮੇ
 ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਕਨ ਬਾ। ਸੁਦਿ ਮੇ ਪਰਤੀ ਪਦੁਲ ਮ

ਕਾਸਾਸਾਇਮੇਦੀਪਲੇਆਪਤਲਾਸੁਦਿਮੇਪੋਹਨਿ ੨੬

ਸਕੇਕਾਲਾਨਲਕਭਗਤਾਸਦਾਹਿਗਸਾਸੁਦਿਮੇ

ਦੂਖਪਾਥਕਾਨਸਾਗਾਰਸਾਸਤ੍ਰਕੇਦੁਚਨਸੁਦਨਕਰੰਦੇ

ਤੇਪੁਰਖਸਿਧਭੀਹੋਤਹੈਸੁਰਦੇਦੁਤਾਭੀਹੋਤਹੈਅ

ਰੁਨਬਰਸਾਅਬਦਾਗੋਰਖਆਦਕਭੀਹੋਤਹੈਕ ॥

ਹੇਤੇਸਿਧਾਂਤਾਦਕਤਬੀਤੇਹੂਏਅਬਸਿਧਾਦਕਹ

ਦੇਕੇਲਾਇਕਕਰਮੁਕੀਆਸੋਕਕਮੁਕੀਅਹੋਏ

ਗਾਸੇਗਾਰਸਾਸਤ੍ਰਕੇਦੁਚਨਸੁਦਨਕਰਹੀਕੀਆ

ਹੋਏਗਾਸਿਨਾਸੁਦੇਸਲਹੀਨਹੀਸਕਤਾਸੁਦੇ

ਸੁਨਾਕਰੈਗਕੋਸੇਤਾਤੇਸਰਦੁਲਹੀਕੀਮਹਿਮਹੀ

ਧਰਤੀਸੋਹੈਸਬਸਗਤਕਾਅਧਾਰਅਰਧਰਤੀ

ਕਾਅਧਾਰਸੋਹੈਧਰੁਲਾਅਰਧਰਤੀਧਰੁਲਾਸੰਸ੍ਰ

ਗਤਸੰਪੂਰਨਸਗਤਕੇਸਿਸਠੇਇਸਬਾਨੁਦੀਆ

ਹੈਅੰਮੇਸਾਸੋਹੈਅਕਾਸਾਇਹੁਅੰਮੇਸੋਤੇਬੀਤੇਹੂਏ

ਸੇਗਾਰਸਾਸਤ੍ਰਕਰਕਰਮੇਸੋਹੋਏਸੇਗਕਰਮੁ

ਕੀਮਤੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਅਰ ਅਕਾਸ਼ਾ ਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਦੇ ਕ
 ਰਕੇਈ ਹਾ ਅਗਨ ਪਵਨ ਕਾ ਭੀ ਕ੍ਰਹਣ ਹੁਆ ਅਰ
 ਜੰਬੂਦੀਪ ਤੇ ਲੇ ਕਰ ਜੇ ਸਪਤ ਪਤਾ ਲਹੇ ਤਿਨ ਕਾ ਰਿ
 ਅਨੁਹੇਤ ਹੋਗਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਖਾਰਿ ਜਾਨਹੇਤ
 ਹੋਗਾ ਅਰਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਿਖਾਰਿ ਅਨੁਹੇਤ ਹੋ
 ਜੇ ਸੇਵਸ ਸਿਦਾ ਦੇ ਕੇ ਹੋਤ ਹੋਗਾ ਅਰ ਸਰਵ ਦੁਕਰ
 ਦੇ ਤੇ ਕਲੁ ਭੀ ਨਹੀ ਇਸ ਕੋ ਨਿਕਦ ਆਵਤਾ ਜਿਸੇ
 ਮਾਰ ਕੇ ਤੇ ਤੇ ਲੇ ਕਰ ਚਿਰੰਮੀ ਦੁਮੁਨੀ ਸਚਿਧ ਭੀ ਹੋਤ
 ਹੋਗਾ ਸੁਰ ਦੇ ਦੁਤਾ ਭੀ ਹੋਤ ਹੋਗਾ ਅਰ ਸਾਰ ਭੀ ਹੋਤ ਹੋ
 ਅਰ ਸਰਵ ਦੁਕਰ ਦੇ ਤੇ ਭੁਗਤ ਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨੰਦ
 ਹੋਤ ਹੋਗਾ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾਨ ਸੁਹੇਤ ਹੋਗਾ ਜਬ ਨਾਸੁ
 ਪੇਗੁ ਕਰ ਮਕੀਰੇ ਗਾ ਜੇ ਕਰ ਮੁਗਾਰ ਜਾਸਤ੍ਰ ਕੇ
 ਦੁਚਨ ਸੁਦ ਕਰਹੀ ਤੇ ਕਰੇ ਗਾ ਇਹ ਸਭੁ ਸਰਵ
 ਦੁਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੀ ॥ ੮ ॥ ਸੁਇਐਤੀ ਸਰਬ੍ਰਹਮ
 ਇੰਦ੍ਰਾ ਸੁਇਐਤੀ ਮੁਖ ਸਲਾਹਣੁ ਮੰਦ੍ਰਾ ਸੁਇਐ

ਮੇਰਾ ਮੁਗਤਿ ਤਨੁ ਭੇਦੁ ਸੁਲਿ ਮੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਤਿ ੨੨
 ਦੁਲਨ ਕਭਗਤ ਸਦਾਇਗਾ ਸੁਗੁਲਿ ਮੈ ਦੁਖ ਪਾਪ
 ਕਾਨਾ ਸੁਭਾ ੬ ॥ ਗੁਰਸਾਸਤ੍ਰ ਬਚਨ ਸੁਲਿ ਕਹਿਣੀ ਸੁਰਜੇ
 ਹੋਮਗਾ ਦੇਵੁ ਜਬਤਿ ਸੁਕਾ ਅਰਧਨ ਕਰੇਗਾ ਭਬਮਗਾ
 ਦੇਵ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਮਗਾ ਦੇਵ ਕੇ ਹੀ ਸੁਭਾ ਮਲਿ ਨ ਹੋਵੈਗਾ
 ਭੁਨਨ ਰਹੇਗਾ ਮੈ ਸੇਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਬਚਨੁ ਸੁਲਕਰ
 ਜੇ ਸੇ ਅਸਮੇਧ ਜਗ ਕਰੇਗਾ ਭਬਤਿ ਸਿਧ ਦਈ ਕੇ
 ਪ੍ਰਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ਅਸਟਾਇਦ੍ਰ ਹੋਵੈ ਯੋਗਤ ਪਕਰੇ
 ਗਾਤ ਉਭੀ ਇਦ੍ਰ ਹੋਵੈਗਾ ਮੁਖ ਕਰੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਕੀ ਮਹਿਮਾ
 ਕਰਲੀ ਅਕਮੰਦੁ ਕਿਮਾ ਕਹੀ ਮੈ ਮੀਠਾ ਬਚਨੁ ਬੋਲਣੁ ॥
 ਇਹ ਸਭੁ ਇਸਕੀ ਕਲਿ ਜਾਲੁ ਕੇ ਸਾਧਨ ਕਹੈ ਸੇ ਸਭੁ
 ਸਰਵੁ ਲਤੇ ਹੀ ਕੇ ਕਰ ਪ੍ਰਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੀ ਅਰਯੋਗੁ ਕੀ ਮੈ
 ਹੋ ਪ੍ਰਕਤ ਤਨੁ ਮੈ ਹੋ ਸਹੀਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਭੇਦ ਕਰਲਾ ਚ
 ਹੋਵੈ ਦੋਹੇ ਸਾਏ ਚਾਹੇ ਬਡਾ ਹੋ ਸਾਏ ਭਾਰੀ ਤੇ ਭਾਰੀ
 ਹੋ ਸਾਏ ਹਲ ਕੇ ਤੇ ਹਲ ਕਾ ਹੋ ਸਾਏ ਅੰਬ ਸਹੀਰੁ

ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕਰੇ ਗਏ ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ । ਸੁਹਾ ਚਾਹੇ ਤਹ ॥
 ਚਲਾ ਸਾਢੇ । ਜੇ ਦੁਖ ਨ ਕਰੇ ਸੋ ਸਿਧ ਹੋਵੈ । ਇਹ ਸੁਗਤਿ
 ਭੀ ਤੇ ਸਰਵ ਦੁ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ । ਅਸਿ ਮ੍ਰਿਤ ਸਾਸਤ੍ਰ
 ਦੇ ਦੁਖ ਬਾਲੁ ਇਹ ਭੀ ਤੇ ਸਰਵ ਦੁ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ।
 ਸਰਵ ਦੁ ਤੇ ਭਗਤ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਸਰਵ ਦੁ ਤੇ
 ਭਗਤ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ । ੮ ॥ ਸੁਤਿ ਮੇ ਸਤਿ ਸੰ
 ਤੋਖ ਗਿਆਨੁ । ਸੁਤਿ ਮੇ ਅਠ ਸਠਿ ਕਾਇਸ ਨਾਨੁ । ਸੁ
 ਤਿ ਮੇ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪਾਉ ਧਿਆਨੁ । ਸੁਤਿ ਮੇ ਠਾਰੇ ਸਹਸ
 ਧਿਆਨੁ । ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸਦਾ ਦਿਗਾਸੁ । ਸੁਤਿ ਮੇ ਦੂ
 ਖ ਪਥ ਕਾਨੁ ॥ ੧੦ ॥ ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਾਨੁ ਮੇਰੇ ਮੇ
 ਰ ਸੁਗਮ ਹੋ ॥ ੧੦ ॥ ਸੁਤਿ ਮੇ ਸਰ ਗੁਣ ਕੇ ਗਾਹੁ । ਸੁ
 ਤਿ ਮੇ ਸੇਖ ਪੀਰ ਪਤਿ ਸਾਹੁ । ਸੁਤਿ ਮੇ ਅੰਧੈ ਪਾਉ ਧਿਰ ॥
 ਹੁ । ਸੁਤਿ ਮੇ ਹਾਥ ਹੋਵੈ ਅਸਗਾਹੁ । ਨਾਨਕ ਭਗਤ
 ਸਦਾ ਦਿਗਾਸੁ । ਸੁਤਿ ਮੇ ਦੂਖ ਪਥ ਕਾਨੁ ॥ ੧੧ ॥ ਸਰ
 ਵ ਦੁ ਕਰੇ ਤੇ ਸਰ ਸੇ ਹੋਤੀ ਰਬ ਅਰ ਗੁਣ ਸੇ ਹੋ ॥ ਸ

ਤਿਕਰਮੁਸਪਤਪਸੰਸਮਾ ਅਦਕਾ ਤਿਨਕੇਵਿਖੇਗਾ ੨੦
 ਹਿਕਿਆਕਹੀਏਪ੍ਰਦੇਸੁਕਰਦੇਦੁਲੇਹੇਤੇਹੈ ਅਰਸ
 ਠਿਤੀਰਬਮਜਨਕੀਤਾਸਾਧੂਧੂਰੀਨਾਤਾਗੁਰਦਿਪਦੇ
 ਸੁਸਰਦੁਲੁਕਰਿਕਰਿਜੇਸੰਤਸਰਦੁਕੇਪ੍ਰਧਤਿਭੁਇਆ
 ਤਿਸਨੇਸਰਬਤੀਰਬਕਾਇਸਨਨੁਕੀਆ ਅਰਸਰਦ
 ਦੁਕਰਕੈਜਿਨੇਨੇਸੇਖਪੀਰਧਾਤਸਾਹਿਰੇਦੇਯੋਗਕਰਮੁ
 ਸੇਸੇਖਪੀਰਧਾਤਿਸਾਹੁਹੁਏ ਨੇਤ੍ਰਕਰਕੈਜੇਅੰਧਹੈਅਬ
 ਵਾਹੁਦੇਕੁਕਰਕੈਜੇਰਹਤਹੈ **ਸੋਭੀਤੋਸਰਦੁਲਦੁਆਰ**
ਹੀਮਾਰਗਪਾਵੁਤੇਹੈ ਅਰ ਸਰਕਰਦੇਤੇਅਬਾਹੁਹੇਸਤੀ
 ਹੈ ਜੇਸੇਸਮੁੰਦਅਬਾਹੁਹੈ ਹਿਰਨਕੰਸਪਕਾਏਤਾਬਡਾ
 ਸਹੀਰਬਾਗਤੇਹੈਭੇਪਾਣੀਸਪਤਸਮੁੰਦਕਾਹੇਤਿਭੁਇ
 ਆ ਹਿਰਨਕੰਸਪਮੀਸਾਤਬਹੂਆ ਜਿਮੇਸਾਕਰ
 ਮੁਕੀਆਜੇਕਰਮਾਕਾਰਲੁਸਰਦੁਲਹੀਹੇਤੇਹੈ ਅ
 ਬਹਾਸੇਸਾਰਸਾਗਰਅਬਾਹੁਹੈ ਕੇਤਾਕਹੈਕਹਤਾਈ
 ਹੈ ਕਛੁਤੇਦਨਹੀਨਿਸਚੈਹੇਤਾ ਅਬਗੁਰਕੇਦੁਦ

ਗੁਰ

ਨਿਜੇ ਅਰੰਭੁ ਗਾਇਸਤਿ ਹੁਸੀਸ ਰਜਿਤੁ ਮਦੇਖਤ ਹੋਰ
ਰਿਕਤੁ ਪਹੋਹ ਰਿਕਤੁ ਪਨਦਰੀਅਤਿ ਮਾਮੁ ਬਹਰਿ ਬੁ
ਧਉਪਸੀਤ ਬੁਧਾਹਿ ਹੋਗਤਿ ਮਾਮੁ ਰੁਗਤਿ ਕੇਸਦਾਹੀਅ
ਨੀਦੋਰਤਾਹੋ ਦੂਖਪਾਪਕਾਨੁ ਸੁਾਹੀਹੋ ਮਹਿਮਾਕਹਿ
ਤੇਹੋ ਅੰਨੇਕੀਗਤਿ ਕਹੀਨੁ ਜਾਇ ਅੰਨੇਕੇਕਹੀਪਿਛੈ
ਪੁਛਤਾਇ ਕਾਗਦਕਲਮਨਲਿਖਦਹਾਰਾ ਅੰਨੇ
ਕਾਬਹਿਕਹਨਿਈਚਾਕੁ ਅੰਨੇਸਾਨੁ ਮੁਨਿਰੰਮੁਨਿਹੋ
ਇਅੰਨੇਕੇਕਹੀਪਿਛੈ ਅੰਨੇਕੇਮੰਨੁ ਜਾਇ ਮੰਨੁਕੇਇ
ਗਤਿਨੁ ਮੁਹੈਪ੍ਰਾਪਤਿਕਾ ਗੁਰਉਪਦੇਸੁਦੁਮਾਰੇਨ
ਮੇਰੇਜਰਦੁਲਕਰਕੇਜੇਮਾਨੁਲੇਤੇਹੋ ਗਤਿਨੁਕੇਮੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੋਸੋਕਹਿਮਾਨੁਹੀਸਤਾ ਅੰਨੇਕਈ
ਕਹੀਗਾਮੇਪ੍ਰੀਛੈਪੁਛਤਾਪਕਰੋਗਾਕਾਹੇਤੋਨ
ਅੰਨੇਸਾਕਾਗਦਹੀਹੋਨਾਨੁਲੇਖਾਕਹੀਮੇਅੰਨੇ
ਅੰਨੇਕਾਨੁਲੇਖਾਨਿਖੇਕਾਕਹੇਤੋਨਾਨੁਲੇਖਾਕਾਗਦ
ਹੀਹੋਨਾਨੁਲੇਖਨਹੀਹੋਨਾਨੁਲੇਖਾਕਹੀਹੋਅੰਨੇ

ਨੈਕਾਲੇਖਾਲਿਧੇਗਾਗਾਹੇਤੋ। ਨਮਕੇਮਨਦੇਕਾਫਲਤੇ ੨੬
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੀਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਮੇਸਰਅਨੰਤਹੈ। ਸਿਸ
 ਕਾਮੰਤਨਹੀ। ਤਿਸਕੇਸੇਲਿਖਾਚਾਹੇਗਾ। ਤਿਸਕੇਅ
 ਧੇਹੀਸਰਸਿਦਗੀਹੋਵੇਗੀ। ਨਮਮੇਸਾਨਿਰੰਮਨੁਕਾ
 ਹੋ। ਸੇਕੇਸੀਮਨਵਿਖੇਮੰਨਸਕੇ। ਤੇਮਨੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਵੇਗੀ। ੨੭ ਮੰਨੈਸਰਤਹੋਵੇਮਨਬੁਧਾ। ਮੰਨੈਸਗਲ
 ਭਵਨਕੀਸੁਧਾ। ਮੰਨੈਮੁਹਚੁਦਾਨਖਾਇ। ਮੰਨੈਸਮਕੇਸਾਥ
 ਨਜਾਇ। ਮੇਸਾਨਮਨਿਰੰਮਨੁਹੋਇ। ਸੇਕੇਮੰਨਸਾਏ
 ਮਨਕੇਇ। ੨੮ ਸਬਗੁਰਸਾਸਤਕੇਬਚਨਮਾਨੈਗਾਤੁਖ
 ਤੇ। ਤਿਸਕੇਕੁਲੇਬੁਰੇਕੀਸਰਤਹੋਵੇਗੀ। ਹੇਮਨਬੁਧੁਧਿ
 ਕਿਆਕਹੀਏ। ਸੂਬਲੇਕੁਰੀਸੁਧਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਸਤਮਨ
 ਨਦਮਾਗਸਬਭਵਨਕੇਪਰੇਖੁਗਿਜਾਨੁਹੋਤਾਹੈ। ਸੇਮੇਖੰਤ
 ਤੋਰੇਹੈ। ਅਤਲਾ। ਦਿਤਲਾ। ਸੁਤਲਾ। ਤਲਾਤਲਾ।
 ਮਹਾਤਲਾ। ਪਤਲਾ। ਸਪਤਪਤਲਾਕਹੈ। ਕੂਲੇਕੁ
 ਕੁਲੇਕੁ। ਸੁਮਾਹਲੇਕੁ। ਮਹਾਰਿਲੇਕੁ। ਅਨਿ

ਲੇਕਾ ਤੁਲੇਕਾ ਸਤਿਲੇਕਾ ਇਹੁ ਸਧ ਤਮਕਾਸੁ
 ਕੇਹੇ ਅਰਯੇ ਗੁਮਨੁ ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾ ਮਪੋਰੇ ਧੁਰੀ
 ਅਨੁਰੋਧੇ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦਿਅਸੁ ਮਾਦਕੇ ਕੇਹੇ ਦਿਅਸੁ ਮਾ
 ਦਕੇ ਮੇਰੇ ਤਬੀ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੁਖ ਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਮ
 ਨੇਹੇ ਅਰਯੇ ਗੁਰੁ ਦਿਖ ਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇਹੇ ਅ
 ਰਯ ਮਕੀਆ ਚੇਦਾ ਮੁਖ ਪਰ ਹੀ ਖਾਤੇ ਅਰਯ ਮਕੇ ਸਬਤੀ
 ਨਹੀ ਸੁਤੇ ਨ ਮੁਖੇ ਸਾਨਿਰੰ ਸਨ ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਕੀ ਮਾਨਸ
 ਕੈ ਤੇ ਮਨੇ ॥੧੩॥ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਨ ਕਰੁ ਪਾਇ ਮੇਰੇ ਪਤਿ ਸਿ
 ਫਿ ਪ੍ਰਗਟ ਸਾਇ ਮੇਰੇ ਮਗੁ ਨ ਚਲੇ ਪੰਥ ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਸੇ
 ਤੀ ਸਨ ਬੀਧ ਮੇਰੇ ਸਾਨੁ ਨਿਰੰ ਸਨੁ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸ
 ਲੇ ਮਨ ਕੇਇ ॥੧੪॥ ਸੁਗਾਦ ਕੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੇਨੀ ਮਾਤਿ
 ਮੇਰੇ ਤਨੁ ਕਰ ਤੇਹੇ ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦਿਅਨ
 ਹੋ ਤੇਹੇ ਅਰਯੇ ਨੇਰੇ ਗੁਰੁ ਦਿਖ ਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਨ ਮੇਰੇ
 ਨਨ ਕੀ ਮਾਹਿ ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਮਾਰਗਾ ਦਿਖੇ ਕੇਈ ਥੀ
 ਨਾ ਕਰਨੀ ਅਰਯਾਨੁ ਦੇ ਪਤਿ ਸੀਯੁ ਗਤ ਪ੍ਰਤਿਪ

ਹੀ ਚਲੇ। ਜਾਤੇ ਹੈ। ਯਮ ਦੂਤ ਉਨ ਕਾ ਕਛੁ ਕਰਤੇ ਨਹੀਸ ੩੦
ਕਤੇ। ਅਰਜੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਇ ਕਰਿ ਮਾਨ ਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਅਚਲ
ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅੰਥ ਜੇ ਹੈ ਜਨਮ ਰਦਾ ਅਦਕਸੇ ਤਿਨ ਕੋ ਨਹੀ ਪ੍ਰ
ਪਤਿ ਹੋਤਾ। ਅਰਜੇ ਮਨੇ ਗਾਤ ਬਧ ਰਮ ਸਾਖਿ ਨ ਕਾਸ
ਨ ਬੰਧੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਧਰ ਮਕੀ ਓਰ ਨਾ ਆਏ ਗਾ। ਮੇਸਾ
ਨਮ ਨਿਰੁਇ ਕਾਰੇ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਮਨ ਸਕੇ ਗਾ ਤੇ ਮਨੇ। ੦

੧੪ ਮੰਨ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨ ਪ੍ਰਦਾਰੇ ਸਾਧਾਰਾ ਮੰਨ ਤ

ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰਸਿਖਾ ਮੰਨੇ ਨਾਨਕ ਕੁ ਦਹਿਨ ਭਿਖਾ ਮੇਸਾ
ਨਾਮ ਨ ਰਿਜਨ ਹੋਇ। ਜੇ ਕੋ ਮੰਨ ਆਏ ਮਨ ਕੇਇ ੧੫
ਜੇ ਮਨੇ ਗਾਤ ਬਧ ਮਕ ਤਿ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਾ। ਜੇ ਮਕਤ
ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਮਕ ਤਿ ਦੁਆਰਾ ਕਾਮਾਲ ਕਹੁਨਾ।
ਚਾਹੇ ਮਉਰ ਕੋ ਭੀ ਮਕ ਤਿ ਦਿਖੈ ਪ੍ਰਦੇਸ ਕਰਾਏ। ਮੰਨੇ
ਪਰਦਾਰੇ ਸਾਧਾਰਾ ਜੇ ਮਨੇ ਗਾ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਦਾਰ ਸੀ
ਭੁਗਤ ਹੀ ਮਕ ਤਿ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਹੋਏ ਗਾ। ਅਸੇ
ਮੰਨੇ ਗਾ ਤਉ ਆਪ ਭੀ ਤਰੇ ਗਾ ਅਰ ਅੰਥ ਕੋ ਭੀ ਤਰੇ

ਗਾ ਕਿਮ ਮਨੇਗਾ ਤਉ ਮੇ ਸਾਹੈ ਗਾ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਗੁ
 ਰੇ ਕੀ ਸਿਖਿ ਜਾ ਉਪ ਦੇਸ ਸੇ ਮਨੇਗਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਖਨ ਭੁਏ
 ਗਾ ॥ ਭੀ ਖਨ ਮੁਹੈ ਮਰ ਬੀ ਹੋਏ ਕਸਿ ਮਤ ਬ ਤਕ ਸਹੀ
 ਰਹੈ ਤਬ ਤਕ ਰਹੀ ਸੁ ਭੁਖ ਸੁ ਭੁਖ ਮਰ ਬ ਭੀ ਹੋ ॥ ਅਨ
 ਸੀਲ ਕੋਏ ਰੁਸ ਹੀ ਰੁਹੀ ਨ ਹੋਏ ਗਾ ॥ ਨ ਮੇ ਸਾ ਨਿਰੰ
 ਮਨ ਪਦ ਕੋਏ ਦੇ ਲਾਗੇ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨ ਜੋ ਕੋ ਤੇ ਮਨੇ ॥
 ੨੫ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਓਸੁ ਮਨ ਮਨੇ ਕਾ ਮਹਿਮਾ ਕ
 ਹੀ ॥ ਜੇ ਮੇ ਕਉ ਲੁਖੁ ਮਾ ਲੁਖੁ ਮਾ ਪਤਰੇ ਕਲ ਤਾਰਹੇ ॥ ਗੁ
 ਰ ਉਤਰ ਕਹ ਤੇਹੇ ॥ ਧੰਦ ਪਰਹਾਨੁ ॥ ਅਗਤ ਮੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋ
 ਲੈ ਕ ਕਹ ਤੇਹੇ ॥ ਧੰਦ ਕ ਕਹਾ ॥ ਹਮ ਬੇ ਸਿਰ ਪਰਾ ਸਿ
 ਧੰਦ ਕ ਹੋ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ॥ ਧੰਦ ਨ ਮੁਹੈ ਸਬਾਰ ਬਦ ਕਤਾਕ ॥
 ਸੇ ਸਬਾਰ ਬਦ ਕਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁ ਰਹੀ ਹੋ ॥ ਅਬ ਦਾ ਸੀ ਤੇਹੇ
 ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁ ਰਸੀ ਤ ਕਹੇ ॥ ਜੇ ਈ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ॥ ਦੂਸਰੇ ਵਾਚ
 ਕਾ ਸੀ ਸੇ ਮੇ ਗਿਰ ਲੁਹਿਏ ਸੇ ਕੋ ਦਗ ਉਦਾਨ ਕਰੇ ॥ ਅ
 ਪ੍ਰਯਾ ਗਾਇਏ ਦਸ ਸਹੀ ਸੁ ਦਰਖਾਦਾ ਸੁ ਕਰੇ ॥ ਅਬ

ਸੁਵਰਣ ਕਾ ਸੇਹ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਤਿਸ ਕੇ ਦਾਨ ਕੇ ਕੋਇ ३੧
 ਤੇਜੇ ਇਹ ਪੁੰਨ ਹੋ ਸੋਗੇ ਵਿਦੁ ਕੀ ਰਤ ਨੁ ਕੇ ਸੇਵੇ ਹਿਸੇ
 ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਪਾਵਤੋ ਗੇ ਵਿਦੁ ਕੀ ਰਤ ਨੁ ਕਉ ਤੇਤ ਪੁੰ
 ਨਹੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਸਿਸ ਨੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਕ
 ਰਤ ਨੁ ਮਨ ਨ ਕੀ ਅਹੀ ਸੇ ਸੇ ਅਪਣੇ ਕੁਲ ਕ
 ਉਧਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਅਗੇ ਕੋਲ ਬਡੀ ਬਾਤ
 ਹੈ ॥ **ਬ੍ਰਹਮ ਦਾਹੁ** ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੀ ਕਹ ਤੇਹੀ ॥ ਨਮੋ ਸੇ ਕੀ
 ਰਤ ਨੁ ਕੇ ਪਰੈ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾ ਹੋਈ ਨਹੀ
ਸਾਸਤੀ ਦੁਹਾਨੀ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਲ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਆ ਅਮੁ
 ਤ ਭੀ ਕਿਤਾ ਰਬ ਹੁਈ ॥ ਮਾਤਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਨਕਾ ਕੁਲ
 ਭੀ ਲੇਲਾ ॥ ਅਰੁ ਸੇ ਪੁਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਭੀ ਤਿਸ ਕਰ
 ਕੇ ਪੁੰਨ ਵਾਨ ਹੀ ॥ ਤਿਸੁ ਕਿਸ ਕਰ ਕੇ ਅਪਾਰੁ ਸੁਖਿ
 ਸਾਗਰ ਸੇ ਹੋ ਗਿਯਾ ਨ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਿਸੁ ਭਿਖੇ ਸੇ
 ਸਕਾ ਚਿਤ ਲੀਨ ਹੁਆ ਹੀ ॥ ਗੇ ਵਿਦੁ ਅਰਮਾ
 ਦੇ ਦੁਹਰੀ ਸਿਵ ਨੀਲ ਕੰਠ ਗੋਪਾਲ ਰਾਮਾ

ਪਦਾਇਕੁ ਕਲਿਆਣੁ ਬਾਣੀ ॥ ਸਿਸਕੇ ਮੁਖ ਕਮ
 ਲਮੇ ਹੋ ਜੋ ਧੀਨ ਪੁਰਖ ਹੋ ॥ ਐਕੁ ਜੇ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼
 ਟਕੇ ਅਗੋ ਮਾਵੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤ
 ਹੋ ॥ **ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ** ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਕਾਟ ਲਾਨਾ
 ਪੁਕਾਰ ਕਾ ਜੁਇ ਕਰਤਿ ਜੁਪੁ ਸਰਧਾ ਨਹੀ ਲਿ
 ਆਵੁ ਤਾ ॥ ਇਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਭੂਠੀ ਮਹਿਮਾ
 ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਮੇਦੁ ਖਰੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਡਾਰ ਦੇ ਤਾ ਹੋ ॥
 ਅਰਨਾਮੁ ਜਪ ਦੇਵਾਨਾ ਪੁਰਖ ਅਪਭੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰ
 ਬਹਿਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰਕੁ ਲਕੇ ਭੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰ ਬਕਰਤਾ ਹੋ
 ਇਸ ਪ੍ਰਧੰ ਚ ਇਤ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਹੋ ॥ ਪੰਚ ਪ੍ਰਧਾਨੁ
 ॥ ਸਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਹੋ ॥ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾ ਭੀ ਤਿਨ ਜੀ
 ਤਨ ਕਹੀ ਹੋ ॥ ਪੰਚੈ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਾਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਪੰ
 ਚੁਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਮਾਨ ਭੀ ਪਾਵੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਪੰ
 ਚੇ ਸੋਹਿ ਹਿਦਰਗਾ ਜਾਨੁ ॥ ਪੰਚੁਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ
 ਮਾਰਗ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਜੇ ਭਾਭੀ ਪਾਵੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਪੰਚਕ

ਗੁਰੁ ਏਕੁ ਪਿਆਨਾ ਜਾਤੇ ਏਕੁ ਸੇਖੁ ਮਾਤਮਹੈ ਗੁਰਤਿ ਜੀਵੈ ॥ ੩੨ ॥
 ਖੇਪੰਚਾਕਾ ਪਿਯਾਨਹੈ ॥ ਸੇਕੇ ਕਹੈ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਕਰਤੇ ਕੇ
 ਕਰਲੇ ਕਾਨਹੀ ਸੁਮਾਰਾ ॥ ਸੇਕੇ ਵੀ ਵੀਚਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕਹੈ ਤੇ
 ਕਰਤੇ ਕੇ ਕਰਲੇ ਕਾ ਕਛੁ ਸੁਮਾਰਨਹੀ ॥ ਨਮੁ ਅਪਕਰੁ ਅ
 ਪਤਰਾ ਕੁਲਭੀਤਗਾਇਆ ॥ ਇਹੁ ਕੇ ਲਜੀ ਬਡੀ ਬਾਤਹੈ ॥
 ਨਮਕੇ ਮਨ ਨ ਕੀਮਤਿ ਮਾਐ ਰੁਬਡੀ ਜੁਨ ॥ ਧੋਲਾ ਪਰਮੁ ਦਇ
 ਆ ਕਾ ਪੂਤਾ ॥ ਸੀਤੇ ਖਬਾ ਪਿਰਖਾ ॥ ਜਿਨ ਸੁਤਾ ॥ ਪੁਰਾਨੇ ਮੇਲਿ
 ਖਹੈ ॥ ਦਿਗਹ ਸਤੀ ਓਕੀ ਪੀਠ ਪਰਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਭੀ ਲਿਖਤਤ ॥
 ਹੈ ਧਰੁ ਲੋਭਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰਹੈ ॥ ਇਸੇ ਸੁਨੇ
 ਵਲੇ ਕਉ ਸੇ ਦੇਹੁ ਹੋਤਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਤੁਹਿ ਬਵੀ ਵੀਚੁ
 ਸੇਤੇ ਸੇ ਸਨਗ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰਹੈ ॥ ਅਗਰਿ ਰਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦਿ
 ਗਹ ਸਤੀ ਓਕੀ ਪੀਠ ਪਰਹੈ ॥ ਧਰੁ ਲੋਭਹੈ ਧਰਮ ਰੂਪਹੈ
 ਅਰੁ ਦਇਆ ਕਾ ਪੂਤਹੈ ॥ ਸੇ ਦਇਆ ਹੋਇ ਤਬੀ ਤੇ ਧਰਮੁ
 ਉਪਜੈ ॥ ਸੀਤੇ ਖਬਾ ਭੋਲਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅਸਰਾਨਹੀ ਚਾ
 ਹਿਤਾ ॥ ਤਬੀ ਤੇ ਜੂਤ ਕਿਅ ਕਹੀਆ ॥ ਇਤਾ ਭਾਗਬਾ

ਤਿਸੀਨੇਧਾਰੁ ਬਖਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਰੂਲਾਇ ਮਨ ਹੋਤਾ ਅਬ
 ਟੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖਾ ਚਾਹੀਏ। ਧਰੁ ਲਾਮੇ ਸਾਤ ਬੀਬੇ ਹੁਆ
 ਜੇਮੇ ਸਾਕਰ ਮੁਕੀਆ। ਕਰਮੁ ਤਬੀਕੀਆ ਹੋਇਗਾ। ਸਬਦ
 ਹੈ ਗੁਰੇ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰਮਾਨੋ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਬਿਨਾ ਮਨੋ ਤੇ
 ਕੋਈ ਕਰਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ। ਇਹੁ ਸਤੁ ਮਨ ਨ ਕੋਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ।
 ਜੇ ਕੋ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਸਚਿਆਰੁ। ਜੇ ਕੋਈ ਮਨ ਨ ਕੀਮਹਿ ਮਾਰੇ
 ਬੂਝਤ ਹੈ ਸੇ ਸਚਿਆਰੁ। ਕਿਆ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਹੋਤ
 ਹੈ। ਅੰਗੁਭੀ ਮਨ ਨ ਕੀਮਹਿ ਮਾਰੇ ਕਹਤ ਹੈ। ਧਿਲੇ ਉਪਰ
 ਕੇਤਾ ਭੁਗਾ। ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ। ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੇ
 ਕਹੁ ਲਾਜੇਗਾ। ਅਬ ਟੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੋ ਧਰੁ ਲਾਪਰਕੇ
 ਤਾ ਭਾਰੁ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਕੇ ਪਰੈ ਅੰਗੁ ਧਰਤੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਪਰੈ
 ਅੰਗੁ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਕੇ ਤੇ ਕਹੁ ਮੰਤੁ ਨਹੀਂ। ਤਿਸ ਤੇ ਮੇ
 ਇਹੁ ਪ੍ਰਫੁੱਤ ਹੈ। ਇਤਾ ਸੇ ਧਰਤੀ ਓਕਾ ਭਾਰੁ ਹੈ। ਤਿ
 ਸੇ ਕੇ ਸਿਸ ਨੇ ਬਖਿਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਤਲੇ ਜੇ
 ਕਿਸ ਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਤੁ ਭਾਰੁ ਨਹੀਂ ਰੂਲਤਾ। ਅੰਤਿ ਲ

ਤੁਏ ਕੁਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਹੀਏ। ਤੁਏ ਧਵਲ ਮਾਨ ਨ ਕਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ ॥੩॥

ਰੂਪ ਹੀਏ। ਅੰਗੁਲੀ ਸੇ ਕੇ ਸੀ ਮਨ ਨ ਕਰੇ ਗਾ। ਸੇ ਭੀ ਪ੍ਰ

ਮੇ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਤ ਕਹਣੇ ਕਾਇ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ ਨ

ਬਾ। ਕਰਤੇ ਕੇ ਕਰਣੇ ਕਾ ਨਹੀ ਸੁਮਾਰਾ। ਇਸੇ ਕੇ ਦਿਸ

ਤਰ ਕਰ ਕਹਣੇ ਹੋ। ਸੀ ਅਸਤਰੰਗਾ ਕੇ ਨਵਾ। ਸਰੂਪ

ਲਿਖਾ ਅਵਤ੍ਰੀ ਕਲਾਮਾ। ਸੀ ਵਹੇ ਤਿਨ ਕੀ ਸਤੀ

ਸੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰ ਅਵਕ ਸੇ ਨਾਮੁ ਹੋ। ਤਿਨ ਸ

ਭੋਨੇ ਮਿਲਾ ਕਰਾ ਮਿਲੀ। ਇਹੀ ਲਿਖਾ। ਵੀਚਾਰ ਕ

ਹਾਇ ਹੀ ਕਹਾ। ਸੇ ਕਲਾਮਾ ਵਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ ਕੀ ਨੇਤ ਸਚੀ

ਪ੍ਰਤੀ ਹੋ। ਸੇ ਸਿਸਟ ਕੀ ਅਵਦਿਖੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇਨੇਤ

ਰਚੀ ਬੀ। ਸੇ ਸੇ ਸਾ ਸੇ ਸਾ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰ ਮੁਕਰੇਗ

ਸੇ ਤੇ ਸਾ ਤੇ ਸਾ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਸੇ ਦੇਖੇ ਲੇ ਮੇ ਅਸਿਅ

ਧਵਲ ਪ੍ਰਬਵੀ ਕੇ ਬੀ ਮਟੇ ਕਉ ਸਮਰ ਬੀ। ਅਰ

ਤੇ ਕੁਮੇ ਸਾ ਮੇ ਸਾ ਅਮਲ ਪਤੀ ਵਹੇ ਤਾ ਹੋ। ਸੇ ਪੇਸ

ਭਰੇ ਸੇ ਮਰਸਾ ਤਾ ਹੋ। ਇਹ ਸੁਭ ਕਰ ਮਹੀ ਕਾ ਤੇ ਫਲ

ਹੋ॥ ਮੇਸਾ ਅਨੰਤ ਹੈ ਕਰਮ ਅਨੰਤ ਹੀ ਤਿਸ ਕੇ ਫਲਾ॥
 ਇਹ ਲਿਖਾ ਲਿਖ ਸਾਇ ਕੇ ਹਿ॥ ਇਹ ਲਿਖਾ ਕੇ ਹੀ ਨਹੀ॥
 ਲਿਖ ਸਾਤ ਤਾ॥ ਲਿਖਾ ਲਿਖਾ ਮਾ ਕੇ ਤਾ ਹੋ ਹਿ॥ ਲਿਖ
 ਲਿਖ ਮਾ ਕੇ ਤਾ ਹੋ ਹਿ॥ ਗਾ॥ ਕਿਤੇ ਸਗਤ ਮੇਸੀਵ
 ਅਰ ਕੇਤੀਆ ਤਿਨ ਕੀਆ ਸਾਤੀ॥ ਅਰ ਤਿਨ ਕੇ ਕੇ
 ਤੇ ਰੂਪ॥ ਅਰ ਕੇਤੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੋ ਰੇਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਮ॥ ਅ
 ਰ ਕੇਤੇ ਫਲ॥ ਜਿਲਿਖੈ ਰੂਪ ਕੇਤੇ ਕੁਹੈ ਹੋਗੇ॥ ਕਿਤੇ ਤੇ
 ਨਹੀ॥ ਲਿਖ ਸਾ ਕੇ ਗਾ॥ ਕਿਤਾ ਤਾਨੁ ਸੁਖਾ ਲਿਹਿ ਰੂਪਿ॥
ਕੇਤੀ ਦਾਤ ਜਾਇ ਕੋ ਨ ਕੂਤਾ ਕੇਤਾ ਕੁਪੁ ਮੇਸਰ ਕਾ ਬ
 ਲੁਧੇ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਏਤੇ ਰੂਪ ਸੁਖਾ ਲਭਿ ਕਿਆ ਕਹੀ
 ਏ ਬਲਾਏ॥ ਅਰ ਕੇਤੀ ਕੁਪੁ ਮੇਸਰ ਕੀ ਦਾਤ ਹੋ॥ ਜਿਸੀ
 ਪੂਰਨ ਸਗਤ ਕੋ ਸੁਖ ਅਸੁਖ ਫਲ ਦੇਤਾ ਹੋ॥ ਤਿਸ
 ਕੋ ਕੇਲ ਸਾਇ॥ ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏ ਕੇ ਕਦਾਵਾ॥ ਤਿਸ
 ਤੇ ਹੋਏ ਲਖ ਦਹੀਆਉ॥ ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਕਿਆ
 ਕਹੀ ਏ ਪਸਾਰਾ॥ ਇਕੋ ਜੇ ਪੁਮੇਸਰ ਬਾਸੇ ਕਦਾਵਾ॥

ਕੁਆਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਨੁ ਮਹਾ ਦੇਵ ਰੂਪ ਹੂਆ ॥ ੩੪

ਤਿਸਤੇਹੋਏ ਲਖਦਹੀਆਉ ॥ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਨੁ

ਮਹਾ ਦੇਵ ਤੇ ਲਖਦਹੀਆਉ ਕਿਆਕਹੀਏ ॥ ਲਖੇਸ

ਗਤਉਤਪਤਹੂਏ ॥ ਤਿਸੇਦਹੀਆਉ ਤੇਹੋਤਾਹੈ ॥ ਜੇਏ

ਖਲੇਮੇਰਿਹੀਆਵਤਾਹੈ ॥ ਜੇਰਿਹੀਜਲਹੈ ॥ ਜੇਓਹਜ

ਲੇਤੇਨਹੀਹੋਤਾ ॥ ਖਿਲਖਿਲੇਸੀਨੂਤਨਜਲਆਵਤ

ਹੈ ॥ ਤਿਸੇਹੀਜਗਤਈਖਿਲਖਿਲੇਮੇਨੋਤਨਉਤਪਤਿ

ਹੋਤੇਹੈ ॥ **ਤਬੀਦਹੀਆਉਕਹਿਮਹੈ ॥ ਏਤਾਕਹੇਲੋਕ ॥**

ਇਹੀਪ੍ਰੇਸਨਹੈ ॥ ਲਖੇਸਿਸੇਦੇਮੇਅਨੰਤਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸੀ

ਵਤਿਨੇਕੇਅਨੰਤਪ੍ਰਕਾਰਕੇਜਖਦੁਖਸੇਅਪੈਆਪ

ਏਕਰਮਕਵਲਹੈ ॥ ਕੁਲਾਕਰਮੁਕੀਆਤਿਸਕਾ

ਫਲੁਸੁਖਹੂਆ ॥ ਬ੍ਰਹਾਕਰਮੁਕੀਆਤਿਸਕਾਫ

ਲਦੁਖਹੂਆ ॥ ਤਾਂਤੇਇਸਕਉਜਮਸੁਕਰਕੁਲਾ

ਹੀਕਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਾਨਕਰੇਇ ॥ ਇਹੀਇਸਕਾਤਤ

ਪਰਸਹੈ ॥ ਕੁਦਰਤਕਵਲਕਹਾਈਚਾਹਾ ॥

ਮਨੀਤਸੀਵਤਿਨਕੇਮਨੀਤਸੁਕੁਮਸੁਕੁਕਰਮੁਤਿਨਕੇ
 ਸੁਖਦੁਖਾਦਕਦਲਾ। ਇਸੁਕਰਮਾਕਾਇਹੀਟਲੁਹੈ। ਮੇ
 ਰੀਕਿਆਕੁਦਰਤਹੈ। ਸੋਮੇਵੀਚਾਰਕਰਕਹੈ। ਸੋਕੇ
 ਈਕਹੈਸੋਨਹੀਤੁਮਾਰੀਸਰਧਾਤਿਮਤਿਹੀਕਹੈ। ਵਾਰਿ
 ਅਨਸਾਵਾਏਕੁਦਰਾ। ਸੋਮੇਰੇਤਾਈਵਾਰੇਕਿਆਕਹੀ
 ਏਮਨੇਕਰੇਸੋਕੁਮਤਿਕਹਾ। ਤਬਤੇਰਾਮਨੇਕੀਅਮੇ
 ਏਕਦਰਾਭੀਨਾਮਨੇਗਾ। ਕਾਹੇਤੇਸਰਬਤੇਮਨੀਤਹੈ
 ਤੁੰਤੇਸਰਬਕਹੈਕੁਤੇਕਿਜਕੇਸਮਰਥਨਹੀ। ਸਿਤਾ
 ਕਹਿਸੋਕੇਤੇਤੇਕਹੈ। ਤਿਸਤੇਮੇਇਹੀਕਹਤਹੈਸੋ
 ਤੁਪਛਾਏਸਾਈਤੁਲੀਕਾਗ। ਤੁਸਦਾਸਥਾਮਤਨਿਰੰ
 ਕਾਕੁ। ਮੁਮੇਸਰਕਿਭਗਤਪਿਆਰੀ। ਸੋਕੇਕੈਰੇਸੋਈ
 ਅਧਕਾਰੀ। ਤਿਰੇਤਾਈਭਗਤਕਾਭਾਵਤੀਹੈ। ਸ
 ਤੇਤੁਸਤਿਸਰੂਪੀਨਿਰੰਕਾਰਹੈ। ਤੁੰਤੇਭਗਤਕੇਭੀ
 ਸਤਿਸਰੂਪੀਕਰਧਾਰਤਾਹੈ। ਇਤਾਕਹੈਕਾਇਹੀ
 ਤਾਤਪਰਸਹੈ। ੭੬ ਈਹਾਤੁਕਕਰਮਨਨਗਿਆ

ਨਕੀਮਹਿਮਾਕਹਤੇਹੈ॥ਅਸੀਖਜਪੁਅਸੀਖਭਾਉ॥ ੩੫

ਇਸਕੀਕਲਿਆਲੁਕਾਸਾਧਨਅਸੀਖਜਪਹੈ॥ਜਪ

ਜੇਹਤੇਹੈਸੇਮੰਤ੍ਰੇਕੇਹਤੇਹੈ॥ਤਿਨੁਮੰਤ੍ਰੇਕੇਜਪਦੇਕੇਅ

ਸੀਖਹੀਭੁਵਰਿਆਕਹੀਮੇਪ੍ਰਕਾਰਹੈ॥ਬੈਠਕਰਖੜ ०

ਹੋਕਰਨਦੀਤੀਰਾ॥ਨਦੀਬੀਚਾਦੇਫਲੋਪ੍ਰਸਤ

ਦੀਕੀਦ੍ਰਾ॥ਤੁਲਸੀਨਾ॥ਇਸੁਅਖਰਕੇਨੇੜੇਬਿਖੇ

ਬਿਖੇ॥ਇਸੁਬਪਲਕਰਣਾ॥ਇਸਕੇਮਸਤਕਵਿਖੇ

ਇਸਤੇਲੋਕਰੁਜਪਕਰੈ॥ਕਿਅਸੀਖਪ੍ਰਕਾਰਕੋ॥

ਸਿਸਪ੍ਰਕਾਰਕੋਜਪਕਾਅਭੁਆਸੁਕਰੈਗਾਸੋਈ

ਇਸਕੇਕ੍ਰਿਤਾਰਥਕਰੈਗਾ॥ਨਿਹਕਾਮਹੋਕਰਜੇਪੇ

ਗਾਮੁਕਤਪਾਵੈਗਾ॥ਅਸੀਖਪੂਜਾਅਸੀਖਤਪਤ

ਉ॥ਅਸੀਖਪ੍ਰਕਾਰਕੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਪੂਜਾਹੈ॥ਪ੍ਰਮੇ

ਸਰਬੁਪਕਰਕੈਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦੇਕੇਕਾਪੂਜਲਕਰਣ

ਤਪਮਾਦੇਕੇਕਾਕਰਣ॥ਅਸੀਖਗ੍ਰਿਥਮੁਖਦੇਖ ०

ਠਾ॥ਗ੍ਰਿਥਦੇਕੇਕਾਪੂਜਨਾ॥ਕਿਨਸੀਪਾਠਾਦੇਕੇਕ ०

ਹੁਲਾ ਅਸੀਖ ਸੇਗੁ ਮਨ ਰਹਿ ਉਦਾਸੁ ਯੋਗਾਦਿ
 ਕੇਕ ਕਰਣਾ ਉਦਾਸੀ ਨ ਰਹਣਾ ਅਸੀਖ ਬੁਧਾਤਿ
 ਗੁਣਗਿਆਨੁ ਵੀਚਾਰੁ ਅਸੀਖ ਜਤੀ ਅਸੀਖ ਦਫ਼
 ਰੁ ਗੁਣਗਿਆਨ ਦੋਕੇ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਣਾ ਅਤੀ
 ਹੋਣੁ ਮੁਖ ਤੇ ਵਚਨੁ ਕਹਿ ਕਰਨਹੀ ਫਿਰਨਾ ਅਸੀਖ ਸੁ
 ਰਮਹਿ ਬੁਖ ਹਿਸਾਰੁ ਅਸੀਖ ਮੇਨ ਲਿਵਲਾਏ ਤਾਰੁ
 ਸੁਰਮਾ ਹੋਣੁ ਮੁਖ ਪਰੇ ਲੇਹੇ ਕੀਆ ਚੁਸਹਾਰਣੀਅ
 ਨੀ ਹੋਣਾ ਧਿਆਨੁ ਪਰਾਇ ਉਹੋਣਾ ਇਹੀ ਜਤੁ ਅ
 ਸੀਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ਜੋ ਜਤੀ ਇਸ ਕੀ ਕਲਾ ਅਲੁਕਾ
 ਸਾਧਨ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ ਇਨ ਮੇਜਿਸ
 ਕ ਅਭੁਆ ਸੁਕਰੈਗਾ ਜੇ ਅਭੁਆ ਸੁਇਸ ਕੀ ਕਿਰਤ
 ਰਬ ਕਰੈਗਾ ॥ ੧੧ ॥ ਸੁਭਗੁਣ ਕੇਕ ਹੋਣੁ ਕਾਮਭਿ
 ਆਸੁ ਇਸ ਕੀ ਕਲਾ ਅਲੁਕਾ ਸਾਧਨ ਕੋਧਾ ਅਭ
 ਅਸੁਭਗੁਣ ਕੇਤਿ ਅਗੁਕਾ ਅਭੁਆ ਸੁਇਸ ਕੀ
 ਕਲਿ ਅਲੁਕਾ ਸਾਧਨ ਕਰਾ ਅਭੁਆ ਸੁਭਗੁਣ

ਕੇਤਿਆਗਾਕਾਮਭੁਆਸੁਸਿਸਕੀਕਲਮਾਦੁਕਾਸਾਧਨ ੩੬
 ਕਹਤੇਹੈ ਅਸੀਖਮੂਰਖਅਧਘੋਰਾ ਅਸੀਖਚੇਰਹਰਮੁਖ
 ਹਾਇਸਸਗਤਮੇਅਸੀਖਮੂਰਖਹੈ ਸਿਮੂਰਖਕੈਸੇਹੈਘੋ
 ਰਅੰਧਾਜਿਸਕਉਭੁਲਾਧੁਰਾਕਛੁਸੁਤਾਨਹੀ। ਵੀਚਾਰ
 ਕਰਕੇਦੇਖਾਚਾਹੀਏਮੈਸੇਭੇਮੂਰਖਹੈ ਸਿਘੋਰਨਰਕਹੀ
 ਮੇਖੀਫੇਗਾ। ਤੰਤੇਜਿਸਕੈਅਪਣੀਕਲਮਾਦੁਚਾਹੀਏਸੇ
 ਮੂਰਖਤਾਕਾਤਿਆਗੁਕੈਰੇ। ਅਰਹਰਮੁਕੇਖਾਏਦੁਲੇਚੇ
 ਰੁਭੀਅਸੀਖਧੈ। ਅਸੀਖਅਮਰਕਰਜਾਹਿਸੇਰਾ। ਅਸੀ
 ਖਗਲਦੁਹਤਿਆਕਮਾਹਿ। ਅਮਰਕਿਆਕਹੀਏ
 ਹਰਮਕਰੇਗਾਗੀਸੋਪਰੁਸੋਰਕਰੇਦੇਦੁਲੇਭੀਅਸੀ
 ਖਹੀਹੈ। ਅਸੀਖਪਾਪੀਪਾਪਕਰਜਾਹਿ। ਅਸੀਖਕੂੜ
 ਆਰਕੂੜੇਫਿਰਾਹਿ। ਪਾਪੀਅਰਕੂੜਕਰੇਦੇਦੁਲੇਅ
 ਸੀਖਹੀਹੈ। ਅਸੀਖਮਲੇਛੁਮਲਾਭਖਖਾਹਿ। ਅਸੀ
 ਖਨਿਦਕਾਜਿਰਕਰਹਿਭੁਭਾ। ਮਲੀਨਤਾਕੇਭਖਲੇ
 ਦੁਲੇਅਲੇਛੁਜੇਕੋਈਕਿਜੀਕੀਨਿਦਾਕਰਤਾਹੈ।

ਸੇਉ ਸਕੈ ਪਾਪ ਕਾ ਕੁਰਾ ਅਪਣੈ ਸਿਰ ਪਰ ਲੇਤੈ ਹੋ ॥ ਇਹ ਅਮ੍ਰਿ
 ਖੀ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੈ ਹੋ ॥ ਇਨ ਕਾ ਫਲ ਭੀ ਤੇ ਬੁਰਾ ਹੀ ਹੋਵੈ
 ਗਾ ॥ ਤੇ ਅਪਣੀ ਕਲਿਆਣੁ ਸਿਸ ਕਉ ਚਾਹੀ ਏਸੇ ਬੁ
 ਰੇ ਕਰਮ ਕੇ ਤਿਆਗੁ ਕਾ ਅਭੁ ਮਾਸੁ ਕਰੈ ॥ ਨਨਕ ਨੀ ਚ
 ਕੈ ਵੀ ਚਾਹੁ ॥ ਉਚ ਨਾਮ ਹੋ ਬਰੇ ਕਾ ॥ ਨੀ ਚ ਨਾਮ ਛੇਦੇ
 ਕਾ ॥ ਬੁਝਾ ਅਸਥੂਲ ਅਰਛੇ ਦਾ ਸੁਖਮ ॥ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਜੀ ਸੁਖਮ ਬੀ ਚਾਹੁ ਕਰ ਬੇਈ ॥ ਜੇ ਕੋ ਈ ਕਹੈ
 ਈਹਾ ਸੁਖਮ ਤਾ ਕਾ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ॥ **ਤਿਸ ਕਾ ਉਕਾ** ॥ ਜੇ ਫਲ
 ਭਲੇ ਕਰਮ ਕੇ ਕਰ ਦੇ ਕਹੈ ॥ ਸੇਈ ਬੁਰੇ ਕੇ ਤਿਆਗੁ ਕਹੈ ॥
 ਇਹ ਮਹੀ ਨ ਬਾਤ ਹੈ ॥ ਇਸੇ ਕੇ ਸਭ ਕੇ ਈ ਸਾਣ ਨ ਹੀ ਸਕ
 ਤਾ ॥ ਦੁਰ ਅਨਸਾ ਦਾ ਏ ਕਵਾਹੁ ॥ ਹੋਗੇ ਓਏ ਤੇ ਰੇ ਕੁਸਨ
 ਬੀ ਰਹਿ ਤਮੇਰਾ ਏ ਕੁਸਾ ਅਸਨ ਸਾਢੈ ॥ ਜੇ ਤੁਧ ਕੁਛੋ ਸਾਈ
 ਭਲੀ ਕਾਹੁ ॥ ਤੁਸ ਦਾਸ ਲਾਮ ਤਿਨਿ ਰੇ ਕਾਹੁ ॥ ਜੇ ਕਰਮ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਾਵ ਤਹੈ ਸੇਈ ਭਲਾ ਹੋ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਇਹੀ
 ਭਾਵ ਤਹੈ ॥ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਾ ਗੁਣ ਅਸ ਬੁਰੇ ਕਾ ਤਿਆ

ਗਾਤਬੀਤੋਸਾਸਤਪੁਰਾਣਪੁਕਾਰਪੁਕਾਰਕਹੈ। ਭੁਲੇ ੩?
 ਕੇਗਿਹਲਕਾਬੁਰੇਕੇਤਿਆਗਾਕਾਇਹੀਟੁਲੈ। ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਕੀਆਗਾਅਮਲਣੀ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਾਅਪਸਦਾਸਤਿਸ
 ਰੂਪਨਿਰਾਕਾਰਹੈ। ਅਪਣੇਆਗਾਅਕਾਰੀਕੇਭੀਸ
 ਤਿਸਰੂਪਕਰਭਾਰਤਹੈ। ਸ਼ੇਕੇਸ਼ੀਕਹੈਸ਼ੇਦਲੁਭੁਲੇਕ
 ਰਮਕੇਕਰਦੈਕਹੇਤਹੈ। ਸੀਈਬੁਰੇਕਾਤਿਆਗਾਕਾ
 ਇਸਕਾਪ੍ਰਮਾਦੁਕਉਦੁ। **ਗੀਤਪ੍ਰਮਾਣੁ।** ਸ਼ੀਕਿਸਨੁ
 ਮਹਾਰਾਜਕਹਤੇਹੈ। ਅਰਜਨਕੇਹੇਅਰਜਨੁਇਹੁ
 ਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੇਨਰਕਕੇਦੁਆਰਹੈ। ਇਸਕੇਨਾਸੁਕ
 ਰਦੈਦੁਆਲਾਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕਉਦੁਜਾ। ਕਮਕ੍ਰੋਧ
 ਤੇਜੇਹੀਲੇਕੁ। ਸ਼ਿਤਪਾਪਹੈਸੇਇਨੁਤੀਨੇਹੀਤੇਉਤ
 ਪਤਿਹੋਤਹੈ। ਤਾਂਤੇਇਨੁਤੀਨੇਕਾਤਿਆਗਾਕੇਕੇ। ਤੇ
 ਪਾਏਕਾਤਿਆਗਾਕੀਅਤੇਨਿਹਪਾਪਹੂਆ। ਸ਼ੀਨਿਹ
 ਪਾਪਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਹੀਹੈ। ਤਾਂਤੇਪਾਪਕਾਤਿਆਗਦੇਦੁ
 ਲਾਪ੍ਰਮੇਸਰਹੀਹੋਤਹੈ। ਇਹੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਕਾਉਤਮਜਾਪਨਕਹਾ ਅਬਮਾਨਕਾਸਾਪਨਾਮਰਉਤ
 ਮਅਸਬਨਦੁਜਾ ਅਰਦਿਦਮਕਾਪਨਨਾਇਹੁ
 ਭੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਕਾਉਤਮਜਾਪਨਹੈ ਜੋਈ
 ਗੁਰਕਹਤੇਹੈ ਅਸੀਖਨਦੁਅਸੀਖਨਾਵਾ ਅਸੀਖਹੀ
 ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਨਮੁਹੈ ਜੋਜਭੁਇਸਕਾਉਮਭੁਜਾਪ
 ਨਾ ਜਿਸਕਾਨਮੁਕੇਭੁਜਨਕਾਅਭੁਮਾਸੁਕਰੇਗ
 ਸੋਈਨਮੁਇਸਕਾਉਧਾਰਕਰੇਗਾ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਪ
 ਦਦੇਸਾਪਨ ਅਸੀਖਹੀਉਤਮਇਸਬਾਨਹੈ ਕਾ
 ਸੀ ਕਾਤੀ ਅਦੁਤੀ ਮਬਰਾਮਇਆਮ
 ਪ੍ਰਧਮਾਇਸਤੇਲੇਕਰਮਨੇਕਉਤਮਇਸ
 ਬਾਨਹੈ ਜਿਸਇਸਬਨੁਇਹੁਸਰਧਾਪੁਰਬ
 ਸੇਦਨਕਰੇਗਾ ਜੋਈਇਸਬਾਨੁਇਸਕਿਕ੍ਰਿਤ
 ਹਬਕਰੇਗਾ ਅਰੀਮਅਰੀਮਅਸੀਖਲੇਇ
 ਅਸੀਖਹੀਲੇਕਸਗਤਮਕੇਜੋਹੈ ਉਹਕਹਤੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਮਗਮੇਹੈ ਨਨਮੇਕਰੇਪਾਇਆ

ਸਾਤਹੈ॥ ਨਾਇਹੁਇਸਬਾਨੁਕਰਕੈਪਾਇਆਤਾ ३੮
 ਤਾਹੈ॥ ਅਸੀਖਕੈਹੈਜਿਰਭਾਰਹੋਇ॥ ਅਸੀਖਹੀ
 ਕਹਤੇਹੈਸਿਨਕੀਮਾਨੇਪਰਅਰੁਮਸਬਾਨੇਪਰ
 ਭਾਵੁਭਵਨਹੀਨਹੀ॥ ਇਹਹਤਿਅਰੇਅਪਰਾਧੀ
 ਹੈ॥ ਇਨਕੇਜਿਰਪਾਏਕਾਜਿਰਭਾਰੁਚੜਤਾਹੈ॥
 ਅਬਮਤਿਨਹਰੇਈਹਾਤੇਅੰਗੁਕਰੁਕਿਸਕਾਰ
 ਰਨਾ॥ ਇਸੀਕੇਨਿਰਨੇਕਉਕਹਤੇਹੈ॥ ਅਖਰੀ
 ਨਮੁਅਖਰੀਜਲਾਹਿ॥ ਅਖਰੀਗਿਆਨੁਕੀ
 ਤਗੁਲਗਾਹਿ॥ ਅਖਰੇਜੈਹੈਦੇਦਜਾਜੜਪੁਰਨ
 ਕੇਜੈਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਵਚਨਹੈ॥ ਜੈਪਰਮੇਸੁਰਕੇਵਚ
 ਨਨਮੇਕੇਪ੍ਰਿਤਪਾਦਨਕਰਤੇਹੈ॥ ਤਉਨਮੁਉਤਮ
 ਹੈਨਮਹੀਕਾਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਨਾ॥ ਅਰਤਿਸਕੇ
 ਨਿਖੇਧਕਰਦੇਵਾਲੇਜੈਹੈ॥ ਤਿਨਕੇਹੀਨਿਖੇਧ
 ਜਾਨੁ॥ ਕਰਤਿਆਗੁਕਰਤਾ॥ ਮੇਜੈਹੀਜਲਾ
 ਹਿਜੈਹੈਉਤਮ॥ ਇਸਬਾਨਕੀਮਹਿਮਾ॥ ਅਰਿਗਿ

ਅਨੁਸੇਹੈ ਜੀਵਈ ਸੁਰਕੀਏ ਕਤਾਜੇਹੀ ਅਰਗੀ
 ਤਸੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਦੁਹਾਵਣਾ ਅਰੁ
 ਗੁਣ ਸੇਹੈ ਬਰਤਨੇ ਮੁਯੰਗ ਦਾਨ ਦਕਾ ਜਿਸ ਕੇ
 ਦੇ ਦਸਾਸੁ ਕੇ ਅਖਰੁ ਪ੍ਰਤ ਪਾਦਨ ਕਰੇ ਸੇਈ ਉਤ
 ਮੁ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰੈ ਸੇਈ ਨਿਖੇਧਾਵਿ
 ਅਸੁ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈ ਮੁਕਤ ਤੇ ਅੰਤ ਅੰਤ ਦੁਹਲਾਹੁ
 ਭਾਨ ਕਰੁ ਅਰੁ ਸੇਸਾਰੁ ਅੰਧ ਅੰਤ ਭੇਦਾਇਕੁ
 ਮਾਨ ਕਰਿ ਪਥਰ ਲਿਕਰੁ **ਪਗ ਆਪਣੇ ਕਉਤੇ**
ਜਗੁਰੇ ਅਰੁ ਕਾਸੀ ਵਿਖੇ ਦੁਸੁ ਕਰੈ ਪਗ ਤੇ
 ਨੇਕਾਇਹੁ ਅਰੁ ਬਹੈ ਜੇਕਰੀ ਜਾਏ ਨਹੀ ਕਾਜੀ
 ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕਾ ਸਦਾ ਬੂਤੈ ਜੇ ਜੀਵ ਮਰੈ ਤਿ
 ਸੁਕੈ ਗਾਮਤ ਰਕਮੀ ਤਉ ਪਦੇ ਸਕਰਣਾ ਅਬ ਮਾ
 ਦੇਵ ਉਪਦੇ ਸੁਕਰੈ ਕਉ ਆਵੁ ਤੇਹੈ ਤੁਬ ਮਹ
 ਦੇਵ ਦੇਵ ਸਨ ਕਰੈ ਕਰਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਨਸੁ
 ਹੋਸਤੈਹੈ ਅਰੁ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ ਮੁਖਾਰ ਬਿਦਤੈ

ਮਤਰਕਮੰਤ੍ਰਸਥਦੁਰਕਰਤਹੈ। ਰਬਤਤਕਾਲੁ ੩੯

ਹੀਇਸਕਾਰਿਅਨੁਨਜਹੇਸਾਤਹੈ। ਕਾਸੀਖੰ

ਕੁਮਕਹਾਹੈ। ਅੰਗਸੇਤੇਤੀਰਬਹੈਤਿਨਦਿਖੈਸੇ

ਮੰਗੇਤਿਸਕੇਕਾਸੀਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਦੇਤੇਹੈ। ਸੋਕਾ

ਸੀਦਿਖੈਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਕਰਿਮੁਕਤਹੋਤਾਹੈ। ਅੰਗ

ਕੇਦੀਤੀਰਬਤੇਕਾਸੀਕੀਉਤੇਵਸੇਖਤਾਹੈ। ਕਾ

ਸੀਦਿਖੈਮਰਦੈਦੁਲੇਕਉਦੇਰੁਸਨਮੁਨਹੀ। ਅੰ

ਗਤੀਰਬਦਿਖੈਮਰਦੈਕਉਤੇਕੁਸਨਮਹੋਤਾਹੈ। ਅੰ

ਵਾਲੇ

ਰੁਸੇਕਾਸੀਦਿਖੈਪਾਪੀਮਰਤਾਹੈ। ਤਿਸਕੇਕਾਲੁਭੇ

ਰਦਕੀਤਾਨੁਨਹੋਤੀਹੈ। ਅੰਗਮਾਰੁਖਾਇਕਰਜੂਪ

ਹੁਆ। ਤਬਮਹਾਦੇਵਉਪਦੇਸੁਕਰਤੇਹੈ। ਤ

ਬਮੇਮਹੋਤਾਹੈ। ਅੰਗਮੁਲਹੀਕੇਕਰਤੇਹੈ। ਅ

ਖਗੀਲਿਖਲੁਬੇਲਣਬਾਲਾ। ਲਿਖਲੁਬੇ

ਲਲੁਇਹਭੀਤੇਅਖਰਾਹੀਕਾਸੁਭਾਉਹੈ। ਤੰ

ਤੇਸੁਕਤਸਿਮਰਤਅਨੁਸਾਰਹੀਲਿਖਲੁਬੇਲ

ਨਾਮ ਅਖਰਾਸਿਰਸੀਯੋਗੁਦਖਾਨਾ ਅਖਰਾਸਿ
 ਰੁਸੀਯੋਗੁਦਖਾਨਾ ਅਖਰਕਾਇਸਕੇਸਿਰਸਾਬਡ
 ਸੀਯੋਗੁ ਸਾਸਤ੍ਰਮੇਕਹਾਹੀਐ। ਵਿਧਾਤਨੇਇਸਕੇ
 ਸਿਰਪੁਰਅਖਰਲਿਖਈਏਹੈ। ਸੁਰਤਸਿਮਰ
 ਅਨੁਸਾਰੀਹੋਵੈਗੁਸੀਸਾਰਸਾਰਗੁਤੇਪਾਰਪ
 ਤੈਗਾ। ਅੰਗੁਰੁਰਤਸਿਮਰਤਕੇਬਾਹਰਿਹੋਵੈ
 ਗਾਇਸੀਸਾਰਸਾਰਗੁਰੇਮੇਰੂਬੈਦਾ। ਸਿਨ੍ਹਿਉ
 ਲਿਖਅਤਿਸੁਸਿਰਨਹਿ। ਜਿਵਦੁਰਮਾਇਤਿ
 ਵੈਤਿਦੁਪਾਹਿ। ਜਿਸਨੇਇਹੁਅਰੁਲਿਖੇਹੈਤਿ
 ਸਕੈਸਿਰਇਹੁਅਖਰਨਹੀ। **ਕਹੇਤੇਤਿਸਕੇ**
ਪੈਲਿਖੈਦੁਲਾਕੀਆਗਾਅਜੈਸੀਹੈ
 ਤੀਹੈ। ਤਿਥੈਘੀਅਖਰਪ੍ਰਾਪਤਹੋਏਹੈ। ਜੈਸਾਜੈ
 ਸਾਸਿਸਕਾਕਰਮਹੈਤੇਜੈਤੇਸੇਘੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਅ
 ਗਾ। ਤਿਜੀਕੇਅਨੁਸਾਰਲਿਖਭੀਲਿਖਜਾ
 ਤਾਹੈ। ਏਤੇਕਹਦੈਕਾਇਹੀਪ੍ਰਮਨਹੈ। ਕੁਲੇਕ

ਮਹੀਕਾਮਭਮਾਸੁਕਰਨਾਮਸੇਤਾਕੀਤਭਿਤਨਉ ੪੦
ਸੇਤਾਬਿਧਾਤਨੇਲੇਖੁਕੀਅਭਿਤਸਾਬਨਮੁਭੀ
ਲਿਖਾਇਨਾਵੇਨਾਹੀਕੁਖਾਉਲਿਲਾਮੁ
ਸੁਪੈਗਾਤਬੀਤੇਤੋਗਲੇਖਮਿਦੈਗਾ। ਬਿਨ
ਨਮੁਤੇਗਕੇਸੀਭੀਟਿਕਲਾਨਹੀ। ੧੮੦

ਬਾਇਸਟਾਰਪੁਰ ਬਕਲਮੁਕੀਮਹਿਮਕਹਤੇਹੈ।
ਭਰੀਮੈਹਬਪੈਰਤਨਦੇਹਿ। ਪਾਣੀਪੋਤੈਉਤਰ
ਸਖੇਹਿ। ਸੇਸੇਹਾਬਪਗਤਨੁਕਿਮਕਹੀਮੈ।
ਵਿਸਤਾਰਕਰਕੈਦੇਹਹੀਮਲੀਨਕਰਕੈਲਿਖਾ
ਇਮਾਨੁਪੁਆ। ਸੇਸਲਾਜਬਪੈਦੈਕਰਕੈਸੁਪ
ਹੇਤਹੈ। ਮੁਤਪਲੀਤੀਕਪਲੁਹੇਇ। ਦੇਹਿਸ
ਬੁਲਲਾਈਮੈ। ਬਹਿਧੇਇ। ਅਰਮੁਤਮਾਦ
ਕਉਕਰਕੈਦੁਸਤਮਸੁਪਹੇਤਹੈ। ਸੇਸਾਬੁ
ਲਸਾਬਸੁਪਹੇਤਹੈ। ਭਰੀਮੈਮਤਿਪਪਕੈ
ਸੰਗ। ਬਹੁਧੇਪੈਨਵੈਕੈਰੰਗ। ਅਰਪਾਧਕ

ਹਕੈ ਬੁਧਸੇ ਮਲੀ ਨੁਬੁਈ ਜੋ ਨਮੁਸ ਪਦੇ ਕਸੇਰ
 ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਕਰ ਕੇ ਸੁਧ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੁਭੇ ਨਮੁਸ ਪਦੇ
 ਹੀ ਕਾ ਅਭੁ ਮਾਸੁ ਕਰੇ। ਸਿਹੀ ਸਿਨਕਾ ਤਾਤਪੁ
 ਸੇਹੇ। ਤੁਭੇ ਬਿਸਨ ਨਮੁ ਬੀ ਸਿਸਕੀ ਰਚਹੇਇ
 ਸੇਹਿਸਨ ਨਮੁ ਸੇਪੇ। ਸਿਵ ਨਮੁ ਪਰਚਹੇਇ
 ਸੇਸਿਵ ਨਮੁ ਸੇਪੇ। ਬਿਨ ਨਮੁ ਪਾਧ ਕਾਪਿ ਸੁ
 ਰਨੁ ਦੁਟੈਗਾ। ਨਮੁ ਤੇ ਰਹਤਿ ਸੇਪੁ ਨਹੈ ਤੇਪਾ
 ਪਹੀ ਕੈਰੁਤੀ ਸੇਹੇ। ਸੇਸੀ **ਕਹਤੇਹੈ। ਪੁੰਨੀ ਪਾਪ**
ਮਾਖਣ ਨਾਉ। ਸੇਸੇਪੁ ਨੀ ਨਮੁ ਕਹਾਤਿ
 ਸੇਹੀ ਪਾਪੀ ਨਮੁ ਕਹਾ। ਪੁਸਨੁ। ਭੁਲਾ ਸੀਕ
 ਹੋਈ ਮੇਤੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਦੁਤਾਹੈ। ਥਨਵਾਨੁ
 ਭੀ ਕਹਾ। ਲਿਪਨੁ ਭੀ ਕਹਾ। ਸੇਦੇ ਨ ਬਰਾਬ
 ਰਿਕੈ ਸੇਹੇ ਹੁਹਿਗੇ। ਤੇਥੇਪੁ ਨ ਪਾਪ ਕਉ ਬਰਾ
 ਕੈਸੇ ਕਹਤੇਹੈ। ਗੁਰਉ ਤੁਕਹਤੇਹੈ। ਕਰਕਰਿ
 ਲਾਇਖਲੈ ਸਾਹਿ। ਸੇਕਿਛੁ ਪੁੰਨ ਪਾਪਕੀ

ਕੀਆ ਮੀਦਨਾ ਤਿਸੇ ਕੇ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤਿ ਲਿਖਿ ਤੇ ਗਏ॥
 ਸੋ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤਿ ਕਾ ਲਿਖ ਮਾਹੂਆ ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀਆ
 ਪੈਲੇ ਜਾਬ ਲੇ ਗਏ॥ ਮਾਪੇ ਬੀਚ ਮਾਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ॥
 ਪੁਨ ਕਹੁ ਕਮੀਆ ਦੁਹਿ॥ ਮਾਪੇ ਹੀ ਪਾਨੁ ਪਈਸ
 ਕੇ ਬੇਇਆ ਬਾ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲਾ ਮਾਪੇ ਹੀ ਤੇ ਭੋਗੁ
 ਪਛਾ ਕੇ ਦੁਲ ਪੁੰਨ ਦੁਨੁ ਭੀ ਕੇ ਦੀਨਹੀ॥ ਪੁੰਨ ਪਾਪ
 ਮਿਸਰਤ ਹੀ ਕਰਮ ਸਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਬਾ
 ਤਿਸ ਕਾ ਫਲਾ ਰੇ ਗੁਲਾਗਾ॥ ਫਿਰ ਕਰੁ ਕਮਨਾਜ
 ਭੀ **ਨਹੀਖਾਇ ਸਕਤਾ ਅਬ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ**
 ਕੈ ਦੇਖੇ ਦੇਨ ਬਰਾ ਬਰ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਪੁੰਨ ਪਾਪ
 ਕਰ ਮਾਵਾ ਗਦੁ ਤੇ ਦੁਰ ਨਹੀ ਹੋਤਾ॥ ਦੂਰਿ
 ਕਰੇ ਦੇਵਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਤੇ ਨਾਮੁ ਹੀ ਕਾਮ
 ਕਾਮ ਸੁਕਰੈ॥ ਇਤ ਕਹੈ ਕਾਇ ਹੀ ਤਤਪ
 ਰਾਹੈ॥ ਭੁਲਾ ਮੀਸਰ ਬਜਾਸ ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ
 ਮੇ ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਹੀ ਕਾਤੇ ਪ੍ਰਤਪਾ ਦੁਨੁ ਕੀਆ ਹੈ

ਅਰਪਪਕਰਮਹੀਕਭਨਿਖੋਪਕੀਅਹੈਮਤੁਮਨਖੁ
 ਪਾਪਦੋਨਬਰਾਬਰਕੇਹੀਕਹੈ। ਇਹਤੁਮਰਾਬਚਨੁਹ
 ਮਕੈਸੇਮਨੇਗੇ। **ਉਤਰਗਾਕਹਤੇਹੈ।** ਤੀਰਬਤਪੁ
 ਦਇਆਦਤਦਾਨੁ। ਐਕੋਪਦੈਤਿਲਕਮਾਨੁ। ਤੀ
 ਰਬਕੀਏਅਬਦੁਤਪਕੀਏਅਬਦਾਦਇਆਕਰੀ।
 ਅਬਦੁਤਿਜੁਤਿਜੁਕਲਾਇਖੈਉਚਤਜੇਦਨਬਸੇਈ
 ਆ। ਇਹੀਤੇਪੁਨਕਰਮੁਹੈਤਿਨੇਕਰਕੇਪਾਇਆਜੇ
 ਤਿਲਕੁਰਮਾਨੁ। ਤਿਨਕਫਲਕਫੁਏਕਫੇਗੁਮਿ
 ਲਾਤੇਕਿਆਹੁਆ। ਐਸੇਮਸੂਰੇਚਾਰਪਹਿਰਿਮ੍ਹ
 ਤਕਦੇਈ। ਰਾਕੁਕੇਮਿਲੇਚਾਰੇਪੈਸੇਜੇਈਖਾਇਲੀ
 ਏ। ਕਾਲਕਿਟੇਰੁਭੂਖੇਕਭੂਖਾ। ਇਹਪੁਨਕਰਮ
 ਕੇਨਿਖੇਧਕਤਤਪਰਜੇਹੈ। ਗੁਰਕਹਤੇਹੈ। ਸੁਦ
 ਆਸੰਨਮਾਮਨਕੀਤਾਭਉ। ਸਬਗੁਰਉਪਦੇ
 ਸੁਦਮਾਰਾਨਮਕੇਸੁਦਾ। ਅਰਮਾਨੁਲੀਆ। ਅ
 ਅਰਮਾਨੁਕਰਿਉਜੀਕਾਮਭੁਆਜੁਕੀਆ। ਤਬ

ਅੰਗਤਤੀਰਥਮਲਨਾਉ ਸਬਸਕਦੁਲਾਇਕ
ਕੀਏ ਤਬਤਿਸਕੇ ਅੰਗਵਿਖੇਰੀ ਪਰਮਤੀਰਥਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਹੁਆ ਤਿਜੇ ਵਿਖੇ ਮਨਿਤੁ ਮਨਮੇਕੀ ਮਲੀਨਤਾ
ਕੇਨਾਸਕਰੈਦੇਵਾਲਾ ਇਸਨਾਨੁਕਰਕੇ ਸੇਵਹੁਇਸ
ਨਾਨਕਰਲਾਨਪਰਿਵਿਸਨੁਪਰਮੇਲਿਖਹੈ। ਜਿਸ
ਕੀਸਿਹਵਕੇਅਗਰਵਿਖੇਹਰਿਹਿਅਖਰਕਾਸੁਯੁ
ਗਮਅਦੁਸਬਾਹੈ। **ਤਿਸਕੇਨਗੰਗਾਚਾਹੀਤੀਹੈ**
ਨਗਾਇਆਹੀ ਚਾਹੀਤਹੈ ਨਾਪੂਜਕਰਹੀਚਾਹੀਤ
ਹੈ। ਕਹੇਤੇ ਜਿਸਨੇਹਰਿਹਿਅਖਰਕਾਪੁਗਸਉ
ਚਾਹਲਕੀਆ ਅਭੀਤੀਰਥਤਿਸਕੇ ਅੰਗਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੂਏ। ਤਿਜਨੇਜਰਬਤੀਰਥਕਾਇਸਨਾਨੁਕੀਆਅ
ਸਮੇਧਤੇਅਰੁਨਰਮੇਧਤੇਲੇਕਰਕੇਸੇਵਕਲਾਸੀਸੁ
ਗਤਪੁਗਤਸੇਭੀਤਿਜਨੇਕੀਏ। ਅਰਜਰਬਦੇ
ਵਤਓਕਾਪੂਜਨਭੀਕਿਆ ਜਿਸਨੇਹਰਿਹਿਅਖ
ਰਕਾਯੁਗਮਕਹਾ। ਸਨਮੁਤਿਜੀਨੇਜੀਤਹੈ। ਅਭਿ

ਸਰੀ ਸਿਹਦ ਕੇ ਅਗਰ ਦਿਖੈ ਹਰਿ ਹਿਹ ਅਖਰੇ ਕਾ ਯੁਗਮ
 ਦੁਸਤ ਹੋ। ਸਰਬ ਉਤਮ ਨਾਮੁ ਕਹਾ ਅਬਨਾਮੁ ਕੇ ਭੂਖਲ
 ਕਹਤੇ ਹੋ। ਸਭ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੇਨ ਹੀ ਕੇ। ਇਨ ਗੁਣ
 ਕੀ ਤੇਭਗਤ ਨਹੇ। ਚਾਰ ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸੇ ਨ
 ਮੁਖਾਇ ਅਹੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਹਿਹ ਦਾਰਤਾ ਭੂਖਲ ਹੈ। ਹਿਨ
 ਗਇਨੁ ਸਭ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਹੀ। ਕਹਿਤੇ ਗੁਣ ਸੇ ਹੇ ਨਮੁ
 ਕਾ ਭੂਖਲ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਅਦਕ ਤਿਨਾ ਬਿਨਾ ਭਗਤ ਹੀਨੁ
 ਹੋਵੇਗੀ। ਸੁਅਜਬ ਅਬ ਬਾਲੀ ਬਰਮਾਉ। ਸੁਅਜਤ
 ਚਿਤ ਹੋ ਕਰੁ ਨਾਮੁ ਕਾਸਪਲ ਚਿਤ ਉਦੇ ਗੁਨਾ ਹੋਣਾ ਪ
 ਏ। ਆਬ ਕਹੀਏ ਹਿਸ ਤੇ ਉਪਰਤਾ ਅਰਬਾਲੀ ਬੋਲ
 ਲੀਜੇ ਬੁਧਮਾਉ। ਸੇਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰਤ ਦਚੀ ਬੰਧਨੀ ਬੋਲ
 ਆਈਏ ਰਾਮ ਸੀ। **ਆਈਏ ਨਾ ਕਰੁ ਸੀ। ਆਈਏ ਹਿ**
ਪਾਨਿਧਨ। ਸਦਸੁ ਗੁਣ ਸਦਮਨ ਚਾਉ। ਸਤਿਸੇਹੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਤਿ ਸਕੇ ਗੁਣ ਬਾਲੁ ਕਹੇ। ਜਨ ਲੇਖ ਦਾ ਗੁਣ
 ਬਾਏ ਕਹੀ ਮਨ ਦਿਖੈ ਉਤਸਾਹ ਰਹੇ। ਦੂਸਰਾ ਉਤਸ

ਹੁੰਦਾ ਨਾ ਪਾਵੈ। ਸੇ ਕੋਈ ਇਸ ਪਰਾਮ ਸੀ ਕਰਕੇ। ਇਸੀ ੪੩
 ਅਰੁ ਅਸਕਾ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਜਾ ਸੇ ਤ ਕ
 ਹੀ ਅਰੁ ਅਸਕਾ ਕਿਉ ਨ ਕਰਕੇ। ਇਸ ਤੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਭਲਾ
 ਸੁਭਾ ਸੁਖ ਮਾਸਾਵੈ। **ਤਿਸਕਾਉਤੁ।** ਕਉ ਲੇਸੇਵੇਲਾ
 ਦੁਖ ਤ ਕਉ ਲੇਸੇਵੇਲਾ ਬਿਤ ਕੇ ਦੁਖਾ। ਕਉ ਲੇਸੇਵੇਲਾ
 ਮਾਧਕ ਦੁਖ ਸਿਤ ਪੇਅ ਅਕਾਰਾ। ਪੰਡਤ ਕੇ ਪਾਪ ਪੁਛਤੇ
 ਹੈ। ਉਪਕ ਦੁਖ ਦੁਖ ਤ ਬਾ। ਇਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਕ
 ਰੀਅ ਕਪੀਏ ਸਗੋ ਕਿਰਚਾ। ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਨੇਤੁਰ ਚੀ।
 ਸੇਸ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਸਾਹੀ ਫਲ ਪਾਵੈਗਾ। ਵਿਲੁਨ ਪਾ
 ਰੀ ਪੰਡਤੀ ਸੁਹੇਵੈ ਲੇਖ ਕਰਨਾ। ਦੁਖ ਤੇ ਨ ਪਾਇਓ ਕਾਦੀ
 ਮਾਧਿਲਿਖ ਨ ਲੇਖ ਕਰਨਾ। ਪੰਡਤ ਹੋਵੈ ਪੁਰਾਣ ਦੁਖ
 ਦੇਵੇਲੇ। ਤਿਨੇ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲੇਖ ਕਉ ਲੇਸਾ। ਇਸ ਦੇਲ
 ਮੇਲੇਖਾ ਕਿਅ ਕਪੀਏ ਸੇਸੇ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਸਾਹੀ
 ਫਲ ਪਾਵੈਗਾ। ਇਹੁ ਨੇਤੁ ਲਿਖੀ ਗਈ। ਹਰਿਕਾ
 ਸੀ ਸੁਹੇਵੇ ਕਰਨਾ ਕੀ ਲਿਖ ਤੇ ਲਿਖ ਦੇਵੇਲੇ ਤਿ

ਨੇ ਨੇ ਭੀ ਉਹ ਦੁਖ ਤਨ ਪਛਾਣਾ ਕਹੇ ਤੇ ਸੇ ਸੇ ਕੁਲਾ ਬੁ
 ਰਾ ਕਰ ਮੇ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਅਵਤਾਰੀ ਤੇ ਹੋ ਸੇ ਇਨੇ
 ਨੇ ਭੁਖ ਛਾਣੀ ਹੋਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਪਰਾਇ ਲੁਹੀ ਹੋ ਸੇ ਤੇ
 ਸੁਰਾਤ ਸੇ ਸਾਲ ਮੇ ਨਟ ਸੇ ਤੇ ਸਾਸ ਤੇ ਕੇ ਸੇ ਅਭ ਮ
 ਨੀ ਹੋ । ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਰਸਤ ਕਰ ਤੇ ਹੋ ਬਿਤਵਾਰ ਨੇ
 ਗੀ ਸੇ ਲੇ ਰਤ ਨੇ ਸੇ ਮਾਹ ਨ ਕੇ ਹੀ ਸਿਸ ਬਿਤਵਾਰ
 ਰੁਮਾ ਸੁਰਿਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਨੇ ਨੇਤਰ ਚੀ ਬੀ । ਤਿਸ ਕੇ
 ਸੇ ਚੀ ਭੀ ਨਹੀ ਸਾਣ ਤੇ । **ਕਹੇ ਤੇ ਸੇ ਸਾਣ ਤੇ ਹੋ ਤੇ**
 ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਪਰਾਇ ਲੁਹੀ ਹੋ ਸੇ ਤੇ ਸਿਧੇ ਕੇ ਸੇ ਸਾਲ ਮੇ
 ਨਟ ਸੇ ਤੇ । ਇਹੁ ਸੇ ਨਿਖੇ ਪਰੀ ਅਹੋ ਜੇ ਸਹ ਕ ਮੇ
 ਗੀ ਓ ਕਾ ਕੀ ਅਹੋ । ਅਰ ਸੇ ਨਿਹ ਕ ਮੇ ਚੀ ਹੋ ।
 ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿ ਮ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਹੋ । ਸੁਕਰ ਤਾ ਸਿਸਟੀ
 ਕੇ ਸੇ ਸੇ ਅਪੇ ਸਾਣਿ ਸੇ ਹੀ । ਨਿਹ ਕ ਮੇ ਚੀ ਬਿਤ
 ਵਾਰ ਕ ਛੁਭੀ ਨਹੀ ਸਾਣ ਤੇ । ਤਿਸ ਕੀ ਇਹੀ ਨਿਸ
 ਚ ਹੋ । ਸੁਕਰ ਤਾ ਨੇ ਸਿਸਟ ਸਾ ਮੀ ਤ ਬੀ ਸਾਸ

ਇਸ ਬੁਝੇ ਕਰਤਾ ਹੀ ਜਾਣੇ। ਇਸ ਕੇ ਜਾਨੇ ਜਾਬ ੪੪
 ਹਮਾਰਾ ਕਿਆ ਕੀਮਤੈ। ਗੁਰਿ ਨੇ ਕੁਸਲ ਕੀਆ ਚਹੀ
 ਹੋ। ਜਿਸ ਕੀ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੋ। ਤਿਸ ਨੇ ਆਇ ਬਿਨਾ ਹੀ
 ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਾ। ਅਰਦਾਨੁ ਬੁਝਿ ਸਭ ਕੀਏ। ਕੁਲਾਸੀ
 ਸਾਹਿਬ ਹਾਂਦੇ ਦਸਾਸਤ ਹੀ ਕੀਤੇ। ਮਹਿਮਾ ਕੀਏ। ਤੁਮੇ
 ਨੇ ਏ ਕੁਲਮੁ ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਿਤ ਪਾਦ ਨ ਕੀਆ। ਦਿਦਸਾਸ
 ਤੇ ਕੇ ਉਠਿ ਠਾਇ ਦੀਆ। ਭਲੇ ਸੇ ਤਹੁ ਏ। **ਤਿਸ ਕਾਉ**
ਤਾ। ਦਿਦਸਾਸਤੁ ਕਿਸੀ ਕਾਉ ਠਾਇਆ ਉਠਤਾ
 ਨਹੀ। ਜਿਨ ਮੁਹੀ ਨੁਦੇ ਦੇ ਕੇ ਅਭਮਾਨੀਏ। ਤੇ ਉ
 ਠੇ ਪੁੰਝੀਯੀਏ। ਐਹੁ ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਆ ਉਠੈ। ਕਿ
 ਉਕਰਾ ਆਖਾ ਕਿਉ ਸਲਾਹੀ ਕਿਉ ਦੁਰਨੀ ਕਿਉ ਆਦੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਜਥੇ ਕੇ ਆਖੈ। ਇਕ ਦੂਇਕੁ ਸਿਆ
 ਲਾ। ਮੇ ਕਿਉ ਕਰ ਕਹਾ ਜੇ ਸਾਸਤੀ ਕੇ ਕੁਬੁਰੇ ਹੋ।
 ਅਰਜੇ ਨਾਮ ਕੇ ਛੇਤ੍ਰੇ ਦੁਸਰੇ ਅਭਮਾਨੁ ਮੇਲੇ।

ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਿਨੇ ਕੋ ਜਲਾਹੇ ਭੀ ਦਿੱਤੇ। ਅਰਕੁਲਾ ਬੁਰਾ
 ਸਾਣਕਰ ਉਨਕ ਦੁਰਨ ਨਭੀ ਕਿੱਸੇ ਕਰਦਿ। ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਕਹੈ ਕੀਆ ਬਾਤ ਤੇ ਜਥੇ ਕੀ ਕਹਿਤਾ ਹੀ ਹੋ। ਅਰ
 ਤੇ ਕਤੇਕੇ ਕਾ ਸਿਮਾਨਾ ਦਿਸਾਇਆ ਵਤਾ ਹੋ। ਇਕ ਪੰਡ
 ਤਯੁਕਤ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਦੂਸਰਾ ਪੰਡਤਾ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਤੀਸਰਾ
 ਕਹਿਤਾ ਹੋ। ਚਉਥਾ ਪੰਡਤਾ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭੀ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਰਖੰਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਤੇ ਹੋ। ਆਪ ਸਮੇਂ ਇਨਕਾ ਇਹ
 ਹਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਤੇ ਨਿਰਮਾ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਕਰਕੁਸਨ
 ਕਰਨਾ। ਇਹੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੋ। ਜੇ ਹੀ ਗਾਰ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਏ
 ਰੂਪ ਹਵਾਲਾ ਨੀ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਸਾ ਕਹੈ। ਨਨਕਾ
 ਸੇ ਕੇ ਅਪੇਸੀ ਨੇ ਅਗੇ ਗਿਆ ਨਸੇ ਹੋ। ੨੧ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸੁਰਸੇ ਬਡਾ ਹੋ। ਸੇ ਬਡੇ ਨਾਮੇ ਕਰਕੇ ਬਡਾ ਹੋ। ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਨਾਮੁ ਸਪਾ ਕਰਤੇ ਅਨੇ ਕੁਕਿਤਾ ਰਬ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਇ
 ਸੇ ਰਬ ਤੇ ਅਨੇ ਕੁਪਮਾ ਲੈ ਹੋ। ਅਰਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਮੇ

ਸੁਕੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕ੍ਰਿਤ ਬਖੀ ਅਹਿਓ ਇਸ ਪ੍ਰਥੇ ਕੁਭੀ ਪ੍ਰ ੪੫
 ਮਾਨੁ ਨ ਹੋਵੈਗਾ ਤਿਨ ਨ ਮੇਕਾ ਕੀ ਮਾਜੁ ਕਿਛੁ ਹੋਤੁ ॥
 ਏਹੁ ਤੇਨ ਮੁਹੀ ਬਹੁ ਹੈ ਨ ਮੇਕਾ ਛੋਕੁ ਕਰ ਸੇ ਅਪਕਿ
 ਸੀਏਗਾ ਸਿਮੇ ਪੰਡਤ ਹੋ ਸਿਮਾਗ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦੁਆ ॥
 ਰਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਸੋਭਨ ਪਵੈਗਾ ॥ ੨੨
 ਅਸੁ ਦਿਦਾ ਅਮਰ ਸੇਗੁ ਕੇ ਅਭੁ ਮਾਨੀ ਓ ਕੋ ਤੇਜੁ
 ਕਰਿਗੁ ਰਸਾਰੁ ਦਿਖਲਾਵੇ ਤੇਹੋ ਪਤਾਲਾ ਪਤਾਲੁ
 ਲਖ ਮਗਾਸਾ ਮਗਾਸਾ ਓੜਕੁ ਓੜਕੁ ਭਾਲ ਬਕੇ
 ਪਤਾਲੇ ਕੇਤਲੇ ਲਖ ਪਤਾਲੇਹੋ ਅਰੁ ਅਗਾਸੇ ਕੇ
 ਭੂਪੁਰੁ ਲਖ ਮਗਾਸੇਹੋ ਦਿਦਾ ਦੁਆਗਾ ਪੰਡਤਿ
 ਅਰੁ ਯੋਗੁ ਦੁਆਰਾ ਸੇਗੀ ਦੂਢੇ ਦੂਢੇ ਬਕਪ
 ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਕਾਹੇ ਤੇ ਮਗਾਸੁ ਪਾ
 ਤਾਲੁ ਸੇਤੇਹੋ ਸੇਜੁ ਅਦਿਦਾ ਮਾਕੇ ਹੀ ਹੋਤੇਹੋ ॥ ੨੩
 ਸੀਕਲ ਪਛੇਰੇਗਾ ਤਬੀ ਤੇ ਅਦਿਦਾ ਮਾਜਾ ਤੇਹੋਵੈ
 ਗੀ ਸੇਬਿਨੁ ਕੁਮਨੁ ਮਗਾਸਾ ਮਾਨੁ ਸੀਕਲ ਪੁਕ
 ਬੀਹੀ ਨਾ ਛੁਟੇਗਾ ਸੀਕਲ ਪੁਕ ਰਿਹਿ ਤੇਹੋ ਲਾਇ

ਹੀ ਅਵਿਦਿਆ ਕਾ ਅੰਤ ਹੋ ॥ ਦੇਹ ਕਹ ਨਿ ਇਕ ਦਾਤੁ
 ਸਦੀ ਸਾ ਅਠਾਰਹਿ ਕਹ ਨ ਕਤੇਬਾ ਅਸਲੁ ਇਕ ਧਾਂਤੁ ॥
 ਦੇਹੁ ਦੇਹੀ ਕਹਿ ਭੋਹੋ ॥ ਏਕੁ ਅਦੁਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ॥ ਦੂਸ
 ਰਾਨਹੀ ॥ ਅਰਾ ਅਠਾਰਹਿ ਸਾਰੁ ਕਿਤ ਬਾਤੀ ਇਹੀ
 ਕਹਤੀਆ ਹੋ ॥ ਅਜੁਲੀ ਇਕ ਧਾਂਤੁ ਹੋ ॥ ਸਿੱਧੇ ਦੇਹੁ
 ਵਰਲਤੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਲਾ ॥ ਬਲੇਤੇ ਜੁ ਵਰਲਤੇ ਭਿੰਨ
 ਕਹੁਤੀ ਭੋਨਹੀ ਪੁੰਝੇ ॥ ਅਬ ਮੇਸਾ ਸਮਝੈ ਗਾਤਬੀ
 ਅਵਿਦਿਆ ਨ ਜੁ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਲਿਖੋ ਹਿ ਇਤ ਲਿਖੀ
 ਮੇਲੇ ਖੋਹੇ ਦਿਲ ਜੁ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਅਨੰਤੁ ਤਿਸੁ
 ਰੀਰ ਚਨਾਤੀ ਅਨੰਤੁ ॥ ਅਿਸ ਕਾ ਅੰਤੁ ਹੋਹੀ ਨਹੀ ॥
 ਤਿਸੇ ਲਿਖੀ ਦੇਹਾ ਕਾ ਕਿਆ ਲਿਖੈ ਗਾ ॥ ਨਾਨ
 ਕਹੁਤਾ ਆਖੀ ਏ ਮਾਧੇ ਸਾਇਆ ਪ੍ਰਾ ॥ ਆਪ ਨਾਮੁ ਹੋ
 ਸਲ ਕਾ ॥ ਬੁਝੇਈ ਹੋ ॥ ਸੋ ਜਲ ਕਿ ਜਲ ਸਾ ਦਤ ਹੋ
 ਬੂੰਦਤੀ ਸਲਾ ॥ ਅਰੁ ਨਦੀ ਨਾਨਾ ਥੀ ਸਲਾ ॥ ਸ
 ਅੰਦੁਤੀ ਸਲ ਮੇਜੇ ਹੀ ॥ ਸੋ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀ ਸ ॥
 ਤਤਾ ਹੋ ॥ ਜਿਥੀ ਦੁਹਾ ਹੋ ॥ ਅਬ ਦਾ ਆਪ ਲੈਵੀ ਰਾ

ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੋਲ ਲਭਾ ਹੋਏ ਜੋ ਵੀ ਵੀ ਚਾਹੁਕੇ ੪੬

ਗਾਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀ ਠਹਿਰੇਗਾ ੨੨॥

ਹੋਗਾ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਕੇ ਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਕਹੈ ॥

ਸਾਲਾ ਹੀ ਸਲਾਹਿ ॥ ਇਤੀ ਸੁਰਤ ਨ ਪਾਈ ਆਨ ਦੀਅ ०

ਅਤੇ ਦੁਹਿ ॥ ਪਦੁ ਹਿਸਮੰਦ ਨ ਸਾ ਦੀਅ ਹਿ ॥ ਸਲਾਹਿ

ਸੋ ਹੋ ਨ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦੁ ॥ ਤਿਨ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੇਸੁ

ਕਰੀ ਉਸਤਿਤ ਕਰ ਲੀ ॥ ਸਰਬ ਪੂਰਨ ਸਮੁਦੇ ਕਰਿ

ਹੀ ਜਾਯਨੁ ਹੋ ॥ ਇਤੀ ਸੁਰਤਿ ਭੀ ਤਿਨੇ ਨ ਪਾਈ ॥ ਨਦੀ

ਆਨ ਲੇ ਸੋ ਜਮੰਦੁ ਮੇਸੁ ਰਿਖ ਜੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਜਿਨ ਦੀਆ

ਨਾਲੇ ਤੇ ਨ ਹੀ ਠਹਰੇ ਸਮੰਦੁ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਸਾ ਤੇ ਹੋ ॥

ਸਮੰਦ ਜਹਿ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲ ਪਨੁ

ਕੀਤੀ ਤੁਲਨ ਹੋਰੁ ਨੀ ॥ ਅਤਿ ਸਮੁਦੁ ਨਦੀ ਸਰਹਿ

ਸਮੰਦ ਜਹਿ ^{ਤਮ} ਸੁਲਤਾਨੁ ਪ੍ਰੇਮੇਸਰ ਹੋ ॥ ਅਤਿ ਸੋ ਕੇਮ

ਨੇ ਮੇਲਾ ਦਿਜ ਰੇਗਾ ॥ ਤਬ ਸਿਸ ਮਾਲ ਪਨ ਕੀ ਤੇ

ਲੀ ਤੇ ਇਹੁ ਬਾਬ ਪੜ੍ਹਾ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪਹਾੜ ਕੇ ਤੁਲ

ਭੀ ਸੋ ਮਾਲ ਪਨੁ ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਚੀਟੀ ਕੇ ਤੁਲਾ ਭੀ ਨ

ਹੀ ਜਾਏਗਾ ॥ ੨੩ ॥ ਸੇਕਉ ਦੁਸਾਰੁ ਨਹੀ ॥ ਚਿਤੁ ਗੁਰ
 ਕ ਹਥੇ ॥ ਅੰਤੁ ਸਿਫਤੀ ਕਹਣੁ ਨ ਅੰਤੁ ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਕਰ
 ਏ ਦੇਣੁ ਨ ਅੰਤੁ ॥ ਸਿਫਤੁ ਸੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਤਿ
 ਸਕਾ ਤੇ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਜਿਸ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਕਰੇ ਗਾਇ
 ਮਹਿਮਾ ਇਸ ਕੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰੁ ਥਕੇ ਰੇ ਗੀ ॥ ਅਰ ਕਹਤੇ ਹੈ
 ਸੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਮੁ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਜਿ
 ਸਨ ਮਕੇ ਜੇ ਪੈ ਗਾਇ ਜੀ ਨਾਮੁ ਇਸ ਕੇ ਕਿਰਤਾਰ ਬੁਕ
 ਰੇ ਗਾ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੇਕਰ
 ਮੁਹੈ ਅਰਦਾਨੈ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਤੇ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਅੰ
 ਤੁ ਦੇਖਣੁ ਸੁਣਨ ਨਾ ਅੰਤੁ ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ
 ਮਨ ਅੰਤੁ ॥ ਅਰ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰ
 ਸਨਹੀ ॥ ਸੁਗੰਨ ਨਾ ਬਜ੍ਰੀ ਬਦਹੀ ਨਾ ਬੁ ॥ **ਕੇਦਾਰਨ**
ਥਾ ਮੁਕਤ ਨਾ ਬੁ ॥ ਰਾਮ ਨਾ ਬੁ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਕਛੁ
ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਅਰ ਸਰਵ ਦੁਖ ਰੀਏ ਸੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ
ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਇਨ
ਮੇ ਸਿਸ ਕਾ ਮੁਕੁਆ ਸੁਕ ਰੇ ਗਾ ॥ ਜੇਈ ਅਭੁਆ

ਸੁਤਿਜੋਕੇ ਕਿਰਤਾਰਬੁ ਕਰੇਗਾ ਅਰਪੁ ਮੇਸੁਰੇਕੇ ਮਾ ੪੭ ਨਾ
 ਕਾਮੰਤੁਰਿਅਹੈ ॥ ਇਹੁ ਭੀ ਨਹੀ ਸਾਲਾਸਤਾ ਅੰਤੁ
 ਸੁਪੈਕੀਤਾ ਅਕਰਾ ਅੰਤੁ ਸੁਪੈ ਪਾਵਦਾਰਾ ਪੁਮੇਸੁ
 ਹੁਨੇ ਸਗਤ ਕਚੇ ਕਬਲਾਇਆ ॥ ਅਰਕਹਤ ਕਰਹੈ
 ਅਰਕਹੇ ਕਬਲਾਇਆ ਸੇਵਿ ਚਾਰੇ ਬਿਨਾਭੀ ਮੇ
 ਜੋ ਕਹੈਗਾ ਤੇਭੀ ਤੇ ਪੁਮੇਸੁਰੇਕੇ ਤੇ ਜਮਰਣ ਕੀਅ ०
 ਹੋ ॥ ਯੇਨ ਕਿਨੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਮੇਸੁਰੇਕਾ ਜਿਸ ਰਣੁ ਕਰਣ ०
 ਇਸਰੀ ਕਲਿਆਣੁ ਕਾਰੇ ਤੇਹੋ ॥ ਅਰਸੇਵੀ ਚਾਰੁ
 ਕੇ ਕਹੈਗਾ ਤੇਵੀ ਚਾਰੁ ਦੁਆਰਾ ਸਗਤ ਪੁਮੇਸੁਰੇਕੁ ਪ
 ਹੀ ਜਿਧਰੇਵੈਗਾ ਸਿੰਧੇ ਸੁਪਨ ਵਿਖੇ ਅਪਣਾ ਸੰਕਪ
 ਲਾਹੀ ਤੇ ਸਗਤ ਰੂਪ ਬਲਸਾਤ ਹੋ ॥ ਸੀਕਲਾਪ ਤੇਭੀ
 ਨਕਦੁਭੀ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤੇਜੇਹੀ ਇਹੁ ਸਗਤ ਪੁਮੇ
 ਸੁਰੇਕਾ ਸਿਕਲਾਪ ਪਰਮੇਸੁਰੇਕੁ ਪਹੀਹੈ ॥ ਤੰਤੇ ਅਪ
 ਏਅਪਕੇ ਸਤਿਸਰੂਪ ਮਾਨਲਾ ॥ ਇਹੋ ਤੇ ਪਰਮ

ਕਲਿਆਣੁ ਜਾਧਨੁ ਹੋ ॥ ਅੰਤ ਕਾਰਣੁ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲ ॥
 ॥ ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ ਨੁ ਪਾਏ ਸਾਹਿ ॥ ਇਹ ਅੰਤ ਨੁ ਜਾਣੇ ਕੋ
 ॥ ਇਹ ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਏ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ॥ ਇਨ ਬਾਤਿ ਕਾ ਅੰ
 ਤ ਪਾਵੁ ਦੇ ਨਾਮ ਤ ਕੇਤੀ ਹੀ ਤਰਜ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤਿਜੁ ਪਰਮੇ
 ਸੁਰ ਕੇ ਬਾਲ ਬਾਦੇ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਏ ਸੁ ਤੇ ॥ ਇਜੁ ਅੰ
 ਤ ਕੇ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ਸਾਣੁ ਤਾ ॥ ਬਹੁਤ ਕਹੈ ਗਾਇਬ
 ਹੁਤ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੋਤਾ ਸਾਹਿਗਾ ॥ ਸਾਤੇ ਸੰਕਲਪ ਹੁ
 ਪਹੈ ॥ ਦੁਤਾ ਸਾਹਬ ਉਚਾ ਸਾਉ ॥ ਉਚੈ ਉਪਰ ਉਚਨ ॥
 ਉ ॥ ਦੁਤਾ ਸਾਹਬ ਸੇਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਉਚਾ ਕਿਅਕ
 ਹੀਏ ॥ **ਸਰਬ ਤੇ ਉਤਮ ਹੋ ॥ ਅਰਨਾਮੁ ਜੇ ਪ੍ਰਸੰਸਕ** ॥
 ਸੇ ਸਰਬ ਉਤਮ ਤੇ ਉਤਮ ਹੋ ॥ ਹੋ ਬਾਮੁ ਹੋ ਗਾਪੈ ਦੁਹੇਰਾ
 ਮੇਸੁਰ ਹੋ ਗਾਵੁ ਲਾਗੇ ॥ ਹੋ ਬੂਟੇ ਸੁਹੇ ਮਨ ਮਥਾ ਬਿਧਿ ਹੋ ॥
 ਦੂਰ ਮਰਦ ਨੁ ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ ਗਾਉ ਗੀ ਪਤਿ ਹੋ ਦਿਸਨ ॥
 ਥਾਹੇ ਸਿਵ ਹੋ ਰਵੁ ਹੋ ਦਾਸੁ ਦੇਵ ਹੋ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ॥

ਹੇਠਮੇਧਾਧਰਮੁਰਾਸੁਕਹਤੇਹੈ। ਅੰਧੇਸੁਮੇਸੁਰਕੇ ੪੮
 ਨਮੋਕੇਸੁਨਿਰੰਤਰਿਚਾਰਨਕਰਤਹੈ। ਹੇਦੂਤਿਨ
 ਕੋਤੁਮਨੇਦੂਰਹੀਤੇਤਿਆਗੁਲਾ। ਨਾਮੁਉਚਾਰਨੁਦੁ ॥
 ਲਾਤੇਸਮਕੀਟਾਸੀਤੇਛੁਟਾ। ਇਸਪਰਤੇਜਾਸਤੇ
 ਕੇਲਾਖੇਪੁਮਾਨੁਹੈ। ਨਾਮੁਉਚਾਰਨੁਬਿਨਪੁਮੇਸੁ
 ਹਨੇਰਿਜੀਕੇਸਮਕੀਟਾਸੀਤੇਛੁਟਾ। ਇਦੀਅਯੋ। ਤਿ
 ਸੁਪੁਮਾਨੁਕੇਕੇਸੀਛੀਤੇਨਹੈਦੇਗਾ। ਤਾਂਤੇਨਾਮੁਜ
 ਰਬਉਤਮੇਤੇਛੀਉਤਮੇਹੈ। ਅਬਨਾਮੁਸੁਪਦਿਦੁ
 ਨਾਕਉਹੋਤਹੈ। **ਸੋਈਗੁਰਕਹਤੇਹੈ।** ਇਦੁਰੁਉ
 ਚਾਹੈਦੇਕੇਇ। ਤਿਸੁਉਚੇਕੇਸਾਏਜੇਇ। ਏਤਾਬ
 ਰਾਉਚਾਹੈਦੇਸੇ। ਸੋਈਤਿਸੁਉਚੇਕੇਸਾਏ। ਇਹ
 ਇਸਕਅਰਬਨਹੀ। ਸੋਕੇਸੀਨਾਮਕੇਏਤਾਬਤੁ
 ਉਚਾਸਾਨਕਰਨਾਮੁਪਗਾਇਲਹੋਤਹੈ। ਜੇਨਾਮੁ
 ਕੇਪੁਤਪਤੇਤੇਤਾਹੀਬਰਾਉਚਾਹੋਤਹੈ। ਨਾਮੁਰੁਪ
 ਹੀਹੋਇਜਾਤਹੈ। ਨਾਮਤੇਉਨਨਹੀਰਹਿਤਾ। ਕੁ

ਲਾਜੀ ਜੇਨਾ ਮੇਜਾ ਹੋ ਤੇ ਸੁਭ ਲੇ ਕੁਨਾ ਮੁਸਪਕ ਰਿਨਾ ਮੁਰ
 ਪਕਿ ਓਨਹੀ ਹੋ ਸੁਭੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਓ ਕੁਰਾਰ ਕਹਤੇ ਹੋ ॥
 ਸੇਵੁ ਰੁਆਪ ਜਾਇਆ ਪਾਪਾ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀਦ
 ਤਾ ਸਿਤਾ ਬਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਮੇ ॥ ਤਿਸੇ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਆਪ
 ਹੀ ਸੁਲਤਾਨੇ ॥ ਦੂਜਾ ਸੁਨਹੀ ਜਕਦਾ ਅਰਸਾ ਲਿ
 ਓਹੀ ਜਕਦਾ ॥ ਸਿਸਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ
 ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਤਿਸੀ ਪਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਸਿ
 ਸੇਨੇ ਅਨੇਕ ਅਨਮਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ ਸੁਭਕ
 ਰਮ ਕੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਨਦਰ ਕਹੇ ਨਾ ਕਰਮ ਕੀ ਦਾਤੇ ਹੈ ॥
 ਸਿਸਕੇ ਪੁਰਖ ਅਨਮੇ ਕੇ ਭੁਲੇ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਤਿਸੁ
 ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਨਦਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਏਤਾ ਕਹ ਸਿਕਰਮ
 ਤੇ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਸੇਸੇ ਸਿਸਕੇ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਤੇਸੇ
 ਤਿਸੇ ਕੇ ਬੁਧ ਭੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਸੇ ਕੇ
 ਨਦਰ ਭੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ **ਸੇਈ ਗੁਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥** ਬਹੁਤਾ
 ਕਰਮ ਲਿਖਿਆ ਨਜਾਇ ॥ ਦੁਹਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨਤਮ

ਮਾਇ ਬਹੁਤ ਕਰਮੁ ਮਿਸਨੇ ਕੀਆ ਹੋਵੈਗਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਮੇ ੪੯

ਸੁਰਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸੈ ਹੋਵੈਗੀ ਬੇਰੁ ਕਰਮੁ ਦਲੇ ਪ੍ਰਨ

ਹੋਵੈਗੀ ਇਹੁ ਮੇਰੇ ਸਿਉ ਨਹੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾਤਾ ॥ ਗੀ

ਤਾਦੁ ਚਨੀ ॥ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਪ੍ਰੀਤ ਅਰਬ ਕਹਣੁ ਜੇ ਪਰਮੇ

ਉਜਕਾ ਅੰਸਮਾ ਕੁਝੀ ਬੁਝੈ ਭੈਰਵ ਬਿਅਕਰਤਾ ਹੋ ॥

ਜੇ ਨਿਹ ਕਮੁ ਹੋ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤਤ ਇਹੁ ਅਰਬ ਕਹਾ ਅਰੁ

ਜੇ ਸਹਿ ਕਮੁ ਹੋ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤਤ ਦੂਸਰਾ ਅਰਬ ਕਹਣੇ ਹੋ ॥

ਬਹੁਤ ਕਰਮੁ ਮਿਸਨੇ ਕੀਆ ਤਿਸ ਕਉ ਫਲੁ ਭੀ

ਬਿਧਾਤ ਨੇ ਇਸ ਕੇ ਮਜਤ ਕਪਰੁ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਲਿਖਾ ਹੋ ਜੇ

ਜਾਤਾ ਨਹੀ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਦੁਰਾਦਾਤਾ ਸੁਹੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰੁ ਜੇ ਤਿਲੁ

ਭਰਭੀਤ ਮਾਨੀ ਕਰਤਾ ॥ ਕਛੁ ਇਸ ਕਉ ਫਲੁ ਦੇਵੈ

ਅਰੁ ਕਛੁ ਕੁਲਿਓ ਮੇਜੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰੁ ਕਰਤਾ ਨਹੀ ॥ ਪਰ

ਮੇ ਸੁਰੁ ਤੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨਿਮਾਣੀ ਕਰਮੁ ਫਲੁ ਦਾਤਾ ਹੋ ॥

ਕੇਤੇ ਮੰਗਾ ਹਿਸੇ ਆਪਾਗੁ ਕਿਤੀ ਮਾਗਲੁ ਤੁਨਹੀ ਟੀ

ਚਾਹੁ ॥ ਕੇਤੇ ਤੇ ਕਰਮੁ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰੁ ਤੇ ਇਹੀ ਮਾਂਗ

ਤੇਹੇ ਸੋਹਮ ਅਖਰੁ ਸੋਧਾ ਹੋਵਹਿ। ਹਮਾਰੇ ਸੁਧਕਾਰੇ
 ਪਾਰਨਪਦੇ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਅਕੇਰਿ ਹੀ। ਚਾਹੀ ਤਹੈ। ਸੋਹ
 ਮ ਅਗਣਤ ਵੀ। ਚਾਰੁ ਹੋਵਹਿ। ਜਦਹੀ ਵੀ। ਚਾਰੁ
 ਖੇ ਮਗਨ ਰਹੈ। ਕਰਮੁ ਤੇ ਦੇਸੈ ਨੇਕੀਆ। ਕਰਮੁ ਅਨੁ
 ਸਾਰੀ ਦੇਸੈ ਕੇ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਕੀ। ਬੁਧ ਭੁਧੀ। ਦੇਸੈ ਕੇ ਪਰ
 ਮੇ ਸੁਰੇ ਕੁਟਲੁ ਕੈ ਸੇ ਦੇਵੈ ਗਾ। ਕਿਤੇ ਖਪਤੁ ਹੋਵੇ
 ੨੩ ਕਾਹੁ। ਲੈਲੈ ਮੁਕਰਪਾਹਿ। ਕਿਤੇ ਟਿਕਰੁ ਮੇਰੀ ਖਪਿਖ
 ਸਿਧੁ ਦਮਰੁ ਤੇਹੈ। ਕਰਤੇ ਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮੁ ਹੋ। ਤਿਨ ਕਾ
 ਟਲੁ ਮੇ ਸੁਰਤੇ ਚੇਰੀ ਹੀ ਮਾਗਤੇਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਹੀ। ਕਿ
 ਸੀ ਕਾ ਦਰੁ ਲੈਲੈ ਮੁਕਰਪਾਹੀ ਪੜ੍ਹਤੇਹੈ। ਉਹ ਮੇ ਸੁ
 ਰਤੇ ਹੀ ਮਾਗਤੇਹੈ। ਤੇ ਪਰਾਇਆ ਲਹੁ ਕੇ ਪਦੇ
 ਕੇਤੇ ਮੁਰਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਮੁਰਖ ਕੇ ਸੇਹੈ ਸੇ
 ਕਿਲੁ ਪਾਵਤੇਹੈ ਸੇ ਖਾਇ ਸੁਭੇਹੈ। ਜੁਧ ਅਸੁਧ ਪੁੰਨ
 ਪਾਪ ਕਲੁ ਭੀ ਨਹੀ। ਦਿਚਾਰੁ ਤੇ। ਕੇਤੇ ਅਦੁਖ ਭੂਖ
 ਜਦਮਾਹ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਹੀ ਕੇ ਸੇਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਸਗੀਰ

ਕਸਬਕਬੀਭੀਨਹੀਹੋਤਾ। ਪੇਟਭਰਖਲਿਕਉਭੀਨਹੀ ੫੦
 ਮਲਤਾ। ਇਹੁਭੀਦਤਾਤੇਰੀਦਤਾਰਾ। ਹਿਕਰਮੁਫਲਕੇ
 ਦਤਾਮੁਸੁਗਇਹੁਸਭਤੇਰੀਦਤਾਰੇ। ਮੇਸਾਸਿਸਕਕ
 ਰਮੁਤੇਸਾਹੀਤਿਸਕਉਫਲਹੋਤਾਰੇ। ਬੀਦੁਖਲਾਸੀਭਾ
 ਏਹੋਇ। ਤਿਰੇਭੁਦੇਤੇਬੀਦੁਖਲਾਸੀਹੋਤੀਹੈ। ਬੁਰਕ
 ਰਮੁਕਦਲਲੇਹੇਕੀਬੇਜੀਅਰਭੁਲਿਕਰਮੁਕਾਫਲਜੁ
 ਇਨੇਕੀਬੇਜੀ। ਦੇਨੇਕੀਦਹੀਮੇਤੀਹੈ। ਅਰਤੇਰਭਾਣਾਮੁ
 ਹੀਤੇਰਨਮੁਸੁਬਤਿਸਕੇਸੇਮੇਗਤਬੀਤੇਬੀਪਨਤੇਛੂਟੇ
 ਗਾਹਿਕਮੁਖਨਸਕੇਕੋਇ। ਅੰਗਰੇਕੀ। ਇਸੁਪਰਦੂਜ
 ਹੀਬਾਤਕਹਿਨਹੀਸਕਦਾ। ਕਿਤੇਹੀਲੇਕੁਸ਼ੀਗਾਬੁਰੇ
 ਕਰਮੁਕਰਕੇਮੁਕਰਪੜਤੇਹੈ। ਤਿਨਕੇਸੀਹੀਭੁਰੇਸਾ
 ਹੋਏਗਾ। ਅਗੇਭੀਮੁਕਰਹੀਪੜੀਗੇ। ਤਿਨਕਾਨਿਖੇ
 ਪਕਧਤੇਹੈ। ਮੇਕੇਖਾਇਕਮੁਖਲੁਪਾਹਿ। ਉਹਸਾਇਸੇ
 ਤੀਅਮੁਪਖਾਹਿ। ਮੇਕੇਸੀਪੁਰਖਖਾਇਕਿਅਕਹੀ
 ਇਬੁਰੇਕਰਮੁਕਰਕੇ। ਕੁਮਾਖਲੁਪਾਹਿਕਿਅਕਹੀਇ

ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਅਗੇ ਸੇਸ ਮੁਕਰ ਪਸਤ ਬਤਿਸੇਹੀ
 ਮੁਕਰ ਪਸਿੰਗਾ ਉਹ ਜਲੈਗਾ ਸੇਤੀ ਮਾਨ ਮੁਕੀਆਚੇ
 ਟਾਮੁਖ ਪਰਖਾਵੈਗਾ ਕਿਸੁ ਕਰਮੁ ਕਾ ਕਉਲੁ ਫਲੁ ਪੁ
 ਪਤਿਹੈਵੈਗਾ ਇਸੇ ਕੋ ਬਿਨੁ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਸੀ ਨਹੀ ਸਾਲ
 ਤਾ **ਸੇਈ ਗੁਰ ਕਾ ਤੇਹੈ** ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਆਪੇ ਦੇਇ
 ਆਖਿ ਸਿਭ ਕੇ ਸੀ ਕੇਈ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਆਪਹੀ ਕਰਮੇ
 ਕੇ ਸਾਲੁ ਤਹੈ ਅਰੁ ਆਪਹੀ ਫਲੁ ਭੀ ਦੇਤਹੈ ਇਸੁ ਕ
 ਰਮੁ ਕਾ ਇਹੁ ਫਲੁ ਹੋਤਹੈ ਮੇਸੇਹੀ ਸਬਾਰ ਬਕਹੈ ਦੇ
 ਲੇਭੀ ਸਗਤ ਮੇ ਕੇ ਸੀ ਕੇ ਸੀਹੈ ਯਾਗ ਯਵਲੁ ਕੁਸੇਸੇ
 ਮਹਾਨੁ ਭਵ ਇਹੁ ਬੁਰਾ ਕਰਮੁ ਹੈ ਇਸੇ ਕੇ ਮੇਨੇ ਕਬੀਭੀ
 ਨਹੀ ਕਰਲਾ ਇਸ ਕਾ ਜਦਾਹੀ ਅਭੁ ਮਾ ਸੁਰਹੈ ਅ
 ਰੁਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨੁ ਸਤਿ ਦੁਚਨੁ ਦਇਆ ਅਹੀ ਜਾਪੁ ਉ
 ਪਕਾਰਾ ਇਸ ਤੇ ਲੇ ਕਰਮੇ ਸੁਭਗੁਣਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਤਿ
 ਆਗੁ ਕਬੀਭੀ ਨਹੀ ਕਰਲਾ ਇਸੀ ਕਾ ਜਦਾ ਅਭ
 ਆਸੁਰਹੈ ਅਬ ਸਰਵੁ ਲੁਮਨੁ ਨਿਧਾ ਅਸੁ ਨ ਕਢ

ਲੁਭੈਏ ਸਖਿਅ ਤੁਕਾਰੁ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਰ ਕਹਤੈ ਹੋ ॥ ਸਿਸ ੫੧

ਨੋ ਬਖਸੈ ਸਿਫੁ ਤੁਸਾ ਲਾਹਿ ॥ ਨਨਕ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਤਿ

ਪਾਤਸਾਹੀ ॥ ਸਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕੇ ਦਨੁ ਕਰ

ਤਾਹੋ ॥ ਸਿਫੁ ਤਿਕਿਆ ਕਹੀਏ ਆਪਣੇ ਨਮੁ ਕੀ ਮਹਿਮਾ

ਅਰਜਾ ਲਾਹਿ ਕਹੀਏ ਨਮੁ ਹੈ ਮਜਲਾ ਤਕਾ ਮਜਲਾ ਤਨ

ਮੁਹੈ ਦੁਵੇ ਕਕਾ ॥ ਦੁਵੇ ਕਨਾ ਮੁਹੈ ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਕੇ ਨਿਰੰਦੇ

ਕਾ ॥ ਸਿਸ ਤਿਥੀ ਗੁਣੈ ਠਕਰਿ ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਕਾ ਨਿਰੰਦੇ

ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ **ਸਤਿ ਕਿਆ ਹੋ ॥** ਅਰੁ ਅਸਤਿ ਕਿਆ ਹੋ

ਸਤਿ ਕਾ ਰਿਹਲੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਅਸਤਿ ਕਾ ਤਿਅ

ਗੁਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਐਸਾ ਸੇ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੋ ਪਾਤਸਾਹੁ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁ

ਰਹੀ ਹੈ ॥ **ਦੂਸਰੇ ਤੇ** ਈ ਨਹੀ ॥ ਤੁਭੈ ਓਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੀ

ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਸਬ ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਕਾ ਨਿਰੰਦੇ ਕੀਰੇ ਗਾ

ਤ ਬਜਤਿ ਜਗੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੀ ਠਹਿਰੇ

ਗਾ ॥ ਨਨਾ ਪ੍ਰੰਦੁ ਅਸਤਿ ਹੀ ਠਹਿਰੇ ਗਾ ॥ ਦੋ ਮਹੁਰਤ

ਵੀਚਾਰੁ ਕਰ ਕੇ ਖਟਵੰ ਗੁਰਾ ਸਾਮੁ ਕਤਿ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁ

ਆਮਰੁ ਜੇਸਦਾ ਹੀ ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਕੇ ਵੀ ਚਾਰੁ ਮੇਅਗਾ
 ਨਰਹਿ ਤੇਹੋ ਤੇਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ॥ ਇਸੇ ਮੇਸਰੇ
 ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨ ਮਿਤ ਹੀ ਸਰਵ ਲਾਦਕੇ
 ਕਾ ਅਤਨ ਬਾਝੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਤੇਫੇਰੁ
 ਯਤਨ ਕਾ ਹੋ ਕੇ ਚਾਹੀਏ ॥ ਤੇਤੇ ਅਰਬਦੁਆਰਾ ਸਪਸੀ
 ਏਤਾ ਹੀ ਜਿਧੇ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਮੁਖ
 ਗਬਿਦ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜਿਹੀ ਚੰਦੁ ਮੀਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸ੍ਰੀ
 ਨੇ ਸਰਵ ਲੁਕੀਆ ॥ ਅਰਬਾ ਬਾਬਾ ਜਿਹੀ ਚੰਦੁ ਮੀਨੇ ਮੁਖ
 ਖਾ ਗਬਿਦ ਤੇ ਬਾਬਾ ਧਰਮੁ ਚੰਦੁ ਮੀਨੇ ਸਰਵ ਲੁਕੀਆ
 ਅਰਬਾ ਬਾਬਾ ਧਰਮੁ ਚੰਦੁ ਮੀਨੇ ਕੇ ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਬਾਬਾ
 ਮਾਨੁਕ ਚੰਦੁ ਮੀਨੇ ਮਿਹਰ ਚੰਦੁ ਮੀਨੇ ਸਰਵ ਲੁਕੀਆ ॥
 ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਕੁਲ ਅਰਧਾਤੁ ਸਾਹੀਓ ਬਿਖੇ ਉਪਦੇਸੁ
 ਹੀਤ ਚਲੀਆਈ ਹੋ ॥ ਤੇਤੇ ਸਪਸੀ ਏਤਾ ਹੀ ਹੋ ॥
 ਅਗੇ ਸੇਹੋ ਜੇ ਸਪਸੀ ਦਾਖਿਲ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸੇ ਮਹਾਭ
 ਰਬ ਕਾ ਹਰਿ ਬੀਸ ਖਿਲ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸੇ ਵਸਿ ਸਤਿ ਸੀਕ

ਖਿਲਪਰਕਰਨਹੈ। ਐਸੇਹੀਐਰੁਪੁਰਾਣੇਕੇਖਿਲਾ ੫੨
 ਹੈ। ਤਿਸੇਹੀਅਮੁਲਗੁਣਤੇਕਰਜਮਾਪਤਪ੍ਰਯੋਤ
 ਸਪਸੀਕਾਖਿਲਹੈ। ਜੇਪਾਤਸਹੈਕਾਪਾਤਸਾਹੁਹੁ
 ਅਸੇਪਾਤਸਾਹੁਆ। **ਸੇਈਗੁਰਕਹਤੇਹੈ।** ਅਮੁ
 ਲਗੁਣ। ਸਿਸਰਵਦੁਮਨਨਿਨਿਧਿਆਸਨੁਦੁਆ
 ਰਾਪਾਤਸਹੈਕਾਪਾਤਸਾਹੁਆ। **ਸੇਈਗੁਣਤਿਸਕ।**
 ਅਮੇਲਕਹੈ। ਸ੍ਰੀਗੁਰੁਬਾਬਾਨਨਕਸੀਕੇਮੁਖਾਰਥਿ
 ਦਕੇਸੇਅਖਰਹੈ। ਤਿਨਮੇਇਹੁਸਮਰਬਹੈ। ਅਮੁਲ
 ਗੁਣਏਤਾਏਕੁਪਦਮੇਹੀਸ੍ਰੀਪੁਰਨਸਪਸੀਕਹਿਭਾਰਾ
 ਸਰਵਦੁਮਨਨਿਨਿਧਿਆਸਨੁਸਾਖਿਆਤੁਕਰਤੇ। ਸਪ
 ਸੀਮੇਐਰੁਕਿਆਬਾ। ਸੇਏਕੁਹੀਪਦਮੇਕਹਿਦੀਆ। ਤੁ
 ਲਾਸੀਪਾਤਸਹੈਕਾਪਾਤਸਾਹੁਆ। ਤਿਸੀਕਾਇਹੀ
 ਗੁਣਪੈਦਾਕਰੁਐਰੁਭੀਹੈ। **ਤਿਸਕਉਰੁਗੁਰਕਹਤੇ**
 ਹੈ। ਅਮੁਲਥੈਪਾਰਾ। ਅਮੁਲਥੈਪਾਗੀਏਅਮੁਲਥੈ
 ਪੂਰਾਥੈਪਾਰੁਸੇਹੈ। ਤਿਸਕੀਰੇਸਟਸੇਭੀਅਮੇਲਕ

ਹੀਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸੇਬੈ ਪਾਰੀਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਦੇਸੁ
 ਕਾਹਨ ਕਰਤਾਹੈ ਸੇਬੈ ਅਮੋਲ ਕਰੀਹੈ ਅਰੁ ਉਤ੍ਰਾ
 ਰਜੁਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਬੁਧਾ ਸਿਸ ਬੁਧ ਤੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤਾ
 ਹੈ ਸੇਬੈ ਬੁਧੀ ਅਮੋਲ ਕਰੀਹੈ ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅ
 ਮੁਲ ਲੈ ਸਹਿ ਅਮੁਲ ਭਾਇ ਅਮੁਲ ਜਮਾਇ ਅਮੇ
 ਸੇ ਸੇ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਹੋਇ ਸਿਸ ਜਗਤ ਮੇ ਤਿਨ ਕਾ ਆਵ
 ਨੁਭੀ ਅਮੋਲ ਕਰੇਹੈ ਅਰੁ ਅਮੋਲ ਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋਹੀ
 ਲਿਭੀ ਸਾਭੇਹੈ ਭਾਵਨਾ ਭੀ ਤਿਨ ਕੀ ਅਮੋਲ ਕਰੇਹੈ
 ਅਰੁ ਅਮੋਲ ਕਰੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ ਸਮਾਵਤੈਹੈ ਸੇ
 ਸੇ ਬੁੰਦ ਸਮੁੰਦ ਵਿਖੇ ਸਮੁੰਦ ਵਿਖੇ ਸਮਾਵਤੀਹੈ ਤਿ
 ਜਮੁੰਦ ਰੂਪੀ ਸਾਭੀਹੈ ਫਿਰ ਬੁੰਦ ਕਬੀਲਾ ਹੋਤੀ
 ਅਮੁਲ ਭਰਮੁ ਅਮੁਲ ਦੀ ਬਾਲਾ ਸਿਸ ਧਰਮੁ ਕੋ ਤਿ
 ਸਨੇ ਪ੍ਰਤਪਾਦਨ ਕੀ ਆਉਹ ਧਰਮੁ ਭੀ ਅਮੋਲ ਕ
 ਹੀਹੈ ਅਰੁ ਦੀ ਬਾਲਾ ਜੁਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰ ਬਾਰ ਸਿ
 ਸਿਸ ਦਰ ਬਾਰ ਮੇ ਬੈਠ ਕਰ ਧਰਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰ

ਰਤੀਐ ਸੇਭੀ ਅਮੇਲ ਕਹੀ ਹੈ ਅਮੁਲ ਤੁਲਾ ਅਮੁਲ ੫੩
 ਪਰਦਾਨੁ ਅਮੇਲ ਕਹੀ ਇਸ ਪਰਤੁਲ ਕਿਅ ਕਹੀ
 ਇਹ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤੁ ਭੀ ਹੈ ਅਮੇਲ ਕਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੈ ਕਹਿਤੇ
 ਸਮੁਦ੍ਰੁਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਸਮੁਦ੍ਰੁਹੀ ਬਲੈ
 ਗਾਨ ਦੀ ਨਾਲ ਤੇ ਨਹੀ ਬਲਤਾ ਤੇ ਜੇਹੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
 ਹੋ ਕਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੀ
 ਤੇ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੈ **ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ**
 ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਸਤਿ ਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਅਬ ਤੁਮੇਰੇ ਬਚ
 ਨ ਸਰਦੁਲ ਕਰੇ ਇਕ ਦੁਰਭੀ ਨਰਮੇਰੇ ਨਮੁਕਿ ਉ
 ਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਸੇਮੇਰੀ ਬਰਾਬਰ ਕਾਹੀ ਹੋਤ ਹੈ ਕ
 ਕਾਹੇ ਭੇਮੇਰੇ ਨਮੁਕਾ ਜੇ ਬੀਜ ਹੈ ਸੇ ਸਾਤ ਨਹੀ ਦਿਨੁ ਦਿ
 ਨ ਬਧਤਾ ਹੀ ਆਇਗਾ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ ਕੀਏ ਬਿਨਾ ਛੋਰੇ
 ਗਾਨ ਹੀ ਅਮੁਲ ਬਖਸੀ ਸੁ ਅਮੁਲ ਨੀਜ ਦੁ ਤਿਸੁ
 ਨਾਮੁ ਆਪਣੇ ਦੁਲੇ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਹੀ ਸੁਹੇ ਬਖਸੀ
 ਸੁ ਆਪਣੀ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸੇਭੀ ਅਮੇਲ ਕਹੀ ਹੈ ਅਮ

ਅਰੁਨੀਸਾਨੁਮੁਹੇਤਿਸੁਜਤਿਪੁਰਖਕਮਰਾਤਬਾਜੇਭੀ
 ਅਮੇਲੁਕਹੀਹੈ। ਅਮੁਲਕਰਮੁ ਅਮੁਲਦੁਰਮਾਨੁ।
 ਅਨੇਕਜਨਮੇਦਿਖੈਜੇਤਿਜਨੇਕਰਮੁਕੀਆਹੈ। ਜਿਸਕ
 ਦੁਹਲਾਪਾਤੁਜਾਹੇਕਾਪਾਤਜਾਹੁਆ। ਜਿਕਰਮੁਭੀ
 ਤਿਜਕਾਅਮੇਲੁਕਹੀਹੈ। ਤਿਜਕਰਮੁਦੁਮਾਰਪੁਸ਼ਿਨ
 ਹੋਕਰਕਰਮੁਪ੍ਰਮੇਸਰਨੇਦੁਰਮਾਨਆਗਮਾਜੇਕਰੀ
 ਇਹਮੇਰਾਜਰੂਪਹੋਏ। ਜੇਭੀਅਮੇਲਕਹੀਹੈ। ਅਖ
 ਦੁਤਿਜੁਜਤਿਪੁਰਖਕੀਜੇਸਗਤਦਿਖੈਆਗਮਾ
 ਹੈ। ਜੇਅਮੇਲਕਹੈ। ਅਮੁਲਿਅਮੁਲਮਾਖਮਾਨ
 ਜਾਇ। ਅਖਮਾਖਰਹੈ। ਇਹਲਾਇ। ਜੇਤਿਜੁਜ
 ਤਿਪੁਰਖਕਹੈਜੇਭੀਅਮੇਲਕਹੀਹੈ। ਜੇਕਰਤ
 ਕਰਕਹੈਗੇਕਹਾਨਹੀਜਾਤਾ। ਅਰੁਕਹੈਦੇਦੁਓਕਹਿ
 ਕਹਿਓਹਲਾਇਰਹੈ। ਰਿਅਕਹੀਏਉਹੀਸਰੁ
 ਪਹੋਇਗਏ। ਅਖਹਿਦੇਦੁਪਾਠਪੁਰਾਨੁ। ਅਖ
 ਹਿਪਜਹਿਕਰਹਿਦੁਖਿਅਦੁ। ਦੇਦੁਪੁਰਾਨੁਜਾਸਤੁ

ਕੇਸੇਹੋਪਠਤੇਤੀਤੇਤਿਨੁਜਤਿਪੁਰਖਕੀਹੀਮਹਿਮੋਕਿਕ ੫੪
 ਹਤੇਹੈਅਰਪੀਸੇਹੋਏਵਖਿਅਨੁਕਰਤੇਹੈਸੋਤਿਨੁ
 ਤਿਪੁਰਖਕਹੀਰੋਕਰਤੇਹੈਸੋਤਿਨੁਜਤਿਪੁਰਖਕਹੀ
 ਤੇਕਰਤੇਹੈਅਖਹਿਬਰਮੇਅਖਹਿਝਿਦੁਅਖਹਿਰੋ
 ਪੀਤੋਗੋਇਦੁਅਨੇਕੁਸ੍ਰਿਸੇਦੇਖੈਸੇਅਨੇਕੁਬ੍ਰਹਮਾ
 ਰੁਝਿਦੁਅਰੁਗਪੀਓਜੀਯੁਗਤਗੋਇਦੁਇਹੁਜਭੁਤਿਨ
 ਕੀਗੋਤੇਮਹਿਮੋਕਿਕਹਤੇਹੈਕਹੋਤੇਨਮੁਸਪਦੇਦੁ
 ਲਾਤੇਪਰਮੇਸੁਰਹੀਹੋਤਹੈਤਾਂਤੇਸਹਾਂਕਹਾਂਮਹਿਮਾ
 ਕੀਹੀਹੈਦੂਸਰੇਕੀਨਹੀਅਖਹਿਝੀਸੁਰਮਾਖਹਿ
 ਸਿਧਾਅਖਹਿਕੇਤੇਕੀਤੇਬੁਧਾਝੀਸੁਰਸੇਹੈਪਰਧਾਨੁ
 ਪੁਰਖਅਰੁਯੋਗਾਦਕੇਦੁਆਰਾਜਿਨੇਨੇਜਿਧਪਾਝੀ
 ਅਰੁਕੇਤੇਹੀਜੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਕੀਝੇਹੂਝੇਬੁਧਦਾਨਹੈਤੇਭੀ
 ਤੇਤਿਨਕੀਮਹਿਮੋਕਿਕਹਤੇਹੈਅਖਹਿਦਾਨਦਿ
 ਅਖਹਿਦੇਦੁਅਖਹਿਸੁਕਨਕੁਮਨਸਨਜੇਦੁਦਾਨ
 ਦਮਸੁਰਦੇਦੁਸੁਖਆਦਕਸੁਰਦੇਦੁਤਾਸੁਖਆਦਕ
 ਸੁਰਦੇਦੁਤਾਨਰੁਮਨੁਖਮੁਨਦੁਸ੍ਰਦਾਮਾਦਕੁਜੇਦੁਅ

ਨੇਕੁਸਾਤੀ। ਇਹਤੀਸਭਤਿਨਕੀਮਹਿਮਾਕੇਕਹਤੇਹੈ। ਕੇ
ਤੇਅਖਹਿਅਖਿਲੁਪਾਹਿ। ਕੇਤੇਕਹਿਕਹਿਉਠਉਠਸਾ
ਹਿ। ਕੇਤੇਹੀਤੇਤਿਨਕੀਮਹਿਮਾਕੇਕਹਤੇਹੈ। ਅਰੁਕੇਤੇ
ਹੀਅਖਲੁਪਾਹਿਕਿਅਕਹੀਇ। ਕਹੀਏਸਿਖਤੇਹੈ। ਅ
ਰੁਕੇਤੇਹੀਕਹਿਕਹਿਉਤਮਗਤਕੇਪ੍ਰਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਇਤੇ
ਕੀਤੇਹੋਰਕਹਿ। ਤਾਅਖਲੁਨਸਕਹਿਕੇਈਕੇਇ।
ਮਹਿਮਾਕੇਕਹੀਏਵਾਲੇਏਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨੇਕੀਏ। ਅਰੁਅਉ
ਰੁਭੀਸੇਕਹੀਏਤਉਭੀਮਹਿਮਾਕੇਕੇਈਭੀਨਕਹਿਸਕੈ
ਗਾ। ਕਹੀਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਅਪੁਭੀਅਨੰਤੁ। ਅਰੁਤਿਸਕੇ
ਨਾਮੁਭੀਅਨੰਤੁ। ਅਰੁਨਾਮਕੇਸਾਪਕਭੀਅਨੰਤੁ।
ਅਰੁਸਾਪਕੇਕੇਫਲੁਭੀਅਨੰਤੁਕੀਪ੍ਰਪਤਿ। ਮਿਲਤੀ
ਤੇਉਹਚੀਸੁਹੇਜੇਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਸੇਹੀਨਹੀਜੇਮਿਲੇ
ਗੀਕਹਾਸੀ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਗਲੁਤਦੇਤੇਅਨੰਤਹੈ। ਕ
ਹੀਏਵਾਲਾਕਹਾਤਕਕੀਹੈਗਾ। ਜੇਵਤੁਕੁਏਤੇਵ
ਡਹੀਏ। ਨਨਕਸਾਏਸਚਸੇਇ। ਜਿਤਾਬਡਹਰਿ
ਜੀਰਤਨੁਤਿਸਕੈਭਵਤੀਹੈ। ਸੇਕੀਰਤਨੁਕੇਪ੍ਰਪਤਿ

ਤੇਤਾਬਡਾਹੀਹੋਤਾਹੈ। ਇਸਬਾਤਕੇਜਚਪ੍ਰਮੇਸੁਰਹੀਜਾਪੁਪ
 ਲਤਾਹੈ। **ਸਲੋਕੁ। ਸਮੀਪਾ। ਸਰੂਪਾ। ਸਾਯੁਜਾ। ਉਹੁ**
 ਚਾਹੁਕਾਰੁਕੀਸੇਮੁਕਤਹੈ। ਸੇਹਰਿਕੀਰਤਨੁਕੀਹੀਤੇ
 ਉਪਮਾਕਰਕੇਹੈ। ਸੇਸਾਸਿਸੇਕਹਰਿਕੀਰਤਨੁਭਵ
 ਤਾਹੈ। ਤੇਜੇਹੀਮੁਕਤਕਉਤੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਆਦ
 ਦਿਖੈਸੇਪੁਤਗਮਾਕਰੀਥੀ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰ
 ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਸੇਪੁਤਗਮਾਪੂਰਨਭਈ। ਸੁਦਦੁ
 ਮਨਨਿਨਿਧਆਸਨੁ। ਸਾਧਨਦੁਆਰਾਸਖਿਆਤੁ
 ਕਾਰੁਹੁਆ। ਸੇਪਾਤਸਾਹਿਕਪਾਤਸਾਹੁਆ। ਅਰਿ
 ਈਹਾਤਕਰੁਸੀਪੂਰਨਸਪਤੀਕਾਖਿਲਕਰਹਾ। ਅਰਿ
 ਮਹਿਮਾਭੀਕਰੀ। ਅਰੁਇਹੁਜੇਪੀਛੇਕਰਾਥਾ। ਸਹਿਸਿ
 ਸਿਮਾਲਪਾਲਖਹੇਰਿਤਾਇਕਨਚਲੈਨਲਾ। ਅਬ
 ਤਿਸਕਾਖਿਲਕਰਤੇਹੈ। ਸੇਕੇਆਖੈਬੋਲੁਦਿਗਾਤੁ।
 ਤਾਲਿਖੀਮੇਸਿਰਗਦੁਰਾਗਦੁਰਾ। **੨੬ ਜੇਕਰੇ**
 ਕਹਿਤਾਹੈਬਚਨਕੇਵਿਗਾਤੁਕਰਾ। ਸੇਧਰਮਰਾਜ

ਕੇਦਰ ਤਰੇ ਮੇਲਿ ਖਾਗਦੁਰੇ ਸਿਰਗਦੁਰਲਿਖਾ ਸਾਤ
 ਹੋ ਬੋਲਾਇ ਗਾੜ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ॥ ਕਿਸਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰ ਅਰੁ ਕਿਸਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕੁ ॥ ਸੋ ਕਿਛੁ ਹੋ ਸੋਖਾਨੁ ॥
 ਪੀਲੁ ਭੋਗੁ ਭੋਗਇ ॥ ਅਬਦਾ ਹਮੁ ਭੋਗੈ ਨ ਮਿਤੁ ਸਗ
 ਨ ਕਰਤੇ ਰਹੈਗਾ ॥ ਸਦਾ ਹਮੁ ਕਿਛੁ ਗਹੀ ਬੀਲੈ ਰਹੈਗਾ ॥
 ਕਿਆ ਕਰਹਿਗੇ ਮੁਕਤ ਕੇ ਅਰੁ ਕਿਆ ਕਰਹਿਗੇ ਮੁਮੇ
 ਜੁਰਕੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਨੁ ਬੋਲਾਇ ਗਾੜ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ
 ਕਾਨਿ ਰੋਲੈ ਪੀਛੁ ਕਹਾਹੀ ਹੈ ॥ ਨਸ ਦਲੈ ਕੋਹੀ ਸਾਬਿ
 ਸਬੰਧ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਨਸ ਦਾ ਭੋਗੈ ਹੀ ਸਾਬ ਸਦਾ ਸਬੰਧ
 ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਤੁਭੇ ਝੂਠੀ ਬਾਤ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਜਤਨ ਕਰਤੇ
 ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਪਰੈ ਅਉਰ ਕੋਲ ਗਦੁਰਹੈ ਦੁਗਾ ॥ ੨੬

ਅਬਸੀ ਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ ਨ ਕਜੀ ਕਲਾ ਅਨੁਕਮਾਰ
 ਗਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਦਰੁ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਸਿਤ ਬਹਿ
 ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥ ਦਾਸੇ ਨ ਦੁਅਨੇਕੁ ਅਸੀਖਾ ਕੋਤੇ ਦੁ
 ਦੁਹਾਰੇ ॥ ਜੇ ਦਰੁ ਦਾਸ ਅਰੁ ਸੋ ਘਰੁ ਤੇ ਗਾ ਕੇ ਸਾਹੀ ॥

ਮਹਾਬੈਠਕਰਤੂਸਰਬਸਰਗਤਦੀਸਮਾਲਕਰਤਹੈ
 ਮੇਸੇਸਿਸਕਕਰਮੁਹੈ। ਤੇਸਾਹੀਕੇਤਿਸਕੋਫਲੁਭੀ
 ਦੇਤਹੈ। ਬਿਗਦਾਲੇਕਉਰੋਗਾ। ਬਿਗਦਾਲੇਕਉਤੇ
 ਗਾ। ਅਰੁਸੇਗਦਾਲੇਕਉਸੇਗਾ। ਤੇਰੇਘਰਕੇਜਾਨ
 ਲੇਨਮਿਤੁਅਨੇਕੁਨਦੁਵਾਜੇ। ਅਨੇਕੁਨਮੁਦੇਤੀਨੁ
 ਕਾਭੀਹੈ। ਸੇਅਰਬਈਹਾਨਹੀ। ਅਸੀਖਅਸੀਖਨਾ
 ਦਬਾਜੇ। ਅਸੀਖਹੀਬੀਨਾਦਕਾ। ਅਰੁਬਸਾਵਲੇ
 ਵਾਲੇਕੇਤੇਕਹੈ। ਤਿਨਕੀਭੀਗਲਤੀਨਹੀ। ਕਿਤੇਰਗੁ
 ਪਰੀਸਿਉਕਹੀ। ਅਹਿਕੇਤੇਗਾਵਲਹਾਰੇ। ਪਰੀਅਸੇ
 ਹੈਅਪਸਰਾ। ਤਿਨੇਜੀਯੁਗਤਗਾਗੁਕੇਤੇਹੈ। ਅਰੁਗਾ
 ਵਲੇਵਾਲੇਕੇਤੇਕਹੈ। ਤਿਨਕੀਭੀਕਛੁਗਲਤੀਨਹੀ
 ਗਾਵਹਿਤੁਪਨੇਪਉਲੁਪਾਲੀਬੈਸੀਤਗਾਵਹਿਗਾਜਾ
 ਦੁਆਰੇ। ਪਉਲਪਾਲੀਬੈਸੀਤਗੀਤੇਰੇਗੁਲਾਬਦੇਕੇ
 ਗਾਵਤੇਹੈ। ਗਾਵਹਿਚਿਤਗੁਪਤਲਿਖਜਾਨਹਿਲਿਖ
 ਲਿਖਪਰਮੁਦੀਚਾਰੇ। ਚਿਤਗੁਪਤਜੇਹੈਧਰਮਗਸਕੇ

ਲਿਖਾਰੀ ਸੇਸੀ ਪੂਰਨ ਸਗਤ ਕੇ ਭੁਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੀ ਚਿ
 ਤ੍ਰੁਪਤ ਹੀ ਲਿਖ ਜਾਣ ਤੇ ਹੋ। ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੀ ਖਬਰ ਨਹੀ
 ਹੋਤੀ ਸੇ ਲਿਖ ਲੇ ਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਲਿਖ ਲਿਖੁ ਧਰਮੁ ਕਾ
 ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਤੇ ਹੋ। ਅਬ ਵਾਤਿ ਨ ਕੇ ਲਿਖੀ ਕਉ ਲਿ
 ਖਾ ਲਿਖੁ ਧਰਮੁ ਰਾਸਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੈ ਸਿ ਤੇ ਹੋ। ਉਹ ਭੀ ਤੇ ਤੇ
 ਰੇਗੁ ਲਾਜਾ ਦਗਾਵ ਤੇ ਹੋ। ਗਾਦੁ ਨ ਹੀ ਜੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ
 ਸੇ ਹਨੁ ਸਦਾ ਸਦਾਰੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਜੁਗਤ ਸੇ ਹੋ। ਹੀ ਜੁਗ ਸਿ
 ਦੁਇ ਸਨੁ ਮਰਦੇ ਵੀ ਮਾਸਿ ਹੋ ਤੀਨੇ। ਪਾਰਬਤੀ ਲਖ
 ਮੀ ਜੁਗ ਸਤੀ। ਦਰਕਿ ਮਾ ਕਹੀਏ। ਉਤਪਤਿ ਤ੍ਰਿਸਿ
 ਬਿਤੁ ਸੇ ਹਾਰੁ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਅਧਕਾਰੁ ਮਹਿ ਲਾਗੇ ਹੋ।
 ਸਦਾਰੇ ਕਿ ਮਾ ਕਹੀਏ ਤੇ ਨੇਹੀ ਅਪਣੀ ਇਛਾ ਤੇ ਅਪਣੇ
 ਫਿਅਰੁ ਪਬਲਾਏ। ਇਹੁ ਭੀ ਤੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕੋ ਗਾ
 ਵੁ ਤੇ ਹੁਏ ਸੇ ਭਾਖਾਵੁ ਤੇ ਹੋ। ਸਹਾਕਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁਰਾਣਿ
 ਸੇ ਇਨੇ ਨੇਹੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕਹੀਏ। ਗਾਵਹਿ ਇ
 ਦਇ ਦ੍ਰਾਸਤ੍ਰ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤ ਮਾ ਦਰ ਨਾਲੇ। ਦੇਵਤ ਕ

ਸੀਯੁਗਤਾਇੰਦ੍ਰੁਸੇਹੈ॥ਯਮਵਰਣੁਕੁਬੇਗਾਦਰਕਿ 47
 ਆਕਹੀਏ॥ਅਪਣੇਅਪਣੇਅਧਕਰਾ॥ਪਹੁਲਗੇਹੁ
 ਏਹੈ॥ਇਹਭੀਤੇਤੇਰਨਾਮੁਕੀਮਹਿਮਾਕਿਗਾਵਤਹੈ॥
 ਅਰੁਮਾਨੁਖਲਕਾਵਿਖੈਸੋਚਕੁਦਰਤੀਦਰਤੀਰਾਅ
 ਗਾਜਹੈ॥ਜਿਸਕਾਸੀਪੂਰਣਪ੍ਰਿਥਵੀਪਹੁਏਕੁਰਾਸੁ
 ਹੈ॥ਤਿਸਕੇਜੋਸੁਖਹੋਤਹੈ॥ਭੇਜਾਹੀਸੁਖਸੁਗਰਿਕਿ
 ਅੰਤਜਕੋਹੋਤਹੈ॥ਅਰੁਸੁਰਗਾਵਿਖੈਦੇਵਤਹੈਤਿ
 ਨਕੇਤੇਸੁਖਕੀਕਿਆਮਹਿਮਾਕਹੀਏ॥ਅਰਜੇਦੇਵ
 ਤਓਕਾਰਾਸਾਇੰਦ੍ਰੁਹੈ॥ਤਿਸਕੇਸੁਖਕਾਤੇਕਿਆਪਾਹ
 ਦਾਗਹੈ॥ਅਰੁਇਕਹੁਤੁਓਕਨੀਆਸੁਗੇਕੀਆਇੰ
 ਦ੍ਰੁਪਦਵੀਕੋਭੇਗਤਹੈ॥ਅਗੇਭਾਈਸੋਇੰਦ੍ਰੁਹੈਜੋਭੀ
 ਤੇਨਾਮੁਕੀਮਹਿਮਾਕਿਗਾਵਤਹੈ॥ਤੁਮਨੇਕੋਲਜੀਦੁ
 ਏਪਰੁਅਰਕੋਲਸੁਖਪਰਿਨਾਮਕਾਤਿਆਗੁਕੀਅਹੈ
 ਅਗਜਿਨਕੇਸੁਖਕੇਕਿਜੀਅਸੀਕੇਕਿਜੀਕਉਲੋਕ
 ਰੁਇੰਦ੍ਰੁਪਦਵੀਕੋਭੇਗਤਹੈ॥ਮੇਜੇਜੁਹੈਬ੍ਰਹਮਾ

ਦਿਸਨੁ ਮਹਾ ਦੇਵ ਤੇ ਭੀ ਤੇ ਨਾਮੁ ਕੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕੇ ਗਾਵ ਤੇ ਹੋ ॥
 ਮਹਾਂ ਕਹਾ ਜਾਸੁ ਤੁਹਾ ਲੇ ਮੇ ਤੇ ਇਨਹੀ ਨਾਮੁ ਕਾ ਉਪਦੇ
 ਸੁਕੀ ਮਾ ਹੋ ॥ ਨਗਾਇਨ ਕਹ ਤੇ ਹੋ ਲਖ ਮੀ ਕਉ ਹਿ ਨਾ
 ਗਾਇਨ ਹੋ ਗੇ ਦਿਦੁ ਹੋ ਮੁਖ ਤੇ ਹੋ ਵਾਸੁ ਦੇਵ ਹੋ ਜਗਨ ਨਾ
 ਥਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਬਾਦੀ ਦਿਖੈ ਯੀ ਨੁਹ ਤ ਹੋ ॥ ਗਾ
 ਵਨੁ ਜਿਧ ਜਮਾਧੀ ਅੰਦ੍ਰ ਗਾਵਨੁ ਜਾਪਦੀ ਚਰੇ ॥ ਗਾਵ
 ਨੁ ਜਤੀ ਜਤੀ ਜੀ ਤੇ ਧੀ ਗਾਵਨੁ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥ ਜਿਧ ਜੁਸ
 ਮਾਧਨ ਗਾਵ ਤੇ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰੁ ਵਾਨੁ ਸੇ ਜੀਤੁ
 ਨੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਭੀ ਵੀਚਾਰੁ ਵਾਨੁ ਮਾਗੀ ਕੇ ਗਾਵ ਤੇ ਹੋ ॥
 ਅਰਜਤੀ ਸੁਹੇ ਸੀਨ ਮਾਜੀ ਜਗਤਿ ਮਾਰੀ ॥ ਅਰੁ ਜ
 ਤੀ ਸੇ ਹੋ ਪਰਮੁ ਤੇਨ ਚਲਾਇ ਮਾਨੁ ਹੋ ਦੇਵਾ ਲੋ ਅਰੁ ਕਰ
 ਰੇ ਕਿ ਅਕਹੀ ਦੇ ਸੁਧ ਤੇਨ ਛਿਰੇ ਨਦਾ ਲੋ ॥ ਸੁਹੇ ਵੀਰ
 ਜੇਧਾ ਤੇ ਜਤੀ ਨਾਮੁ ਕੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕੇ ਗਾਵ ਤੇ ਹੋ ॥ ਗਾਵਨੁ
 ਪੰਡਤ ਪੜਨੁ ਵਿਖੀ ਸੁਰ ਸੁਰ ਸੁਰ ਦੇਵ ਨਾ ਲੋ ॥ ਗਾਵ
 ਨੁ ਮੇਹਨੀ ਮਾਮੁ ਮੇਹਨੁ ਸੁਰਗ ਮਛਪੁ ਮਾ ਲੋ ॥ ਦੇ

ਦੇਸ਼ਜਗਤਪੰਡਤਸੋਹੈਦੇਦਸਾਸਤ੍ਰਪੁਰਾਣਕੇਪੜਨੇ ੫੮

ਦੁਲੇਅਰੁਪਜੋਬਿਨਹੀਸਿਨਕੇਦੇਦਸਾਸਤ੍ਰਪੁਰਾ

ਣਦੁਰਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤਸੋਹੈਰਿਖੀਜੁਰਵਰਵਸਿਸਦ

ਦੁਕਰੂਤਭਵਿਖਵਰਤਮਾਨਕੇਗਿਯਾਤਾਇਹ

ਭੀਤੇਨਮੁਹੀਕੀਮਹਿਮਾਕੋਗਾਵਤੇਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਸਰਾਮਨਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਦੁਲੀਆਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਬਗਕੇਸੋਲੇਕਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤਮਾਕਹੀਏਅੰਮ੍ਰਿਤਲੋਕ

ਕੇਸੋਸਨਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤਪਤਾਲੇਵਿਖੇਦੁਸਲੇਦੁਲੇਸੋ

ਨਗਾਦਕਹੈਭੀਭੀਤੇਨਮੁਹੀਕੀਮਹਿਮਾਕੋਗਾਵ

ਤੇਹੈਗਾਵਨਰਤਨਉਪਾਏਤੇਰੇਅੰਮ੍ਰਿਤਭੀਤੀਰਬ

ਨਾਲੇਗਾਵਨਸੋਧਮਹਾਬਲਸੂਰਾਖਾਵਨਖਾਲੀ

ਚਾਰੇਅੰਮ੍ਰਿਤਦੇਲੋਕਰਵਿਖਪ੍ਰਸੰਤੁਤੇਰੇਉਪਜਾ

ਏਹੇਏਸੋਰਤਨਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤਭੀਨਮੁਹੈਰਲੇਮਿ

ਲੋਕਾਸੁਰਗਮਰਤਪੁਤਾਲੇਲੋਕਕੇਸੋਤੀਰ

ਬਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤਸੋਧਮਹਾਬਲੀਸੂਰਦੀਰੁਕ

ਰਾਗੇ ਜੋ ਪਿਛੇ ਕਹਾ ਸੇਈ ਵੀਰੁ ਭੁੱਖੁ ਤੇ ਲੇਕਰਿ ਸੇ
 ਵੀਰੁ ਹੋ। **ਤਿਨਕਾ ਅਰਥ ਸਮਝੁਣਾ** ਅਰਈ ਗਾ
 ਸੇਧਾ ਅਰਥੁ ਲੇਕ ਕੇ ਲਿਖੇ। ਅਰਥਾ ਲੀ ਸੁਹੇ ਚਾਹੁ।
 ਅੰਤ ਸੇ ਰਸ ਚੁਭੇ ਤਸ ਉਤਭੁ ਸੁਇਨ ਵਿਖੇ ਅਨ
 ਤੁਝੀ ਦੁਇ ਹੁਸ ਭਨ ਮਹੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਗਾਵੁ ਤੇ ਹੋ
 ਗਾਵਨ ਕੀ ਭੁਮੰਡ ਲੁਦੁ ਰੁਭੰਡ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇ ਹੋ
 ਧਾਰੇ ਸੇਈ ਤੁਧੇ ਨ ਗਾਵਨ ਸੇ ਤੁਧ ਭਾਵਨ ਰਤੇ ਤੇ ਹੋ
 ਭਗਤ ਰਜਾਲੇ। ਭਾਰ ਥਖੰਡ ਤੇ ਲੇਕਰੁ ਸੇਨ ਉਖ
 ਡਹੈ। ਅਰੁ ਤਿਨ ਕੇ ਅਦੁਤਾਰੁ ਸੇ ਗਾਯਕੇ ਮੰਡ
 ਲੀ ਹੋ। ਦੁਰਸੇ ਸੇ ਸੁਹੈ। ਅਰੁ ਭੰਡ ਸੇ ਨੀ ਚਹੈ। ਇ
 ਹੁਸ ਭਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਗਾਵੁ ਤੇ ਹੋ। ਤਿਨੇ ਹੀ ਇਨ
 ਕੇ ਕਰਮ ਕਰ ਰਖਾ ਹੋ। ਤੇਰੇ ਹੀ ਧਾਰੇ ਹੁਏ ਹੋ। ਗੁਰ
 ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨੇ ਨੇ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਜਾਣੇ
 ਉਹੀ ਤੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵੁ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਝੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵ
 ਤੇ ਹੋ। ਤੁਝੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵੁ ਤੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕਤੇ

ਤੁਧੋਨੇਗਾਵਨਜੇਮੈਚਿਤਨਆਵਨੁ ਨਨਕਕਿਆਵੀਚ ॥ ੫੨ ॥
 ਗੇਐਰੁਕੇਤੇਤੇਰੇਤਾਈਗਾਵਤੇਹੈਂ ਜੇਮੇਰੇਤਾਈਚਿ
 ਤਨਹੀਆਵਤੇ ॥ ਕਹੇਤੇਤੁਆਪਅਨੰਤਤੇਰੀਸ੍ਰਿਸਟਿ
 ਅਨੰਤੁਆਮਰੁਸ੍ਰਿਸਟਦਿਖੈਗੁਗਤੁਭੀਅਨੰਤੁਜਿਨਕ
 ਅੰਤੁਨਹੀ ॥ ਤਿਨਕੋਬਾਬਾਨਨਕਸੀਕਹਾਤਕਰੁਵੀ
 ਚਾਰੁਕਰਕੈਕਹੈਗੇ ॥ ਜੇਈਜੇਈਸਦਾਸਚੁਸਾਹਬੁ
 ਸਾਚਾਸਾਚੀਨਈ ॥ ਹੋਭੀਹੋਸੀਸਾਇਨਸਾਸੀਰ
 ਰਨਾਜਿਨਰਚਈ ॥ ਸੇਕਛੁਦ੍ਰਿਸਟਆਵਤਹੈ ॥
 ਜੇਜੇਕਛੁਤੁਜਚਾਸਾਹਬਹੀਹੈ ॥ ਜੇਚੇਨਮਕਰਕੈ
 ਸਚਾਸਾਹਬਹੀਹੈ ॥ ਜੇਜੇਕੇਈਨਮਕੇਜਪਤਾ
 ਹੈ ॥ ਜੇਸੇਸਚਾਸਾਹਬਹੀਹੋਸਾਤਹੈ ॥ ਸਚਾਸਾਹਬ
 ਤਬੀਤੇਹੋਤਹੈ ॥ **ਜੇਅਗੈਸਚਾਸਾਹਬਹੀਬ ॥**
 ਜੇਜੇਜੁਪਨਮੇਗਸਾਗਸਾ ॥ ਆਪਕੇਕੰਗਾ
 ਲਮਕੈ ॥ ਸਬਹੀਸਗਤਬੀਹੀਆਪਲੇਅਪ
 ਕਉਕੰਗਾ ॥ ਲਮਕੈ ॥ ਸਗਹੀਸਗਤਬੀਹੀਆਪ

ਏਆਪਕੋਰਾਸਾਮਾਨਤਾਹੈ। ਰਾਸਾਤਬੀਤੇਮਾਨਤਾਹੈ
ਜੇਪ੍ਰਿਥਮਰਾਸਾਥਾ ਤੇਸੇਹੀਨਾਮਕਸਾਨਲਾਹੂਪਸਿ
ਸੁਖਨਹੈ। ਤਿਸਕਰਕੇਆਪਣੇਆਪਕੋਜੀਵ
ਮਾਨਤਾਥਾ। ਅਬਨਾਮੇਸਾਗਾਤਬਸਾਚਾਸਾਹਬੁ
ਹੀਹੈ। ਜੇਸਚਾਸਾਹਬੁਹੀਹੈ। ਜੇਸਚਾਸਾਹਬੁਪਹ
ਲੇਭੀਥਾ। ਅਬਭੀਹੈਆਗੇਭੀਹੈ। ਜਿਸਨੇਏ
ਹੁਚਨਾਰਚੀਹੈ। ਇਹੀਵੀਚਾਰਕਰਕੇਦੇਖਾਚ
ਹੀਏ। ਜਿਸੇਸੁਪਰਮੇਸੁਰਨੇਰਚੀਹੈ। ਜੇਕਹੇਕੀਰ
ਈ। ਅਮੇਸਾਕੇਈਭੀਤੇਪਦਰਬਨਜਿਧਹਦੇਗਾ। ਜਿ
ਸਕਾਏਭਾਪ੍ਰਪੰਚਬਨਹੈ। ਤਾਂਏਈਹਾਇਹੀਨਿਜ
ਏਕਰਨਾ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਆਪਣੀਇਛਾਤੇਆਪਹੀਜਿ
ਸਦਿਰੂਪਬਨਾਹੈ। ਦੂਸਰਾਕੇਈਭੀਨਹੀ। ਰੰਗੀਰੰ
ਗੀਭਾਤੀਕਰਿਕਰਿਸਿਨਸੀਆਇਆ। ਜਿਨਉਪ
ਈ। ਕਰਿਕਰਿਸਿਨਸੀ। ਵੇਖੇਕੀਤਾਆਪਣਾਜਿਉ
ਤਿਸਦੀਵਡਿਆਈ। ਰੰਗਰੰਗਕੀਅਹੁਭਾਂਤ

ਭਾਂਡ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਗਿੱਲ੍ਹ ਗਿੱਲ੍ਹ ਕੀ ਮਾਇਆਰ
ਚਲਾ ਸਿਸਨੇ ਉਪ ਸਾਈ ਹੋ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਪਲ ਰਚ
ਹੂਆ ਜੇ ਸਗਤ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਮੇਤਿ ਜੁ
ਕੀ ਬਝਾਈ ਹੋ ਜੇ ਤਿਸ ਕੋ ਹੀ ਸਾਏ ਮੇਤਿ ਜੁ ਭੁਏ ਜੇਈ
ਕਰਸੀ ਟਿਰੁ ਹੁਕਮ ਨ ਕਰਲ ਸਾਈ ਜੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਸਗ
ਪਾਤਸਾਹੁ ਬਨਾਨ ਕਰਹ ਲੁਰ ਸਾਈ। **ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੁਹਰ**
ਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਭੁਏ ਗੀ ਜੇਈ ਕਰੇਗਾ। ਤਹਾ ਕਿਸੀ
ਕਾਹੁ ਕਮ ਤੇ ਨਾਏ ਸਸਾਏਗਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ
ਤਸਾਹੁ ਹੋ। ਕੈਸਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੋ। ਪਾਤਸਾਹੁ ਕਾਤੀ ਪ
ਤਸਾਹੁ ਹੋ। ਅਰੇ ਕੁਈ ਤਿਸ ਕੀ ਰਸਾਇ ਮੇਤੁ ਮਰੀ
ਹੀਖਾ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੇ ਭੁਏ ਗੀ। ਤੰਤੋ ਰਸਾਇ ਪ੍ਰਮੇਸ
ਰ ਕੀ ਇਹੀ ਹੋ। ਸਬ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਖੋ। ਅਬਦਾਕ
ਰ ਮੁਫਲ ਮੇਰੇ ਫਿਏ ਮਹਾਪਦੁ ਕਰੀ। ਅਬਦਾ ਮੇਰੇ
ਨਾਮੇ ਹੀ ਕੇਸੇ ਪਾ। ਜੇ ਸਗਤ ਕੇ ਸੁਠੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੋ।
ਤਿਨ ਕੀ ਮਰਸੀ ਤੇ ਜੇ ਬਾਹਰ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਿਸ ਕਾ ਤੇ

ਬੁਰਾਹੀਹਦੁਲਹੇਤਹੈ। ਅਰਸੇਸੇਧਾਤਸਾਹਿਕੀ
 ਮਰਸੀਤੇਬਾਹਰਿਹੈਦੈਗਾਤਿਸਕੇਸੁਖਕਹਹੈ॥
 ਬਹੁਰਕਲਿਅਦੁਕਾਮਾਰਗੁਕਹਤੇਹੈ॥ ਸਬਬਾਬ
 ਨਨਕਸੀਕਾਸਿਧੇਸਾਬਸਮਾਗਮੁਆਤਬਸਿ
 ਧੇਨੇਕਹਾਨਨਕਇਹੁਕੇਸਾਖੰਡੁਭੇਖਤੁਮਨੇਧਾਰਨੁ
 ਕੀਮਹੈ॥ ਇਹੁਭੇਖਕਫੁਹਛਾਨਹੀ॥ ਸਿਧੇਕਭੇਖ
 ਗਿਹਲੁਕਰੇ॥ ਤਬਬਾਬਾਨਨਕਸੀਨੇਕਹਾਸਿਧੇ
 ਕਭੇਖਕਉਲਸਹੈ॥ **ਤਬਸਿਧੇਕਹਾਮੁੰਦ੍ਰਾਪੁਲੀ**
 ਕੀਬਾਦੰਡੁਫਿਭੂਤਇਸਭੇਖਕੇਧਾਰਨੁਕਰਨਾਅ
 ਹਨਿਦੁਲੀਧੇਤੀਕਰਲੀ॥ ਇਸਤੇਕਾਇਆਸੁਧ
 ਹੇਤੀਹੈ॥ ਅਰਸਮਾਧਲਗਾਵਲੀਇਸਤੇਸਕਤ
 ਹੇਤੀਹੈ॥ ਸਗਤਕੇਲੇਕੁਜੇਵਕਰਤੇਹੈ॥ ਸਿਧੇਕੇ
 ਅਦੇਸੁਅਦੇਸੁਕਹਨਾ॥ ਅਰਦਾਰਘਰਕੀਭੁਗ
 ਤਲੇਕਰਖਲੀ॥ ਇਸਤੇਲੇਕਰਸਿਧੇਨੇਬਾਤਕ
 ਹੀਆ॥ ਤਬਸੀਗਾਰੂਨਨਕਸੀਕਹਾਸਿਸਨੇਤੁ

੨੧
੨੧
੨੧

ਮਨੇਜਿਧੋਕਭੇਖਮਾਨਹੈ। ਸੇਏਹੁਜਿਧੋਕਭੇਖਨਹੀ।
ਅਰੁਕਿਜੀਕਾਮਹੀਕਾਨਹੀ। ਸੇਜਧੋਕਭੇਖਕਲਿਮਾ
ਦੁਕਹੋਲੇਦੁਲਾਹੈਜੇਜਰਦੁਕਰੇ। ਮੁੰਦਾਸੇਤੇਖੁ
ਸਰਮਪਤਿਭੁਲੀਧਿਆਨੁਕੀਕਰਹੁਬਿਰੂਤਾ। ਈਸਾ
ਕਾਲੁਕੁਆਰੀਕਾਇਆ। ਸੁਗਤਰੰਡਾਪੁਤੀਤੁ। ਸੇ
ਮੁੰਦਾਤੁਮਨੇਕਾਨੇਮੇਧਾਰਦੁਕਰੀਹੋਇਨਕਾਅਰਥੁ
ਕਿਆ। ਸਿਹੀਤੇਕਹੋਗੇ। ਮੁੰਦਾਕੇਧਾਰਦੁਕਰਕੇਮਲੂ
ਮੇਤੇਤਹੈ। **ਜੋਇਹੁਜੋਗੀਹੈ।** ਮੇਰੁਤੇਕਛੂਨਾਕਹ
ਸਕੈਗੇ। ਭੇਖਸਿਜਨੇਧਾਰਦੁਕੀਆਹੈ। ਤਿਸਕੇਭੇਖ
ਕੇਪੀਛੈਦੁਕਜਮਿਲਾ। ਭੇਖਪੀਛੈਮੁਕਤਨਹੈਵੈਗੀ
ਅਰਜਿਨੇਨੇਧਾਰਦੁਕੀਆਕਿਆਉਨਕੇਖਾਲੇਕੋਨ
ਹੀਮਿਲਤਾ। ਤਾਭੇਇਹਬਾਹਰਿਕੇਸੇਭੇਖਹੈਜੇਦਿ
ਅਰਥੁਹੈ। ਅਰਜੇਭੇਖਕਾਮਕਾਹੈਜੇਜਰਦੁਕਰੇ
ਸੇਤੇਕੀਆਮੁੰਦਾਸੇਤੇਖਹੈ। ਸੇਜਸੇਤੇਖਜਾਧਕੇਲ
ਖਲੁਹੈ। ਤੇਜਾਹਰੁਭੇਖੁਤੇਨਹੀ। ਸੇਫਲੁਸੇਤੇਖੁ

ਨਹੀ

ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਫਲ ਮੇਰੇ ਖੇਤ ਕੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ
 ਮੇਰੇ ਸੁਨਮਿਤੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਰੁ ਕਿਮ ਕਰਤ ਹੋ
 ਸਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਲੇਖਾ ਪੂਛੇਗਾ ਤਬ ਕਿਮ ਸੁਬਾ
 ਕਰੇਗਾ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਸਰਮੁ ਕਰਣੀ ਅਰੁ ਸਬ ਸ
 ਮੁਕੀਆ ਪਜਾ ਕੀ ਪੜ੍ਹੇਗੀਆ ਤਬ ਕਿਮ ਸਰਮੁ ਰਹੇ
 ਗਿਆ ਸਰਮ ਅਰੁ ਪਤ ਕੇ ਸਮਾ ਕਰਣਾ ਇਸ ਕਾਲ
 ਮੁਝੇ ਲੀਏ। ਜਿਸ ਕੇ ਤੁਮ ਨੇ ਝੁਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜੇ ਝੁਲੀ
 ਨਹੀਂ ਅਰੁ ਜਾਧ ਕੀ ਜੇ ਫਿਰੂ ਤੇ ਹੋ ਜੇ ਧਿਆਨੁ ਹੋਗਾ
 ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਧਿਆਨੁ ਮੇਰੇ ਲਾਜਿ ਤੇ ਅੰਤ
 ਬਾਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਭਾਸੇ ਰਾਖ ਮਲ ਨੇ ਜੇ ਕਿਮ ਹੋਤ
 ਅਰੁ ਜਾਧ ਕੀ ਜੇ ਖਿਥਾ ਹੋ ਜੇ ਕਾਲੁ ਹੋ। ਕਾਲੁ ਪਾਇ
 ਕਰਿ ਧੂਲੀ ਹੋ ਤੇ ਦੁਹ ਦੁਹਾਹਾ ਜੇ ਪਾਣੀ ਹੋ ਤੇ ਭੀ ਦੁ
 ਹੁ ਦੁਹਾਹਾ। **ਪਾਰਿ ਪੈ ਤੇ ਦੁਹ ਦੁਹਾਹਾ** ਬਾਹਰਿ ਹੋ ਤੇ ਦੁਹ
 ਦੁਹਾਹਾ ਮੇਰੇ ਚੀਥੜ ਓ ਕੀ ਗੋਦ ਜੀ ਬਲ ਵਲੀ ਇਸ
 ਕਾਲੁ ਮੁਖਿ ਬਾਨਹੀ। ਮੇਰੇ ਤੁਮ ਨੇ ਕਹਾ ਨਿਵਲੀ ਪੈਤੀ

ਕੋਰੇਤੁਮਾਰੀਕਾਇਆਸੁਧੋਹੈਦੈਗੀ॥ ਪਾਣੀਬਹੁਤਾਪੀ ੬੨
ਕਹਿਉਸੋਕੋਰਦਿਕਬਿਬੁਰਲਾ॥ ਇਸੀਕੋਤੁਮਨਿਵਲੀ
ਕਹਤੇਹੋ॥ ਅਰੁਬਡਾਚੀਥੜਾਨਿਗਲਕਰੁਤਿਸੋਕੋਖੇ
ਚਲੇਲਾ॥ ਇਸੋਕੋਤੁਮਪੋਤੀਕਹਤੇਹੋ॥ ਫੀਚਾਰੁਕਰਕੇ
ਦੇਖੋਇਸੋਕੋਕਰਦੇਤੇਮਲਮੂੜਕਾਜਗੀਰੁਕੇਸੇਸੁਧੋਹੈਦੈ
ਗਾ॥ ਅਰਸੁਧਤਾਕਾਲਖਲੁਹਮਾਇਹੁਕਹਤੇਹੋ॥ ਜਾਧਕੀ
ਸੋਕਾਇਆਹੈਸੋਕੁਆਗੀਰਹੋ॥ ਸੋਸੋਕੁਆਗੀਕੰਨਾਮ
ਕੋਰੋਗਕਾਜਪਰਸਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਤਿਸੋਹੀਜਾਧਕੀਕਾਇ
ਆਕੋਰੋਗਕਾਜਪਰਸਨਹੋਲਪਾਵੈ॥ ਇਸੀਤੇਕਾਇ
ਆਸੁਧੋਹੈਦੈਗੀ॥ ਅਰੁਸਿਸੁਲਕੜੀਕੋਤੁਮਦੰਡਕ
ਹਤੇਹੋਸੋਦੰਡਨਹੀ॥ ਜਾਧਕਾਸੋਦੰਡਹੈਸੋਸੁਗਤਹੋ॥
ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਸੀਅਰਸੁਨਕੋਕਹਤੇਹੋ॥ ਤਿਸੋਸੋਗੀ
ਕਉਸੋਗਦੁਖਨਾਸਕਰਦੈਦੁਲਾਨਹੀ॥ ਤਿਸੁਕਿਸ
ਕੋਸਿਸਕਾਸੁਗਤਕਾਧੀਅਹਾਰਹੋ॥ ਅਰਸੁਗਤਕ
ਹੀਦਿਦੁਹਾਰਹੋ॥ ਬਹੁਤਾਖਾਣਭੀਹਛਾਨਹੀ॥ ਮੁ

ਲਸੇਨਖਾਲਾਭੀਹਛਾਨਹੀ। ਅਰੁਦਿਵਹਾਰੁਦਿਖੇ
 ਲੀਪਰਭੀਹੋਲਹਛਾਨਹੀ। ਮੁਲਸੇਛੇਰੁਦੇਲਾਭੀਹ
 ਛਾਨਹੀ। ਸੇਤੇਮੇਨਿਰਬਾਹੁਹੋਦੈਤੇਤਾਕਰਲਾ। ਅ
 ਰੁਕਰਮਾਦਿਖੇਭੀਏਸਟਾਜੁਗਤਹੀਕੀਕਰਲੀ। ਸੁ
 ਗੇਭੀਸੁਗਤਭਾ। ਪਹਰਿਗਤਪਹਲੀਸਾਗੇ। ਪਹਿ
 ਰਿਗਤਪਿਛਲੀਸਾਗੇ। ਬੀਚਕੇਦੇਪਹਰਿਜੇਏ।
 ਇਸਕਾਨਮੁਦੈਤਹੈ। ਅਰੁਏਹੁਭੇਤੁਮਨੇਕਗਾ। ਤੁਮਸ
 ਮਾਧਕਰੇ। ਸਕਤਮਾਨਹੋਦੈਗੇ। ਸਗਤਲੇਕੁਤੁਮਾ
 ਰੀਜੇਵਾਕਰੇਗੇ। ਤਿ **ਸਕਾਓਤੁਗੁਰਕਹਤੇਹੈ।** ਅ
 ਈਪੀਥੀਸਗਲਜਮਾਤੀ। ਜੇਆਈਪੀਥੀਪੁਰਖਹੈ
 ਜੇਸਗਲਜਮਾਤੀਹੈ। ਸਰਬਸਗਤਤਿਜਕੀਜ
 ਮਾਤਹੈ। ਤਿਜਕੀਆਗਾਮਾਮਾਨਤਹੈ। ਜੇਸੇਅਪ
 ਏਪੀਥਸਬਪੁਰਖਨਿਰਦਿਰੇਧਰੇਤਹੈ। ਤਿਸੀ
 ਕਾਨਮੁਆਈਪੀਥੀਹੈ। ਜੇਕੇਈਇਸਪਰਅਸੀ
 ਥਾਕਰੇਜੇਨਿਰਦਿਰੇਧਹੁਆਤੇਸਗਤਉਸਕੀ

ਆਗ ਅਕਿਸੇ ਮਾਨੇਗਾ। **ਤਿਸੀ ਕਉ ਤੁਗਾਰ ਕ** ੬੩
ਹਤੈ ਹੈ। ਮਨ ਸੀ ਤੈ ਸਗਲੀ ਤਾ। ਬਿਨ ਮਨ ਸੀ ਤਿ
 ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਰ ਦਿਰੋਧ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁ
 ਰੁਕੀ ਨੇਤੁ ਚਿਹੀ ਹੈ। ਅਸਿ ਜਨੇ ਮਨ ਸੀ ਤਾ ਤਿਸੇ ਜ
 ਕੁ ਸਗਲੀ ਤਾ। ਮਨ ਕਾ ਸੀ ਤਲਾਵੈ ਗਾਥਾ ਅਭੁਆ
 ਸੁਦੁਆਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਧਕਾ ਸੇਹੀ ਦੈ ਗਾਥਾ
 ਅਭੁਆ ਸੁਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੁਮੇ ਕਹਾ ਸਿਧੋ ਕੋਆ
 ਦੇ ਸੁਤਿ ਸੈ ਅਦੇਸਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਅਦੇਸੁ ਤੇ ਮੇਰਾ
 ਤਿਸੀ ਕੋ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਕਿਸੇ ਕੋ। ਆਦੇਸੇ ਸਰਬ ਜ
 ਗਤ ਕੀ ਆਦੇ ਹੈ। **ਅਨੀਲਾ।** ਭੈਨੀ ਲੁਪੀ ਤਾ
 ਇਕ ਬੀਰੀ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ। **ਅਨਾਦੁ।** ਅਿਸ ਕੀ ਮ ०
 ਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਨਾਹਤਾ। ਅਿਸ ਕੀ ਨਾ ਸੁਕਦੀ ਨਹੀ
 ਹੈ ਤਾ। ਸੁਗ ਸੁਗਾਇ ਕੇ ਦੇਸਾ। ਸੁਗ ਸੁਗ ਕੇ ਪ੍ਰਭ
 ਦੁਤੇ ਐਰ ਕੇ ਸਭਾ ਦੁਬ ਦਲੇ ਸਾਤੇ ਹੈ। ਸਰਬ ਸੇ
 ਗਾਇਓ ਏ ਕੇ ਦੇਸੁ ਕਿ ਆਕਹੀ ਏ। ਸੇਏ ਕੁ

ਸੁਭਾਵਹਿਤਾਹੈ॥ ਅਦੇਸੁ ਤੇ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਕਹੈ॥ ਅੰ
 ਮੇ॥ ਅਦੇਸੁ ਕਿਸੁ ਕਉ ਕਰਉਗਾ॥ ੨੫॥ ਭੁਗਤਗਿਆ
 ਨਦਾਇਆ ਭੰਡਾਰਨ ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੁਸਹਿ ਨਦਾ॥ ਅ
 ਪਨਾਥ ਨਾਥੀ ਸੁਭਾਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧ ਅਦੁਰਾਸਾਦੁ
 ਯਦੁਕੁ ਜੇ ਮਾਗ ਕਰਿ ਖੇਲੁ॥ ਇਸੀ ਕਾਨਾ ਭੁਗਤਨਾਥੀ
 ਜਾਏ ਕੀ ਭੁਗਤਗਿਆ ਨਹੈ॥ ਭੀਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨੁ ਕੀ
 ਭੀਖ ਲੇਲੀ॥ ਇਸ ਕਾਨਾ ਭੁਗਤਹੈ॥ ਅਰੁ ਭੰਡਾ
 ਰਨੁ ਨਾਮੁ ਦਇਆ ਕਾਰੈ॥ ਜੇ ਸੁਤੇ ਖੋਜੇ ਗਿਆਨੁ
 ਨਾਦੁ ਕਰਵਈਹੈ॥ ਸਿੰਝੀ ਦਸਾਵਟੇ ਕਾਨਾਮੁ ਨਾਦੁ
 ਨਹੀ॥ ਰਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋ ਬੇਲੇ ਬੇਸੁਭੈ ਘਟਿ ਘਟਿ
 ਮੇਰੇ ਲੈ॥ ਇਸ ਕਾਨਾਮੁ ਨਾਦਹੈ॥ ਰੰਨਟਾਟ ਓਕਾਨ
 ਮੁਨਾਥ ਨਾਹੀ॥ ਨਾਥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾਰੈ॥ ਸਭਿ
 ਸ੍ਰਿਸਟ ਸ੍ਰਿਸਕੀ ਨਥੀ ਹੁਈਹੈ॥ ਸ੍ਰਿਸਕੀ ਨੇਤਕ
 ਉਕੇਈ ਨਹੀ॥ ਉਲੈ ਘਸਕਤਾ॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧ ਕੋ ਜੇਸੁ
 ਆਦਹੈ॥ ਜੇ ਅਦੁਰੇ ਕਹੈ॥ ਪਰੈ ਕੋ ਨਹੀ॥ ਅਦੁਰ

ਨਾਮੁ ਤਿਨ ਕਹੈ ਸੋ ਉਰੇ ਉਰੇ ਸਹਿ ਕਾਮੀ ਸੀ ਦੁਹੈ ॥ ਅਰੁ ੨੪
 ਅਰੁ ਸਿਰੇ ਨੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਾਤਮਾ ਪਛਾਣਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕ ॥
 ਨਾਮੁ ਪਰਹੈ ॥ ਤੇ ਰਿਧ ਸਿਧੇ ਕੇ ਨਹੀ ਚਾਹਤੋ ॥ ਸੀ ਸੋ ਗੁਣਿ
 ਸੋ ਗੁਣੁ ਇਕ ਰੁਚਲਾ ਦੁਹਿ ਲੇਖੈ ॥ ਅਦੁਹਿ ਬੁਝਾ ॥ ਅ ॥
 ਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਅਦੇਸੁ ॥ ਪੁਰਬ ਸਨਮੁ ਕੇ ਸੋਹੈ ਸੀ ਸੋ ਗੁਣ ॥
 ਗੁਣਿ ਸੋ ਗੁਣਿ ਹੀ ਸੀ ਤੋ ਕੇ ਕਾਰੁ ਚਲਾਵੇ ॥ ਦੁਲੇ ਚੇਲੇ
 ਹੋ ॥ ਅੰਬੁ ਸੀ ਤੋ ਕੇ ਕਾਰੁ ਚਲਾਵੇ ॥ ਨਹੀ ਚਾਹੀ ਤੋ ॥ ਕਹੇ
 ਤੇ ਸੀ ਸੋ ਗੁਣੁ ਅਰੁ ਗੁਣਿ ਸੋ ਗੁਣਿ ਹੋ ॥ ਨੇ ਭਾਗ ਕੇ ਅਨਸਾਰੁ
 ਲਿਖੇ ਹੁਣੇ ॥ ਅਦੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਭਾਗੁ ਨਾਮੁ ਹੋ ॥ ਪੁਰਬ ਸਨਮੁ
 ਕੇ ਦੁਲੇ ਕੇ ਸੋ ਤੋ ਰਹੈ ਗਾਹੀ ॥ ॥ ਸੀ ਦਿਖੈ ਸਮਰਥ
 ਨਾ ॥ ਸੀ ਕਾਨਮੁ ਸੀ ਤੋ ॥ ਅਰੁ ਸੋ ਸਮਪੁਰਖ ਹੋ
 ਤਿਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ਚਾਹੀ ਕਾ ਸੀ ਸਾਲ ਕਾ ਹੋ ਕੇ ਚਾਹੀ ॥
 ਅਦੇਸੋ ਤੇ ਮੈ ॥ ਤਿਸੀ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਕੇ ਕਰੈ ਗਾ ॥ ੨
 ੨੫ ॥ ਏਕਾਮਾਈ ਸੁਗਤਾਇ ॥ ਮਾਈ ਤਿਨ ਚੇਲੇ
 ਪਰਦਾਨਾ ॥ ਇਕੁ ਸੀ ਜਾਗੀ ॥ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ਇਕੁ

ਲਾਏ ਦੀ ਬਾਲਾ ਸਿਉਤਿ ਸੁਭਾਏ ਤਿਹੈ ਚਲਾਏ
ਸਿਉਹੈ ਫੁਰਮਾਨਾ ਓਹੁ ਦਿਖੈ ਓਨਾ ਨ ਦਰਨਾ
ਆਏ ਬਹੁਤਾਇ ਹੁਤਾਲਾ ਆਏ ਸੁਤਿ ਸੋਮਾਏ
ਸੁਆਮਾ ਦੁਆਮਨੀ ਲਾਮਨਾ ਦੁਆਮਨਾ ਹਤ ਸੁਗਜੁ
ਗਏ ਕੋਏ ਸੁ। ੩੦ ॥ ਮਾਈ ਤੇ ਮੇਤਿ ਸੀਮਾ
ਇਆ ਕੀਮਾਨ ਤਾਹੀ ਸਿਸਕੀ ਸੀਤਾ ਨੁਸੀ ਪੂਰ
ਨ ਸਗਤ ਹੀ ਅਰਬਾਇ ਸੀ ਕਾਪੀ ਫੇਕਹਾ ਹੀ
ਸੋ ਸਮਝੈ ਲੈਲਾ ਆਸਣੁ ਲਿਖਿ ਲੇਖਿ ਤੁ
ਹਾ ਸਿਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸਿਵੇ ਕਾਵਾਰਾ ਕਰਿ ਕਰ
ਟੇਖੈ ਸਿਰਸੁ ਗਾਰਾ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਕੀ ਜਾਚੀ
ਕਾਰਾ ਆਏ ਸੁਤਿ ਸੋਮਾਏ ਸੁਆਮਾ ਦੁਆਮਨੀ
ਲਾਮਨਾ ਦੁਆਮਨਾ ਹਤ ਸੁਗਜੁ ਗਏ ਕੋਏ ਸੁ॥

੩੧ ॥ ਏਕੁ ਜਾਗਾ ਹੀ ਬੈਠ ਰਹਲਾ ਇਹੁ ਸਿਧੇ
ਕਾ ਆਸਣੁ ਅਰੁ ਸੀ ਪੂਰਨ ਲੇਕਹੀ ਸੀ ਤੇਕ
ਅਸੁਣੁ ਹੀ ਅਰੁ ਸੀ ਪੂਰਨ ਲੇਕਹੀ ਸੀ ਤੇਕ

ਬੇਡਹੀਭੀਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਮਨ ੬੫

ਤਾਨਹੀ ਰਖਭੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖ ਹੋ ਜੇਕ

ਫੂ ਤਿਨੇ ਨੇ ਪਾਵੁ ਲਾਬਾ॥ ਜਿਏ ਕਦਾ ਰਹੀ ਪਾਇਰ

ਹੈ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਅਵਰੁ ਕਛੁ ਪਾਵੁ ਦੇ ਕੀਇ ਛਾਨਹੀ॥

ਜਿਹ ਜਲਹਾਰੁ ਜੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੀਤ ਛੀ ਸੀਤ ਤਿਸੀਨੇ

ਕੀਏ॥ ਅਰੁ ਅਸੀਤੁ ਭੀ ਤਿਸੀਨੇ ਕੀਏ॥ ਤਿਨ ਕੇ

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਤਾ॥ ਸਚਾ ਜੇਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਤਿਸ

ਕੀ ਕਾਰ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ਨੇਤੁ ਭੀ ਜਚੀਹੈ॥ ਜਿਨੇ

ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨੁ ਕੀਆ ਓਹੀ ਸੀਤਹੂਏ॥

ਅਰਜੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਰਹੇ ਓਹੀ ਅਸੀਤੁ ਭੂਏ॥

ਅਦਿਸੁ ਤੇ ਮੇਰਾ ਤਿਸੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਹੈ॥ ੩੧॥

ਉਕਦੁ ਜੀਭੇ ਲਾਖ ਹੋਵਹਿ ਲਾਖ ਵੀਸੁ॥ ਲ

ਖੁਲਾਖੁਲਾਖ ਹੋਵਹਿ ਲਾਖ ਵੀਸੁ॥ ਲਾਖ ਲਾਖ ਹੋ

ਜਾਅਖੀ॥ ਅੰਏ ਕੁਨਾਮ ਜਗਦੀਸੁ॥ ਏਤੁ ਗੁਰ

ਪਤ ਪਵਤੀਆ॥ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇ ਇਕੀਸੁ॥ ਸੁ

ਏਗਲਾਅਕਾਸੁਕੀਆਕੀਦਾਅਈਗੀਜੁਗਨਾਨਕਨ
 ਦਰੀਪਾਈਮੇਕੂਜ਼ੇਕੂਜ਼ੀਭੀਜੁਗ **੨੨** ਏਕਏਮੁਖਏ
 ਸਿਹਬਮੇਤਿਸਕੀਲਾਖਹੈਏਅਰੁਸੇਲਾਖਹੁਈਤ
 ਬਏਕਏਕਸਿਹਬਾਕਰੇਕਏਕਏਨਾਮੁਸਿਧੇਸੁਗ
 ਦੀਸਕਾਤਿਸਕੇਲਾਖਲਾਖਦੁਰਕਗੀਏਨਾਮੁਤਿ
 ਪੁਮੇਸੁਰਕੇਅਨਿਤਹੈਅਮਰੁਸੀਭਿਕੀਭੀਗਾਣਤੀ
 ਕਫੁਕਰਨਹੀਸਕੀਤੀਇਤਾਕਹੈਕਾਇਹੀਪ੍ਰੇਸ
 ਨਹੈਅਨਿਤਨਾਮੁਪੁਮੇਸੁਰਕੇਅਨਿਤਹੀਦੁਰਉ
 ਚਾਰਨਕਰੈਨਾਮੁਕਾਤਿਆਗਾਕਬੀਕਰਨਨ
 ਹੀਗਇਹਮਾਰਗਾਇਸਕੇਕਲਾਮਾਨੁਕਾਰੈਗਇ
 ਸੁਮਾਰਗਾਚਲਦੇਦੁਲੇਕਉਪਤਿਕੀਆਪਉਤੀ
 ਅਹੈਗਇਸੁਮਾਰਗਾਚੜਾਹੁਆਇਕੀਜੁਗਾਣ
 ਹੋਏਗਾਇਕੀਜੁਗਾਣਕਹੈਕਾਇਹੀਅਬ
 ਹੈਅੰਮੇਸਾਨੁਕਾਸਪਕਬਡੇਤੇਬਡਾਪੁਮੇਸੁਰਹੀ
 ਹੋਏਗਾਨਾਮੁਤਿਸੁਕੇਪੁਮੇਸੁਰਤੇਭਿਨਨਰਹ

ਵਾਰ ਲਿਖੇ ਸਭੇ ਹੋ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਦਰੀ ਪਾਈ ਮੇਰੁ ਜੇ
 ਕੁਜੀ ਠੀਸਾ ॥ ਸਬ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਕੀ ਨ ਦਰਿ ਹੋਵੈ ਗੀਤ
 ਬੀਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਪਾਇਆ ਪਾਇ ਗਾ ॥ ਮੇਰ ਜਤੁ ਭੂਠਿ
 ਆਕੀ ਆਠੀ ਜਾਹੈ ॥ ਭੁਲਾ ਜੀ ਸਭ ਸਿ ਜਦ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸੁਰਕੀ ਹੀਤੇ ਹੋ ॥ ਸਿਰ ਕ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਨੇ ਨ ਦਰ ਕਰੀ ਅ
 ਰੁ ਸਿਰ ਕ ਪਰ ਨ ਕਰੀ ॥ ਭੁਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਕ ਪਰੀ ਹੁਅ ॥
 ਸਾਹੁ ਤੇ ਨ ਹੁਅ ॥ **ਤਿਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰਾ** ॥ ਪਰ ਮੇ ਸੁਰਕੀ
 ਜੇ ਨ ਦਰੀ ॥ ਸੇ ਦੀ ਪਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋ ॥ ਸੇ ਪਰਖ
 ਦੀ ਪਕੇ ਨਿਕਟਿ ਦੁਰਤੀ ਹੋਤ ਹੋ ॥ ਤਿਜੀ ਕੇ ਦੀ ਪਕ
 ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਪਰੀਤ ਦੀ ਪਕ ਕਾ ਉਜਰੇ ਸਾਬ
 ਕਾ ਚਿਤੁ ਤੇ ਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਸੇ ਦੀ ਪਕ ਕੇ ਦੁਰ ਦੁਰਤੀ
 ਹੋਤ ਹੋ ॥ ਤਿਜੇ ਕੇ ਦੀ ਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਦੀ
 ਪਕ ਤਿਜੇ ਕੇ ਸਾਬ ਕਾ ਅਨਿਹ ਭਿਉਤੀ ਨ ਹੀ ॥ ਤੇ
 ਸੇ ਹੀ ਸੇ ਨਾਮੁ ਕੇ ਅਗਾਧ ਨ ਕਰ ਲੈ ਦਾ ਲੈ ਹੋ ॥ ਤਿਪ੍ਰ
 ਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਦੁਰਤੀ ਹੋ ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਪਕ ਮੇ

ਸੁਰਕੀ ਨਦਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸੇ ਨਾਮੁ ਤੇ ਦੇਖਿ ॥ ੬੭ ॥
 ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ॥ ਤਿਨ ਪਰ ਨਦਰੁ ਭੀ ਨਹੀ
 ਹੋਤੀ ॥ ਅਪਣੁ ਸੇਰੁ ਚੁਪੈ ਨਹਿ ਸੇਰੁ ॥ ਸੇਰੁ ਨ ਮੰਗ
 ਲਏ ॥ ਨ ਸੇਰੁ ॥ ਸੇਰੁ ਨ ਭੀ ਦੁਖੁ ਮਰਨੁ ਨ ਹੋ ਸੇਰੁ ॥
 ਸੇਰੁ ਨ ਰਾਜਮਾਲਾ ਮਨੁ ਸੇਰੁ ॥ ਸੇਰੁ ਨ ਸੁਰਤੀ ਗਿਅ ॥
 ਨ ਵੀ ਚਾਹੁ ॥ ਸੇਰੁ ਨ ਸੁਗਤੀ ਛੁਟੈ ਸੀਸਾਹੁ ॥ ਸੇਰੁ ਨ
 ਮੁਹੇ ਬਡਾਈ ਕਾ ॥ ਸੇਰੁ ਕੀ ਹੋਗਾ ਬਡਾਈ ਕੀ ॥ ਅਬ
 ਤੇ ਸੇਰੈ ਮੇਸਾ ਸਿਧਤ ਪਸੀ ਹੋਤੇ ਹੋਤੇ ਬਡਾ ਨ ਹੋਵੈ
 ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਬਡਾਈ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਸੇ ਮੇਨ ਪਾਰਨੁ ਕੀ ਹੋਗਾ ॥
 ਤੇ ਭੀ ਬਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਸੇਰੁ ਕਲਾ ਕਰਕੇ ਚਿਰਿਕ ॥
 ਲਾਭੀ ਦੁਤਾਰਹਾ ਤਉ ਭੀ ਬਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਸੁ
 ਦੁਛੰਦੁ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਕਰਜੀ ਪ੍ਰਰਹੀ ਪ੍ਰਾਣੁ ਤਿਆਗੁ
 ਦੇਵੈ ਗਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਬਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਰਾਜਮਾਲਾ ਕੇ
 ਸੇਰੁ ਸਰਬੈ ਮੇ ਬਡਾਈ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਫੇਦ ਕੀਆ
 ਸੁਰਸਤੀਆ ਪਨੀਆ ॥ ਅਰੁ ਯੁਕਤ ਬਾਂਧਕ

ਰਗਿਆਨੁ ਦੀ ਚਾਰ ਕੀ ਅਬਾਤ ਕਰਿ ਠੀ ਅਇਸੇ
 ਬਡਾਈ ਨਹੀ ਨਲੁ ਦੇ ਸੇ ਸਾਰਾ ਸੇ ਸਾਰੇ ਸੇ ਆਦਰਾ
 ਨੁ ਚੇ ਇਕ ਬਾਤ ਕਰਿ ਛੁਟ ਨਹੀ ਆਦਰਾ ਨੁ ਰਿ
 ਸਤਿ ਛੁਟ ਤਾਹੇ ਓਤ ਗੁਰ ਕਹਤੋਹੇ ਗਤਿ ਸਹ ਬਸੇ
 ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਸੇ ਇਨ ਨਨਕ ਉਤਮ ਨੀ ਚਨ ਕੇ ਇਨ
 ਰਾਈ ਦੇ ਦੇਵਾਲ ਸੁਹੇ ਨਾਮਾ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਿ
 ਸੇ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਦੇਖ ਤੇਹੇ ਤਗ ਉਤਮ ਨੀ ਚਮੁਰਖ ਪੰ
 ਰੁਤ ਬੇਖੀ ਪਖੀ ਡੀ ਕੀ ਕਛੁ ਕਲਪ ਨ ਨਹੀ ਤਾਂ
 ਤੇ ਉਤਮ ਗਨਿ ਚੰਡਾਲਾ ਨਨਕ ਜਿਹ ਮਨ ਬਸਿ
 ਗੁਪਾਲਾ ਅਬਾਤ ਕਹਤੋਹੇ ਭੀ ਹੇ ਸੇ ਬੁਰੇ
 ਕਮ ਕਰਤੋਹੇ ਅਰੁ ਰਿ ਦੇ ਵਿਖੇ ਦੀ ਚਾਰ ਤੇਹੇ
 ਜੇ ਹਮੇ ਕੇ ਸਲਤ ਤੇ ਕੇਈ ਨਹੀ ਅਰੁ ਇਸ ਕੇ
 ਕਰਮ ਕੇ ਸਾਖੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੇ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਦੁਅਰਿ ਸੂ
 ਠੀ ਬਾਤ ਕਾਤ ਕਛੁ ਚਲੇ ਗਾ ਨਹੀ **ਸੇਈ ਗੁਰ**
ਕਹਤੋ ਰਤੀ ਰਤੀ ਬਿਤੀ ਦਰਾ ਪਉਣ ਪਦੀਅ

ਗਨੀਪਾਤਾਲਾ ਰਾਤ੍ਰਿਨਾ ਰੁਖਰੁਤ ਬਰਖਾ ਬਿਤ ੬੯
 ਵਰਾ ਪੈਦਪਾਟੀ ਅੰਬੇਸੀਤ ਬਰਤੀ ਇਹੁਸਤੁਇ
 ਸਕੇਕਰਮੁ ਕੇਸਾਖੀਹੈ। ਸਪਤਲਿਕੁਤਲੇਕੇਅਰ
 ਸਪਤਲੇਕਉਪਰਕੇ। ਇਸੁਕਾਨਮੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡਹੈ
 ਸੇਤੀਬ੍ਰਹਮੰਡਮੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀਹੈ। ਤਿਸਤੇਦਸਗੁਣਅ
 ਧਕਪ੍ਰਿਥਵੀਬਾਹਰਹੈ। ਤਿਸਕਾਨਮੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀਕਾ
 ਅਵਰਲਹੈ। ਤਿਸਤੇਦਸਗੁਣਅਧਕਪ੍ਰਿਥਵੀਕਾ
 ਅਵਰਲਹੈ। ਤਿਸਤੇਦਸਗੁਣਅਧਕਅਗਨਦ ॥
 ਅਵਰਲਹੈ। ਤਿਸਤੇਦਸਗੁਣਅਧਕਪਦੁਲਕ ॥
 ਅਵਰਲਹੈ। ਤਿਸੁਹਿਚਧਰਤੀਬਾਪਰਖੀਧਰ
 ਮਜਾਲਾ। ਤਿਨੁਅਵਰਲਕੇਬੀਚਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨੇਪ
 ਰਤੀਰੂਪੀਧਰਮਜਾਲਾ। ਇਸਬਾਪਨੁਕਰੀਹੈ।
 ਧਰਮੁਜਾਲਕਰੀਏਧਰਮਕੀਕੁਟੀ। ਤਿਸੁਹਿਚ
 ਜੀਅਸੁਗਤਕੇਰੰਗ। ਤਿਨਕੇਨਾਮੁਅਨੇਕਅਨੰ
 ਤ। ਤਿਸੁਧਰਤੀਕੇਦੁਹਿਚਸੁਗਤਕਿਆਕਰੀ

ਇਨਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇਸੀ ਦੁਧੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਰੂਪ ਰੰਗ ਭੀ ਨਾਨ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਕਛੁ ਅੰਤ ਨਹੀ। ਕਰ
 ਮੀ ਕਰ ਮੀ ਹੋਇ ਦੀ ਚਾਗ। ਸਚਾ ਅਪਸ ਚਾਦਰ ਬਾ
 ਚਾ ਅਬ ਇਸ ਕੇ ਦੀ ਚਾ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਾ ਚਾਹੀਏ
 ਮੈਸੇ ਮੈਸੇ ਜਾਨਿ ਜਾਨੇ ਕਰ ਮੁਕੀਆ। ਕਰ ਮੁਕੀਅ
 ਨਿਜਾ ਰਹੀ ਤੇਜਾ ਤੁਰ ਪਰੰਗ ਸੁਖ ਦੁਖਾਇ ਕਪਾਇਅ
 ਈਹ ਮੈਸੇ ਕਰੋਗਾ ਤੇਜਾ ਹੀ ਪਵੈਗਾ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਆ
 ਪਸ ਚਾਹੈ ਅਰਤਿ ਸਕਾਦਰ ਬਾਬੁ ਭੀ ਆਗੇ ਸਦ
 ਹੋ। ਕਰ ਮੁਕਾਫਲ ਅੰਨ ਬਲ ਹੋਏ ਪਵੈਗਾ। ਤਿ
 ਮੈਸੇ ਹਨ ਪੰਚ ਪ੍ਰਦਾਨ। ਨਦਰੀ ਕਰ ਮੁਖ ਪਵੈ ਨੀਸਾ
 ਨਾ। ਤਹਾ ਤਿਸੁ ਪਰਤੀ ਰੂਪ ਧਰਮ ਜਾਲਾਈ ਦੁ
 ਪੰਚ ਮੈਸੇ ਜਬਾ ਰਬ ਦੁਕਤਾ। ਨਮਕੇ ਪ੍ਰਿਤ ਪਾਦ ਨੁਕ
 ਰਾਏ ਦੁਲੇ ਸਿਤ ਜਨ ਉਹੀ ਜੇਭਾ ਪਾਵੇ ਤੇਹੈ **ਜੇ**
ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਸੇਹੈ। ਪਰਵਾਨ ਪਰਾਧੀ ਨਹੈਗ
 ਕਰ ਤੇ ਤੇਹੈ ਉਤਮ ਤੇ ਉਤਮ ਕਰ ਮੁਤਿ ਸਕਾ ਕ

੬੬

ਛੁਮਭਮਾਨੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ॥ ਗਿਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਕਰੈ ਕਰ
 ਏ ਅਪੇਆਪਾ ॥ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਕਛੁ ਨਹੀ ਗਾਬੁ ॥ ਤਿਨ ਪਰ
 ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਨ ਦੋਹੇ ਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਮੁ ਕੇ
 ਅਨੁਸਾਰੁ ਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਨੀਸਾਨੁ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ਮਰਤ ਬੁ
 ਭੀ ਮਿਠਾਤੁ ਹੈ ॥ ਕਛੁ ਪਕਾਈ ਓਥੇ ਪਾਇ ॥ ਨਨਕ ਗਇ
 ਆਸਾ ਪੈ ਜਾਇ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੇ ਸਿਧਤ ਪਸੀ
 ਮਾਨਤੀ ਠੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅੰਗੇਰੇ ਪਾਖੰਡੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਇਕੋ ਚ
 ਪਕਾਈ ਓਥੇ ਪਾਇ ॥ ਬੋਤਿ ਕਾ ਨਿਰਾਇ ॥ ਤੇਉ ਗਹੈ ਵੈਗਾਧ
 ਰ ਮਗਾਜੁ ਕੇ ਅਗੇ ॥ ਸਬ ਪੈ ਨ ਪਾਣੀ ਬੀਸੀ ਤੇ ਲੋਕ
 ਰਿਦੇ ਦੁਤਾ ਸਾਖੀ ਭੁਭੇਗੇ ॥ ਉਹਾ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮਲੁ ਮ
 ਹੇਵੈਗਾ ॥ **੩੪ ॥ ਧਰਮ ਖੰਡੁ** ॥ ਜੇਹੇ ਧਰਮੁ ॥
 ਗਿਆਨੁ ਖੰਡੁ ਕਾ ਅਖਰੁ ਕਰਮੁ ॥ ਖੰਡੁ ਨ ਮੁਹਿ ਵਿਭ
 ਗਕਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਪ੍ਰਬਵੀ ਕੇ ਨ ਵਿਭਾਗੇ ॥ ਤੇਨੁ ਖੰਡੁ ਹੈ
 ਕਹੇ ਜਾਏ ਹੈ ॥ ਤੇ ਜੇਹੀ ਸਾਸ ਤਕੇ ਵਿਭਾਗੇ ॥ ਧ
 ਰਮੁ ਖੰਡੁ ॥ ਕਰਮੁ ਖੰਡੁ ॥ ਗਿਆਨੁ ਖੰਡੁ ॥ ਧਰਮ

ਖੰਡਹੈ॥ ਤਿਸਕਰੇਇਹੀਧਰਮੁਹੈ॥ ਧਰਮਜਾਲਾਸੇਹੈਪੁ
ਬਦੀਤਿਸਵਿਖੈਸੈਸਾਸੈਸਾਕਰਮਕਰੇਗਾ॥ ਤਿਸਭੇਜ
ਫਲਭੀਭਾਵੈਗਾ॥ ਅਰਤੁਮਆਪਦੇਆਪਕੇਗਿਯਨ
ਮਨਤੇਹੈ॥ ਸੇਗਿਆਨੁਨਮੁਹੈਜਨਦੇਕਾ॥ ਸੇਤੁਮਜਨ
ਤੇਹੈਗਿਆਨੁਖੰਡਕਾਕਰਕੇ॥ ਕਿਸਕਰਮਕਰਕੇਗਿ
ਆਨੀਹੋਤੇਹੈ॥ ਸੇਸਿਧਕਰੇਤੁਮਹੀਕੇਹੈ॥ **ਤਿਸੀਕ**

ਉਤ੍ਰਗਰਕਹਤੇਹੈ॥ ਕੇਤੇਪੈਲਪਾਣੀਬੈਸੀਤਕੇਤੇਕ
ਨਮਹੇਸਾ॥ ਕੇਤੇਬ੍ਰਹਮੇਘਾਤਤਘਜੀਮੇਰੂਪਕਿਗਰੇ
ਦੇਸਾ॥ ਸਿਸੇਕੇਸਿਸਦੇਵਤੇਕੀਉਪਾਸਨਕਾਗਿਆਨ
ਹੁਆ॥ ਤਿਸਨੇਤਿਸੀਦੇਵਭਾਕੀਉਪਾਸਨਕਰੀ॥
ਕੇਤੇਪਦੁਪਾਣੀਬੈਸੀਤਰੂਪਹੀਹੁਏ॥ ਅਰਕੇਤੇਕ੍ਰਿ
ਸਨਉਪਾਸਨਕਰਕੇਕ੍ਰਿਸਨਰੂਪਹੀਹੁਏ॥ ਸਿਵ
ਉਪਾਸਨਕਰਕੇਸਿਵਰੂਪਹੁਏਬ੍ਰਹਮਾਉਪਾਸਨਕੇ
ਬ੍ਰਹਮਰੂਪਹੀਹੁਏ॥ ਤਿਨਕਰਕੇਰੂਪਰੀਗਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਰੂਪਾਤਤਘਜੇਸਾਤੇਹੈ॥ ਕ੍ਰਿਸਨਜੀਕਹਤੇਹੈ॥

ਅਰਜਨ ਕੀ ਹੋ ਅਰਜਨ ਜੇ ਜੇ ਭਗਤ ਸਿਸੁ
 ਦੇ ਦੁਤ ਕੇ ਭਗਤ ਜਰਧਾ ਕਰ ਕੇ ਯੁਕਤ ਹੁਆ ਤਿ
 ਸੁਕੇ ਅਰਧ ਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਤਿਸੀ ਦੇ ਦੁ
 ਤ ਤੇ ਸੇ ਸੇ ਕਾਮ ਨ ਕੇ ਭੀ ਪਾਵਤਾ। ਕਾਮ ਨ ਰੂਪੀ ਸੇ ਹੋ
 ਰਤ ਫਲ ਸੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੋ। ਤਿਅ ਲਪ ਬੁਧੀ
 ਫਲ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਜੇ ਅਦਰ ਫੇਦੁ ਤ ਖਕਾ ਅਰਧ ਨ ਕਰਤੇ
 ਹੋ। ਇਨ ਕਉ ਹਟ ਲਾਸ ਦਿਤ ਹੋਵੈ ਗਾ ਅਬ ਨਾਜੀ
 ਕਬੀ ਹੀ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ਕਹੇ ਤੇ ਦੇ ਦੁਤ ਓ ਕੇ ਪ੍ਰਸਦੇ ਦੁਲਾ ਦੇ
 ਦੁਤ ਓ ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਸੋਧ ਨਾਮ ਦੋ ਕੇ ਸਮਿਤ
 ਦੇ ਦੁਅ ਚਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤਿਨ ਕੇ ਪਉਣਾ ਦਕ ਕੋ ਕੀ
 ਸਾਲੇ ਕੁਜ ਮੀ ਪਸਾ ਸੁਜਤਾ ਕੀ ਭੀ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਦੇ ਦੁਤਾ ਅ
 ਪਤੇ ਨਾ ਸੁਦੰਤ ਹੀ ਹੋ। ਤਿਨ ਕੇ ਉਪਾਯ ਕਾ ਅਬ ਨਾਜੀ
 ਕੋ ਸੇ ਹੋਵਹਿ ਗੇ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਜੇ ਭਗਤ ਤੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਤੇ ਹੋ। ਅੰਮ ਬਨਾ ਸੀ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਭੀ ਅਦੁਨ ਸੀ
 ਹੋ ਸਿਧੋ ਤੁਮ ਜਾਨਤ ਹੋ ਕਹੇ ਨਾ ਸਦੰਤ ਹੋਣਾ ਅਛਾਦ

੨੦

ਟਾਅਬਨਾਜੀਹੋਣਾਅਛਾਕਿਤੀਕਰਮੁਕੂਮੀਮੇਰਕੇਤੇ
 ਸੁਓਪਦੇਸ਼ਾਕੇਤੇਇਦੁੰਦੁਸੁਰਕੇਤੇਕੇਤੇਮੰਡਲਦੇ
 ਸੁਮਕਰਮਕੂਮਨਾਮੁਹਿਭਾਰਬਖੰਡਕਾਸਿਜਾਇਖੇਹਮੁ
 ਦੁਸਤੇਹੋਐਰਸੇਕੂਮਹੈਸੇਭੇਗਾਕੂਮਹੈਐਕਰਮਕੂਮ
 ਵਿਖੇਕਹੈਤਿਜਕਾਟਲਾਕੁਗਾਕੂਮਵਿਖੇਭੇਗੋਐਪੁਮੇ
 ਸੁਰਕੀਸਿਸਦਵਿਖੇਅਨੰਤਕੁਹਮਾਰਹੈ। ਤਿਨਕੁਹਮ
 ਤੇਵਿਖੇਅਨੰਤਕਰਮਕੂਮੀਹੈ। ਕਰਿਮਕੂਮੀਅਭਮਾਨੀ
 ਸੇਦੇਵੀਹੈ। ਜੇਕਰਮੁਟਲਾਦੇਲੇਕਉਤਬੀਤੇਸਮਕਬ
 ਕੁਈਸੇਸੇਸਾਕਰਮੁਕੀਆਹੈ। ਮੇਰਨਾਮੁਸੁਮੇਰਕੇਪ੍ਰਬਤ
 ਕਾਅਰ **ਮੇਰਨਾਮੁਸਿਰਦਰਕਾਭੀਹੈ।** ਸੇਕੇਤੇਹੀਹੂ
 ਤੇਹੈ। ਅਰਕੇਤੇਹੀਹੋਦੁਹਿਗੇ। ਅਰਕੇਤੇਪ੍ਰਦੁਹੁਤੇ।
 ਅਰਕੇਤੇਹੀਤਿਨਕਉਉਪਦੇਸ਼ਹੁਤੇ। ਇਦੁੰਦੁਸੁਰ
 ਸਮੰਡਲਦੇਸੁਕੇਤੇਇਹੀਭੀਪ੍ਰਏ। ਸੇਸਸੇਸਾਸਿਸ
 ਨੇਕਰਮਕੀਆਤੈਸਸੇਸਾਹੀਹੂਆ। ਕੇਤੇਸਿਧਬੁਧ
 ਨਾਬਕੇਤੇਕੇਤੇਦੇਵੀਦੇਸਾਕੇਤੇਦੇਵਦਾਨੁਦਮਨਕੇਤੇ

ਕੇਤੇਰਤਨਜਮੀਦਾ ਕਿਤੀਆਖਾਣੀਕੇਤੀਆਬਾਣੀਕੇਤੇ २१
 ਪਾਤਨਰਿਦਾ ਕਿਤੀਆਸੁਰਤੀਜੇਦੁਕੋਤੇਨਨਕਅੰਤਨ
 ਅੰਤਾ ३੫॥ **ਸਿਧਅਰਥ** ਮਨਨਾਥਾਅਰਦੇਵੀਕੇਦੇ
 ਸੁਾਦੇਦੁਤਾਦਨਦੁਅਰਮੁਨਾਅਰਰਤਨਜਮੀਦੁਾਖ
 ਨੀਅਰਬਾਣੀਪਾਤਜਾਹਾਅਰਰਾਸਾਸੁਰਤੀਦੇਦ
 ਵੀਆਗਰਿਦਾਅਰਸੇਦੁਕਤਿਨਕੇਉਪਾਸਕਾਇਜ
 ਰੁਕੇਤੇਏਕੁਹੁਏਸਿਤੇਕਰਮਅਰਕਰਮਕੇਫਲਹੇ
 ਤੇਸਭਨਾਸਦਿਸਹੈਇਤਾਕਹਏਕਾਇਹੀਪ੍ਰੇਸਨ
 ਹੈ॥ ੩੫॥ ਸਿਸੁਕਰਮਕਰਕੇਅਬਨਾਸੀਹੋਤਹੈਅ
 ਬਤਿਸੀਕਰਮਕੇਕਰਤੇਹੈ॥ ਗਿਆਨਖੰਡਮਹਿਗਿ
 ਆਨਪ੍ਰਦੇਤਾਤਿਥੈਨਾਦੁਬਿਨਚੋਕੇਤਮਨੀਦੁਾ
 ਸਰਮਖੰਡਕੀਬਾਣੀਰੂਪਾਤਿਥੈਪਾਤਤਪਾਤੀ
 ਐਬਹੁਤਅਨੂਪਾਤਕੀਆਗਲਾਕਬੀਆਨ
 ਸਾਇਸੇਕੇਕਹੈਪਿਛੈਪਦੁਤਾਇ॥ ੩੬॥ ਗਿਅੰ
 ਨਖੰਡਸੇਹੈਸਰਬਇਥੇਬ੍ਰਹਮਬ੍ਰਹਮਕਰਦੀ॥ ੩

ਤਹਾਗਿਆਨੁ ਰੂਪੇ ਸਿਖੁ ਮਾਤਮੈ ਸੇਈ ਪ੍ਰਦੇਤੁ ਕਿਮ
ਕਹੀਐ ਪ੍ਰਕਾਸਤਹੈ। ਤਹਾਗਿਆਨੁ ਖੰਡੁ ਮੇਨਾਦੁ
ਬਿਨੈਦੁ ਕੇਟਕੇਟ ਮਨੈਦੁਹੈ। ਕਹੇਤੇ ਸਿਸਨੇ ਸਰਬਪ੍ਰ
ਹਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਦੁ ਲਾਤਿ ਸਨੇ ਜਬੀ ਮਨੈਦੁ ਪਾਏ। ਪੀ
ਛੇਕੇਈ ਭੀ ਮਨੈਦੁ ਪਦੁ ਨ ਨਹਾ। ਸਰਮ ਖੰਡੁ ਸੇਹੈ
ਸਰਮ ਕਾ ਕਰਲਾ। ਸਬ ਧਰਮੁ ਰਾਸਾ ਪੁਛੇਗਾ ਤਬ ਕਿ
ਅਸਤਾ ਬੁਕੇਰੇਗਾ। ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਸਰਮ ਕਰਲੀ।
ਤਿਸੁ ਸਰਮ ਖੰਡੁ ਕੀ ਸੇਹੈ ਬਾਣੀ। ਬਾਣੀ ਨਾਮਹੈ ਬਾ
ਣਕਾ। ਬਾਣ ਨਾਮਹੈ ਸੁਭਾਦੁਕਾ। ਸਰਮ ਸੇਹੈ ਸੁਭਾਉ
ਸੇਰੂਪ ਕਿਮ ਕਹੀਐ। ਬਹੁਤੁ ਸੁਦ੍ਰਹੈ। ਕਹੇਤੇ ਤਿਸੁ
ਸਰਮ ਕੇ ਕਰੇਤੇ ਮਨੁ ਪਾਤੁ ਤਪਸੀ ਸਾਤੀਹੈ। ਕ
ਉਲਸੀ ਪਾਤੁ ਤਾਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ। ਸਤੀਸਤੀ
ਤਪਸੀ। ਉਹੀ ਤੇਹੇਤੇਹੈ। ਤਿਸੁ ਸਰਮ ਖੰਡੁ ਕੀ ਅਯੋ
ਬਾਤਹੈ। ਸੇਕਹੀਆ ਨਹੀ ਸਾਤੀਆ। ਯੇਕੇਈ ਕਹੈ
ਗਾਏ ਪੀਛੈ ਪਦੁ ਤਪ ਕਰੇਗਾ। ਕਹੇਤੇ ਸਰਮ ਖੰ

ਖੰਡ ਕੋ ਤੇ ਅਨੂਪ ਕਹਾ ਅਨੂਪ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ਜਿਸ
 ਕੇ ਉਪਮਾ ਕੇ ਬੁਲਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਉਪਮਾ ਨਹੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਕਹ
 ਦੇ ਦੁਆ ਕਹਾ ਤ ਕਰੁ ਕਹੈ ਗਾ ॥ ਤਿਥੈ ਘੜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਰਤਿ
 ਅਤਿ ਮਨੁ ਬੁਝਾ ॥ ਤਿਥੈ ਘੜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਾ ॥
 ਤਹਾ ਸਰਮ ਖੰਡ ਮੇ ਘੜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਕਹੀਏ ॥ ਸਦੁ
 ਰਿਅ ਸਾਤੁ ਹੈ ॥ ਸੁਰਤ ਅਹੰਕਾਰ ਮਨ ਚਿਤ ਅਰਬੁ
 ਧਮਨਾ ਅਰਮਾ ਕੋ ॥ ਹਿਰਦਾਰੇ ਦਿਗੜੇ ਚੁਝੇ ਬੋ ॥ ਨਾ
 ਨਾ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਚਾਹਤੇ ਬੋ ॥ ਸਬ ਸਰਮ ਉਪਜੀਤ ਬਨ
 ਨਾ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ॥ ਉਤ੍ਰ ਕਰਿ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਕੀ ਓਰੁ ਲਗੈ ॥ ਸੁਰ
 ਅਹੰਦੇ ਦੁਤਾ ॥ ਅਰ ਸਿਧ ਸੁਹੈ ਪੁਲੇ ਕਾ ॥ ਜਿਨੇ ਨੇ ਗੁਰ ਉ
 ਪਦੇ ਸੁਦੁਆਰਾ ॥ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਸਿਧ ਕੀਆ ॥ ਸਰਬ ਪੁਰ
 ਨ ਪੁਮੇ ਸਰਹੀ ਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਲੇ ਕੀ ਸੁਧ ਭੀ ॥ ਤਹਾ ਸਰਮੁ
 ਖੰਡ ਮੇ ਘੜੀ ਸਾਤੀ ਹੈ ॥ ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੇ
 ਰਾ ॥ ਤਿਥੈ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ॥ ਤਿਥੈ ਸੇਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੁਰ
 ਤਿਨੁ ਮਹਿਰਾਮਰ ਰਿਆ ॥ ਭੁਰ ਪੁਰਾ ॥ ਤਿਨੁ ਮਹਿਰਾ

ਮਗਹਿਆਬੁਰਪੂਰਾਕਰਮਖੰਡੁਸੇਚੈਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨਮਿਤੁ
 ਕਰਮੁਕਾਕਰਲਾ॥ਤਿਸਕੋਸੇਰੈਬਾਣੀਸੁਭਾਵੁਸੇਰੀ
 ਸੇਰੁਕਿਅਕਹੀਏਬਹੁਤਸੁਦ੍ਰੋਹੈ॥ਕਹੇਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰ
 ਨਮਿਤੁਕਰਮੁਕਾਕਰਲਾਏ॥ਤਹਾਪ੍ਰਮੇਸੁਰਬਿਨਦੂਸ
 ਹੋਕੇਈਭੀਨਹੀ॥ **ਤਿਸਕਰਮੁਕਾਟਲਾ** ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਪ੍ਰ
 ਪਤਿਹੀਏ॥ਤਿਬੇਸੀਤੇਸੀਤਾਮਹਿਮਾਧਿ॥ਤਹੈਰੁ
 ਪਨਕਬੰਨੈਸਾਇ॥ਤਿਬੈਕਿਅਕਹੀਏਤਿਨੁਮਹਾਬ
 ਲਾਦੋਨਮਹਿਕਿਅਕਹੀਏਬੀਚੁ॥ਸੀਤੇਸੀਤਾਮ
 ਹਿਮਾਧਿ॥ਕਿਅਕਹੀਏ॥ਸੀਤਲਤੇਸੀਤਲਮ
 ਨੇਕੁਸੁਨਮੇਕੇਤਾਪੇਕੇਮਿਟਾਵੁਦੇਵਾਲੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਮ
 ਹਿਮਾਧਿ॥ਸੇਮਹਿਮਾਕੇਤੀਰੁਹੈ॥ਕੇਤੇਪ੍ਰਕਾਰੁਕੀਹੈ॥
 ਤਿਜਕੇਰੂਪਕਹੇਨਹੀਸੁਤੇ॥ਕਹੇਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਆਪੁ
 ਅਨੰਤ॥ਤਿਸਕੀਮਹਿਮਾਅਨੰਤੁ॥ਕਹੇਦੇਵਲ
 ਕਹਾਤੁਕਰਕਹੈਗਾ॥ **ਸੁਤੀ**॥ਨਾਉਹਮਰੈਨਨਾਕੇ
 ਜਾਇ॥ਸਿਨਕੇਰਾਮਬਸੇਮਨਮਾਧਿ॥ਸਿਨਕੇਰ

ਮੁਖੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਰਾਮ ਮਨ ਮੇ ਬਸਤਾਹੈ ॥ ੭੩
 ਉਹ ਮਨ ਮਾਹਿ ਪਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ॥ ਅੰਗਰ ਕਰ
 ਮੁਦਾਲੇ ਕਉ ਮਨ ਕੇ ਦਿਖਾਨੁ ਹੋਏ ॥ ਨਮਾਜੁ ਕਤ
 ਪੁਰਖ ਕੇ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ਦਿਖਾਨੁ ਹੋਤਾ ॥ ਤਿਥੈ ਭਗਤ
 ਦਸਹਿ ਕੋਲੇ ॥ ਕਰਹਿ ਮਨ ਦਸ ਦਾਮਨ ਸੇਇ ॥ ਤਿ
 ਥੈ ਤਿਸੁ ਨਾਮੁ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਦਿਖੈ ਕੇਤੇ ਹੀ ਭਗਤ ਲਿਕਦੁ
 ਤੇਹੈ ॥ ਸਚਾ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਪੜਤ ॥
 ਪੜਿਸਦਾ ਹੀ ਮਨ ਦੁਕਰਤੇਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਹੈ
 ਤਾ ॥ ਸਚੁ ਖੰਡੁ ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਨਦਰਿ
 ਨਿਹਾਲਾ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦਸਤਾਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕਾ
 ਜੇ ਨਿਸਚਾਹੈ ॥ ਅਗ ਤਿਨ ਕੀ ਜੇ ਸੀਰਾ ਤੇਹੈ ਸੇਈ ਸ
 ਚੁਖੰਡੁਹੈ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੋਸੇ ਤਹਾ ਹੀ ਦਸਤ
 ਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕੀਅ ਜੇਹੈ ਸਕਾਰੁ ਪ੍ਰਖੰਡੁ
 ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ਕਿਅ ਕਹੀਏ ਨਦ
 ਰ ਭਰ ਕਰ ਦੇਖਤਾਹੈ ॥ ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਦਰੁ ਭੰਡੁ ॥

ਤੇ ਕੋ ਕਬੇ ਤਾ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥ ਤਿਥੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਰਚ
 ਨਾ ਦਿਖੈ ਖੰਡੁ ਹੋ ॥ ਅਰ ਮੰਤ੍ਰ ਲਹੈ ॥ ਦੁਰੁ ਸਰਿ ਸਟ ਹੋ ॥ ਭੁ
 ਰੁ ਨੀਚ ਹੋ ॥ ਸੇ ਕੇ ਤੇ ਕੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਕੇ ਈ ਕਹੈ ਤੇ ਕਹਾਇ ਤੇ ਅ
 ਤਨ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤਿਥੇ ਲੇਖ ਲੇਖ ਮਕਾਰੁ ॥ ਜਿਹੁ ਜਿਹੁ
 ਕਮ ਤਿਹੈ ਤਿਹੁ ਕਾਰੁ ॥ ਤਿਥੇ ਜਤਿ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਰਚਨ
 ਦਿਖੈ ਲੇਖ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਲੇਖ ਕੇ ਅਕਾਰੁ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ॥
 ਲੇਖ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਾ ਕਹੈ ਗਾ ਤੇ ਸਾ ਹੀ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਇਹੁ
 ਦੁਧਾਤ ਨੇ ਸਭ ਕੇ ਮਸੰਤ ਕੁਪਰੁ ਲੇਖ ਦੀਅਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਕ
 ਰਿਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਹੀ ਜੇ ਜੇ ਜੇ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਾ ॥
 ਹੇਤੀ ਹੋ ਤੇ ਜੇ ਹੀ ਲੇਖ ਕਰ ਤੇ ਹੋ ॥ ਦਿਖੈ ਦਿਗ ਜੇ ਕਰ
 ਦੀ ਚਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਬਨ ਕਰਤਾ ਸਾਰੁ ॥ ੩੦ ॥ ਸਿ
 ਤੇ ਕੇ ਨਿਜ ਚੇ ਦਿਖੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦੁਸਤ ਹੋ ॥ ਤਿਸੀ ਨੇ ਤਿ
 ਹੁਰ ਚਨ ਰਚੀ ਹੋ ॥ ਤਿਸੇ ਕੇ ਦੇਖਤ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੋ ਤੇ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਦੀ ਚਾਰੁ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ॥ ਤਿਸੀ ਨਿਜ
 ਚੇ ਮੇਰਿ ਸਾਥਿ ਤੇ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤਿਸੁ ਜਤਿ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਮਾ

ਮੋਕੇ ਕਹਣੈ ਹੋ ਸੇ ਕਰ ਜਾ ਸਾਰੁ ਕਿ ਅਕਹੀ ਏ ਬਹੁਤ ਕ ੨੪
 ਨਨੈਹੈ ॥ ਏਤਾ ਕਹਣੈ ਕਾਇਹੀ ਪਰੋ ਸਨੈਹੈ ॥ ਕਾਮਰੀ
 ਬਾਤਿ ਤੇ ਅਹਿਥੀ ॥ ਜੇ ਇਸੇ ਕੇ ਤੁਮਨੇ ਪਾਖੰਡ ਮਾਨਾ ॥
 ਅਰੁ ਮੁੰਦ੍ਰੇ ਲੀਖਿ ਬਾ ॥ ਤੁਮਨੇ ਜਚਾ ਭੇਖ ਮਾਨਾ ॥ ਅ
 ਬਦੀ ਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੇ ॥ ਇਹੁ ਸਚਾ ਭੇਖ ਤੁਮ ਕੇ ਕਿ
 ਆਕਰ ਦੇਵੈ ਗਾ ॥ ਬਾਤਿ ਕੇ ਕਰਣੇ ਤੇ ਅਰੁ ਭੇਖ ਕੇ ਧਾਰ
 ਨ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਅਬ ਜੁਨ ਰਕੇ
 ਰੂਪ ਕੇ ਅਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਹਣੇ ਹੋ ॥ ਸ
 ਤ ਪਹਾਰਾ ਧੀਰ ਸੁਜਨ ਆਰਾ ॥ ਅਹਿਰਲ ਮਭਦੇ ਦੁਹ
 ਥਾ ਆਰਾ ॥ ਪਹਾਰਾ ਨ ਮੁਹੈ ਸੁਨਾਰ ਕੀ ਦੁਕਾਨ ਕਾ ॥ ਸ
 ਤੀ ਹੋਵੈ ਇਹੀ ਪਹਾਰ ਕੇ ਰੋ ॥ ਧੀਰ ਸੁਕੇ ਸਤ ਜਤ ਬੁਝ
 ਨ ਭੇਖੇ ਚੁਲਾਇ ਮਾਨ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਇਸੇ ਕੇ ਸੁਨਾਰ ਕੇ ਰੋ ॥
 ਅਰੁ ਮੁੰਦ੍ਰੇ ਆਪਣੀ ਬੁਧਤਿ ਜੋ ਕੇ ਅਹਿਰਲ ਕੀ
 ਨਿਮਾਣੀ ਨਿਜ ਚਲਾ ਕੇ ਰੋ ॥ ਚਲਾਇ ਮਾਨ ਨ ਹੋਈ ਪ ੦
 ਵੈ ॥ ਅਰੁ ਵੇਦੇ ਕੇ ਹਥੀ ਆਰੁ ਕੇ ਰੋ ॥ ਸੇਜਾ ਹਥੀ ਅਰੁ

ਹੋਤਹੈ॥ ਭੈਸਾਹੀ॥ ਤਿਸਕੇਸਾਥਾਗਹਲੁ
 ਭੀਅੜਸਾਤਹੈ॥ ਭਉਕਲਾਅਗਨੀਤਪਤ
 ਉ॥ ਭਾਤੁ **ਭਉਹ ਅੰਮ੍ਰਤਤਿਤਦਾਲਾ॥**
 ਭੈਮੋਰਹੈ **ਭੁਸੀਕੀ** ਆਖੁਲੜੀਆਕਰੈ॥
 ਅਰਭੀਭੁਭੈਕੁਰਲੀਸੇਭਾਦੁਖੀਕਰੈ॥ ਜਦ
 ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਦਿਖੇਭਾਦੁਨਰਹੈ॥ ਅਰਅੰਮ੍ਰਤਭੈ
 ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕਾਨਸੁਸੇਈਦੁਲੇ॥ ਅੜੀਮੇਸਬਦਸ
 ਚੀਦਕਜਾਲਾ॥ ਤਿਨਕਉਨਦਰਕਰਮੁਤਿਨਕ
 ਰਾਨਨਕਨਦਰੀਨਦਰਨਿਹਾਲਾ॥ ਮੇਜੀਸੇਸ
 ਚੀਦਕਜਾਲਹੈ॥ ਤਿਜੁਦਿਖੇਸਬਦਕਿਆਕਹੀ
 ਏ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਮਹਿਮਾਬੂਪੀਬੂਖਲੁਅਜਿਅ
 ਸਾਏ॥ ਤਿਨਕਪੂਰਬਜਨਮਕਾਕਰਮੁਭਲਾਹੈ
 ਤਿਨਪਰਹੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਨਦਰਭੁਹੋਤੀਹੈ॥ ਅ
 ਰਤਿਨਕੋਹੀਇਹਕਾਮੁਭੀਮਿਲਾਤਹੈਹੈ॥ ਸਬ
 ਕਾਮੁਮਿਲਾਤਬਨਦਰੀਸੇਹੈਨਦਰਕਰਦੇਦੁਲ॥

ਪਰਮੇਸੁਰਾਸਤਰਫੇਰਤਿਸਕੀਨਦਰੋਹੈਦੈਗੀ॥੩ ੨੫
 ਬਨਿਹਾਲਕਿਆਕਹੀਏ॥ਅਵਗਦੁਨਤੇਰਹਿ
 ਤੋਹੈਦੈਗਾ॥੩੮॥ਜੇਤਾਜਪਜੀਕਾਹਾਤਿਸੁਸਰ
 ਬਸਪਸੀਕਾਜਿਧਾਤੁਗੁਰਕਹਤੇਹੈ॥ਜਰਬਜਗਤ
 ਕੋ॥ਸੁਗਯਾ॥ਚੰਦ੍ਰਾ॥ਅਗਨੁਪੈਲੁ॥ਅਕਾਸੁ॥
 ਭੂਮਾ॥ਸ਼ੁਨਾ॥ਅੰਤਹਿ॥ਕਰਦੁ॥ਅਮਦਿਨਗਤਤੀ
 ਨੇਜੀਧਾਮਾ॥ਪਰਮੁਦਿਸਾਕਾਲਾ॥ਬਿਤਦੁਗਾ॥ਜੀਬ
 ਤਾ॥ਜਗਾਏਜਤੀਕਰਮਕੇਸਖੀਹੈ॥ਅਬਲੇਕੁ
 ਛਪਾਇਛਪਾਇਕਰਮੁਕਰਤੇਰੇ॥ਅਹੁਤਿਤੇਨੇਕੋਜੇ
 ਛਪਾਦੁਹਿਰੇ॥ਤਾਂਤੇਅਪਣੁਭਲਾ॥ਜਿਸਕੋਦਾਹੀ
 ਏਸੇਬੁਰਾਕਰਮਨਕਰੈ॥ਜੇਕਿਛੁਕਰੈਸੁਭਲਾਹੀ
 ਕਰੈ॥ਸਲੋ॥ਪਉਣਗੁਰੂਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤ ०
 ਧਰਤਮਹਤੁ॥ਪੈਲੁਸੇਹੈਜਗਤਕਾਗੁਰੈਧੈ॥ਕ ०
 ਹੇਤੇਗੁਰੂਅਕਬਸਾਸਤੁਮੋਇਹੀਕਹੀਹੈ॥ਜੇਕਲ
 ਅਲੁਕਮਾਰਗਉਪਦੇਸੁਕਰੈਸੇਈਗੁਰੂ॥ਜੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਰੁ ਦਿਨੁ ਗੁਰੂ ਜੇ ਸੇ ਸੀ ਪੂਰਨ ਸਗੁ ਤਕੇ ਦਾਈ ਦਮ ॥ ੨੬ ॥
ਇਅਹੈ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਦਾਈ ਦਾਇਅਹੈ ॥ ਬਾਲ ਕਤਿ
ਨ ਕੀ ਗੋਦ ਅਹਿ ਖੇਲ ਤੇਹੈ ॥ ਦਿਨੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕਹਣੇ
ਕਹਣੇ ਕਰੀ ਕੇਈ ਗਾ ਸੂਰਸ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਭੀ ਕਹੇ ਗਏ
ਕਹੇ ਤੇ ਦਿਨੁ ਕਰਾਸਾ ਸੂਰਸ ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਾਸ
ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਰੁ ਸੂਰਸ ਕੇ ਕਹਣੁ ਕਰ ਤੇ ਦੇਈ ਗਾ
ਦੇ ਨੇ ਸੀਧਾ ਅਮਰ ਅਗਨ ਕਾ ਭੀ ਕਹਣੁ ਹੂਅ
ਕਹੇ ਤੇ ਸੂਰਸ ਕੇ ਉਦੈ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤੀਤੀਧਾ ਅਮਰ
ਸੂਰਸ ਅਮਰ ਤਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆ ॥ **ਸੂਰਸ ਭੀ ਤੇਜ**

ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਰੂਪਾ ॥ ਅਰੁ ਅਗਨ ਭੀ ਤੇਜ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਰੂਪਾ ॥ ਅਕਾਲ ਅਕਾਸੁ ਦਿਸਾ ॥ ਕਰਣੁ ਬਿਤ ਦੁਰ
ਸੰਬਤ ਜਗਤੁ ਸਿਉ ਕਹੇ ਬਿਨਾਧੀ ਕਹ ਗਏ ॥
ਕਹੇ ਤੇ ਅਕਾਸੁ ਤੇ ਅੰਬੁ ਬਾਹਰ ਸਰਬ ਬਿਅਪ
ਕਹੈ ॥ ਸੁਖ ਪੁਰਖ ਕਰਮੁ ਕਰੀ ਗਾਤ ਬਾ ਅਕਾਸੁ
ਦਿਖੈ ਗੀ ਤੇ ਕਰੀ ਗਾ ॥ ਅਕਾਸੁ ਕੇ ਬਾਹਰ ਤੇ ਨਕ

ਰੇਗਾ॥ ਤੁੰਤੋ ਅਕਸੁ ਕਰਮੁ ਕਾਸਾਖੀ ਹੈ॥ ਮੇਸੇਹੀ
 ਮੁਖ ਕਰਮੁ ਕਰੇਗਾ॥ ਤਬ ਪੂਤ ਹਿਸਾਯੀ ਮੁਖਿ
 ਜਾਨਕੀ ਕਾ ਲੋ ਤੇ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਰਸੁ ਬਕਰੇਗਾ ०
 ਤਬ ਪੂਰਬ ਦਖਣ ਪਛਮ ਉਤ੍ਰ ਕੇਈ ਦਿਸਾਭੀ
 ਤੇ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਮੇਸਾਹੀ ਬਿਤਵਰਮਾ ਸੁਸੰਬਤ ਸ
 ਰਭੀ॥ ਅਰਾਮ ਪਠਾ ਅੰਤ ਹਿ ਕਰਨ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਕਰਮੁ ਕਾਸਾਖੀ ਹੈ॥ ਅਰਯਮ ਕੇਯੋ ਹੋ ਲਿਖਾਰੀ
 ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਤੇ ਕੋਏ ਕੋਟ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰੇ ਕੁਏ
 ਕੁਝੀ ਦੁਕੇ ਪੀਛੇ ਲਗੇ ਹੀਰ ਹਿ ਤੇ ਹੋ॥ ਜਿਸ ਜਿਸ
 ਲਿਖਣੁ ਵਿਖੇ ਸੋਝੀ ਦੁਕਰਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਕੋ
 ਲਿਖ ਲੇਤੇ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਲਿਖੇ ਦੁਆਰਾ ਯਮੁ ਝੀਵੇ
 ਕੇ ਕਰਮ ਕਾਸਾਖੀ ਹੈ॥ ਚੰਗਾ ਆਈ ਆਬੁਰਾ ਆਈ
 ਆਵਾ ਚੈਧਰ ਮਹਦੂਰਾ॥ ਇਹੁ ਸੋ ਕਰਮੁ ਕੇਸਾਖੀ ਹੈ॥ ਤਿ
 ਚੰਗਾ ਆਈ ਆਤੇ ਸੁਭ ਬੁਰਾ ਆਈ ਆਝੇ ਹੋ ਝੀਵੇ
 ਕੇ ਭੁਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਧਰਮੁ ਰਾਜ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ

ਸਾਇਕਹਤੇਹੈ। ਮਹਾਰਾਜਾਇਹੁਸੀਵਨੇਇਹੁਭ ११
 ਲੇਖੁਰੇਕਰਮੁਕੀਇਹੈ। ਇਨਕੀਸਾਖਦੁਆਰਾਧ
 ਰਮਰਾਜਸਾਖੀਹੈ। ਧਰਮਰਾਜਕਹਤੇਹੈ। ਦੇਖੋ
 ਰੇਗੁਰੂਰੇਇਹੁਪੈਦਤੁਮਾਰੇਗੁਰੂਭੀਤੁਮਾਰੇਸਾਖੀ
 ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂਦੇਖੋਆਪਦੇਗੁਰੂਕੇ। ਦੇਖੋਸਲਾਧਰਤੀ
 ਤੁਮਾਰੇਮਿਤਮਾਤਾਤੁਮਾਰੇਕਰਮੁਕੇਸਾਖੀਹੈ। ਅ
 ਰੁਰਾਤੁਮਾਰੇਦਾਸੀਦਾਇਆਭੀਸਾਖੀਹੈ। ਸੁਰ
 ਜਦੇਦੁਤਾਇਹੁਸਭਤੁਮਾਰੇਕਰਮੁਕੇਸਾਖੀਹੈ।
 ਆਪਦੇਆਪਦੇਕਰਮੁਕਾਦੁਲਭੇਗੇ। ਕਰਮੀਅ ०
 ਪੇਆਪਦੀਕੇਨੇੜੇਕੇਦੂਰ। ਆਪਦੇਆਪਦੇਕਰ
 ਮੁਕੇਅਨਸਾਰਸਭੀਸੁਭਾਸੁਭਦੁਲਭੇਗੇਗੇ।
 ਨਿਕਦੁਰਤੀਭੀਨਾਛੁੰਦੇਗਾ। ਨਿਕਦੀਦੁਰਤੀ
 ਅਰਦੁਰਦੁਰਤੀਕਿਆਕਹੀਏ। ਸ਼ੇਤੀਸ੍ਰਿਸਦ
 ਹੈਸੇਸਭਬ੍ਰਹਮਾਕੀਉਪਜਾਈਹੋਈਹੈ। ਤਿਸੁਦਿ
 ਖੇਦੁਸਸਦਾਦਕਸੇਹੈਰਿਖਤੇਬ੍ਰਹਮਾਜੀਕੇਪੁਤ

ਪੇੜੇਹੈ॥ ਇਹੁ ਤੇ ਨਿਕਦਵਰਤੀਹੈ॥ ਅਰੁ ਮੈਰੁ ਜੇ ਤੇ
 ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਹੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਦੂਰਵਰਤੀਹੈ॥ ਅ
 ਰੁ ਮੈਰੁ ਜੇ ਤੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਹੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਦੂਰ
 ਵਰਤੀਹੈ॥ ਕਰਮ ਕਾ ਭੇਦ ਲਹੈ ਸੋ ਨਿਕਦਵਰਤੀ ਭੇ
 ਭੀ ਨ ਛੁਟੈਗਾ॥ ਅਰੁ ਦੂਰਵਰਤੀ ਤੇ ਭੀ ਨ ਛੁਟੈਗਾ
 ਅਰੁ ਜੰਗਤ ਪਦਾ ਨ ਦਕਸੈਹੈ ਸੋ ਕਾਮੁ ਕਰਮੁ ਹੈ॥ ਸੋ
 ਦੇ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਕੀਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨ ਮਿਤੁ ਜੇ ਜੰਗਤ ਪਦਾ
 ਨ ਦਕਹੈ ਸੋ ਤੇ ਇਸੀ ਕੀ ਕਲਾ ਅਲੁ ਕਾ ਸਾਧਨ ਹੈ॥
 ਅਪਦੀ ਕਾ ਮਨ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਜੇ ਜਗਾ ਦਕ ਕੇ ਕਾ ਕਰ
 ਲਾਹੈ ਸੋ ਕੈ ਸਾਹੈ ਸੋ ਸੋ ਮਸੂਰ ਨੇ ਦਿਨੁ ਭਰਮਾ ਦੀਦੈ
 ਈਗਾ ਤੇ ਕੇ ਚਾਹੈ ਸੋ ਪਾਏ ਸੋ ਈਖਾਇ ਲੀਏ॥ ਕ
 ਲਾ ਕੇ ਟੇਰੁ ਕੀ ਗਾ ਲੁੰ ਕੀ ਗਾ ਲਾ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨ
 ਮਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰ ਲਾ॥ **ਜੇ ਕਰਮੁ ਹੈ ਸੋ ਕੈ ਸਾ**
ਹੈ॥ ਜੇ ਸੋ ਸੁਰ ਜਨ ਜੋ ਚਲਾਈ ਰਲੁ ਮੇਤਰੁ ਅਰੁ
 ਮਾਗਾ ਸੋ ਤੇ ਕੈ ਅਰੁ ਪਾਇਆ ਗਾ॥ ਸੋ ਅਪਭੀ

ਮੇਜਬਹਰਿਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਤਿਸਕੇਸਬਈਭੀਮੇਜਬ ੦੮
ਹਾਰਕਰਤਾਹੈ। **ਜੇਈਗਾਰਕਰਤਾਹੈ।** ਜਿਨੀਸ
ਮੁਖਿਆਇਆਗਏਮਜਕਤਘਾਲਾ। ਨਾਨਕਤੇਮੁ
ਖਓਜਲੇਕੇਤੀਛੁਟੀਨਲਾ। ਜਿਨਜਤਿਪੁਰਖੇਨੇਨਾ
ਮੁਕਾਮਰਾਧਨਕਾਅਭੇਪੂਰੀਕਮਾਈਕਰਗਏ। ਓਹੀ
ਮੁਖਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਦੁਮਾਰੇਓਜਲੇਹੈ। ਮੇਰੁਕੇਤੇਹੀਤਿਨ
ਕੇਸਾਬਛੂਦੇਗੇ। **ਗੁਰਕਰਤਾਹੈ।** ਜੇਪੁਰਖਏਕੁਗੁਰ
ਬੁਧਹੁਆਹੁਆ। ਅਰੁਪ੍ਰਸੰਨਤਕਰਕੇਯੁਕਤਹੁਆ
ਹੁਆ। ਗੋਬਿੰਦਨਮੁਕਾਕੀਰਤਨੁਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਪੁਰ
ਖਪਰਮਪਾਦਨਹੈ। ਅਰੁਓਹੀਧੰਨਪੁਰਖਹੈ। ਇਹੁਜੇ
ਪ੍ਰਬਦੀਹੈਸੇਤਿਸਕੀਧਾਰੀਹੁਈਹੈ। ਜਿਸਨੇਨਰਾਇ
ਲੁਗਮੁਹਰੀਕ੍ਰਿਸਨੁਲਾਛੁਮੀਪਤਿਗੋਰੀਰਮਲੁਜਿਦ
ਇਤਅਦਕਨਮੋਕੋਨਿਰੰਕੁਮਖਸੇਓਚਾਰਨਕੀਅਹੈ
ਤਿਸਨੇਅਪਸਹਤਕੇਦਕੁਲਕਓਚਾਰਕੀਅਹੈ।
ਜਿਹਘਟਿਸਿਮਰਨੁਗਮੋਕੋਨਰਮੁਕਤਾਜਾਨੁਹ

ਤਿਹਨਰੁਹਰਿਅੰਤੁਨਹੀਨਾਨਕੁਜਾਚੀਮਾਨੁ॥ **ਸੋਰਠ**
 ਗੁਰਨਾਨਕਉਰਧਾਰੁਅਨੰਦੁਪਨਟੀਕਾਕੇਰੇ॥ ਪਾਏ
 ਅਲਖੁਅਪਾਰੁਜੇਇਸੁਪਲਹਰੇ॥ **ਦੇਹਰਾ॥** ਸੰਮਤ
 ਪੁਰਾਣਸਤਮਰਧਸਤਯੁਗਮਅਧਕਪੈਸੁਜਾ॥ ਮਹਿਨੁ
 ਮਾਸੁਸੰਕਰਪੁਰੀਕੀਨੇਲਿਖਨੁਬਿਲਾਸੁ॥ **ਇਤਸ੍ਰੀਗੁ**
ਰਨਾਨਕਦੇਸੁਪ੍ਰਸੂਤਦਸਮੁਪੁਰਖਸ੍ਰੀਗੁਰਗੁਰਮੁਦਿ
ਆਲਸਿਖਅਨੰਦੁਪਨਟਿਗਉਤੀਸ੍ਰੀਜਪਜੀ
ਟੀਕਾਸਮਾਪਤੀ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕੁਗੁਰਗਤਕਬੀਰਜੀਉਕੀ॥ ਕਬੀਰਮੇਰੀਸਿਮਰ
 ਨੀਰਸਨਉਪਰਗਮੁ॥ ਆਦੁਜੁਗਾਦੀਸਗਲਭਗਤ
 ਤਕੇਸੁਖਇਸੁਮੁ॥ ੧॥ ਕਬੀਰਮੇਰੀਜਾਤਕਉਸਭੁ
 ਕੇਹਸੀਨੇਹਾਰੁ॥ ਬਲਹਾਰੀਇਸਜਾਤਕਉਸਿਹਜਪ
 ਉਸਿਰਜਨੁਹਾਰੁ॥ ੨॥ **ਕਬੀਰ** ਰੂਗਮਗੁਕਿਆਕਰ

ਹਿਕਹਾਤੁਲਾਵਹਿਜੀਉ। ਸਰਬਸੁਖਕੋਨਾਇਕਰਾਮੁ ੨੮
 ਨਾਮਰਸੁਖੀਉ। ੩॥ ਕਬੀਰ ਕੰਚਨਕੇਰੁਤੁਲਬਨੇਉਪ
 ਰੁਲਾਭਮਨਾਉ। ਦੀਸਹਿਦਧੇਕਾਨਜਿਉਸਿਨਾਮੁ
 ਨਹੀਨਉ। ੪॥ ਕਬੀਰ ਮੇਸਾਏਕੁਆਧੇਸੇਸੀਵਤ
 ਮ੍ਰਿਤਕੁਹੋਇ। ਨਿਰਭੇਹੋਇਕੋਗੁਨਰਵੇਸਤਪੇਖਉ
 ਤਤਸੇਇ। ੫॥ ਕਬੀਰ ਜਾਦਿਨੁਹਉਮੁਆਪਛੈਭਾਇ
 ਆਮਨੰਦੁ। ਮੇਹਮਿਠਾਆਪੁਤਮਪਨਾਸੀਗੀਭੁਜਹਿ
 ਗੋਇੰਦੁ। ੬॥ ਕਬੀਰ ਸਭਤੇਹਮਬੁਰੇਹਮਤਜਭਲੇ
 ਸਭਕੋਇ। ਜਿਨਮੇਸਾਕਰਬੂਝੁਆਮੀਤਹਮਾਰਾਸੇ
 ਇ। ੭॥ ਕਬੀਰ ਆਈਮੁਸ਼ਹਿਪਹਿਅਨਕਕਰੇਕ
 ਰਭੇਸਾਹਮਰਖੇਗਾਰਆਪਲੇਭੁਨਕੀਨੋਮਦੇਸੁ। ੮
 ਕਬੀਰ ਸੇਈਮਾਰੀਮੈਜਿਹਮੁਮੈਸੁਖੋਹੋਇ। ਭੁਲੇਭ
 ਲੇਸਭੁਕੇ। ਹੇਬੁਰੇਨਮਨੈਕੋਇ। ੯॥ ਕਬੀਰ ਗਤੀ
 ਹੋਵਹਿਕਾਰੀਆਕਰੇਉਭੈਸੀਤ। ਲਿਫਹੇਉਠਪਾਵਤੇਸੇ
 ਜਾਨਮਾਰੇਭੁਗਵੀਤ। ੧੦॥ ਕਬੀਰ ਚੰਦਨਕਾਇਰ

ਧੁਤਿ

ਦੁਭਲਾਬੇਜਥੇਦੁਪਲਾਸੁ। ਓਇਭੀਚੇਦਨੁਹੋਇਗੈ
ਬਸੇਸੁਚੰਦਨੁਪਾਸੁ। ੧੧॥ **ਕਬੀਰ** ਬਾਸੁਬਤਾਈ
ਆਇਉਮਤਬੁਭਹੁਕੋਇ। ਚੰਦਨੁਕੋਨਿਕਟੇਬਸੇ
ਬਾਸੁਸੁਗੰਧਨੋਹੋਇ। ੧੨॥ **ਕਬੀਰ** ਦੀਨੁਗਦਾਇਅ
ਦੁਨੀਸਿਉਦੁਨੀਨਚਲੀਸਾਥੁ। ਪਾਇਕੁਹਾਨੁਮਰਅਗ
ਗਾਟਲਾਅਪਨੈਹਾਥੁ। ੧੩॥ **ਕਬੀਰ** ਜਹਜਹੁਹਉਟਿਰ
ਉਕਉਤਕਠਾਇਉਠਾਇ। ਆਇਕੁਰਾਮੁਸਨੇਹੀਬਾਹਗਾ।
ਉਜਰਮੇਰੇਭਾਇ। ੧੪॥ **ਕਬੀਰ** ਸੀਤਨਕੀਸ਼ੁੰਗੀਆ
ਭਲੀਭਠਕੁਸਤੀਗਾਉ। ਅਗਲਗਉਤਿਹਧਉਲਹ
ਰਿਜਿਹਨਾਹੀਹਰਿਕੋਲਉ। ੧੫॥ **ਕਬੀਰ** ਸੀਤਮੁਏਕਿ
ਅਰੇਈਮੇਜੋਅਪਨੈਗਿਹਸਾਇ। ਰੇਦੁਹਸਾਕਤਬਪੜੇ
ਜੋਹਦੇਹਟੁਬਿਕਾਇ। ੧੬॥ **ਕਬੀਰ** ਸਾਕਤਮੇਸਹੈ
ਜੋਸੇਭਸਨਕੀਖਨੁ। ਕਿਨੈਬੈਠੇਕਾਈਮੇਪ੍ਰਗਟਹੋਇ
ਨਿਦਨੁ। ੧੭॥ **ਕਬੀਰ** ਮਾਇਆਤੋਲਨੀਪਦਨੁਕੁ
ਲਾਨਹਾਰ। ਸੀਤਹੁਮਖਨੁਕਾਇਆਛਾਛਪੀਮੇਸੀਸ

ਗੁ॥ ੧੮॥ **ਕਬੀਰ** ਮਾਇਆ ਭੋਲਾ ਨੀਪ ਦੁਨ ਦੁਹੈ ਹਿੰਦੁ ੨੦

ਧਾਰਾ ਸਿਨ ਬਿਲੋਇ ਮਾਤਿ ਨ ਕਾਇਆ ਮਦੁ ਬਿਲੋ

ਦੁਨ ਹਾਰਾ॥ ੧੯॥ **ਕਬੀਰ** ਮਾਇਆ ਚੋਰ ਟੀਸੁ ਸੁਸੁ ਸ

ਲਾਟੈ ਹਾਰਾ॥ ਏਕੁ ਕਬੀਰਾਨ ਮੁਸੈ ਸਿਨ ਕੀ ਨੀਬਾਰ ਹਬਾਦੁ

੨੦ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰੁ ਸੁਖ ਨਹੈ ਹੁਸੁ ਗਕਰਹਿ ਸੁਬਹੁ ਤੇ

ਮੀਤੁ॥ ਸਿਚਿਤ ਕਾਖਹਿ ਏਕੁ ਸਿਉ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਨੀਤੁ

੨੧॥ ਕਬੀਰ ਸਿਸੁ ਮਰਨੇ ਤੇ ਸੁਗਤੁ ਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮਾਨੀ

ਦੁ॥ ਮਰੀ ਨੇਹੀ ਤੇ ਪਾਈਏ ਪੁਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ॥ **੨੨॥ ਗ**

ਮੁਖ ਦਰਬਾਸਾਇ ਕੈ ਕਬੀਰ ਗਾਠ ਨ ਕੇਲਾ॥ ਨਹੀ ਪਟਨੁ

ਨਹੀ ਪਾਬਖੂ ਨਹੀ ਗਾਹਕ ਨਹੀ ਮੇਲਾ॥ **੨੩॥ ਕਬੀਰ**

ਭਾਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਨ ਕਰੁ ਰਾਮੁ॥ ਪੰਡਤ ਰਾਜੇ ਬੂਧ

ਤੀਅ ਦੁਹਿ ਕਉ ਨੇਕਾਮੁ॥ **੨੪॥ ਕਬੀਰ** ਪ੍ਰੀਤ ਇਕਿ

ਉਸਿਉ ਕੀਏ ਅਨੁਦ ਬਧਾਜਾਇ॥ ਭਾਵੈ ਲਾਬੈ ਕੇ ਸੁਭਾਵੈ

ਪਰਜੁ ਮੁਢਾਇ॥ **੨੫॥ ਕਬੀਰ** ਜਗ ਕਾ ਲਾਕੀ ਕੋਰ

ਜੀਅੰਧ ਪਰੇਤਿ ਸੁਮਾਹਿ॥ ਹਉ ਬਲਾਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਪੈ

ਸੁਮੁਨੀਕਸਜਾਹਿ॥ ੨੬॥ **ਕਬੀਰ** ਇਹੁਤਨਜਾਇਗਾ ॥
 ਸਕਹੁਤਲੇਪੁਬੋਹੇਗਾ ॥ ਨਗੇਪਾਟੁਹੁਤੇਗਾਇਜਿਨਕੇਲਾਖ ॥
 ਕੋਰੇਗਾ॥ ੨੭॥ **ਕਬੀਰ** ਇਹੁਤਨਜਾਇਗਾ ॥ ਕਦੁਨੈਮਾਰਗ ॥
 ਲਾਇ ॥ ਕੈਸੀਗਤਕਰਸਾਧਕੀਕੇਹਰਿਕੇਗਾਨਗਾਉ॥
 ੨੮॥ **ਕਬੀਰ** ਮਰਤਮਰਤਜਗਮੁਆਮਰਭੀਨਜਨੈ ॥
 ਕੇਇਅੰਯੇਸੇਮਰਨੀਯੇਮਰੇਬਹੁਰਨਮਰਨਹੋਇ॥ ੨੯॥
ਕਬੀਰ ਮਾਨਸੁਜਨਮਦੁਲੀਭੁਪੈਹੋਇਨਬਾਠਿਬਾਹੁ ॥ ਸਿਉ ॥
 ਬਨਦੁਲਾਪਕੇਭੁਇਗਿਰਹਿਬਹੁਰਨਲਾਗੀਭਾਉ॥ ੩੦॥
ਕਬੀਰ ਤੁਹੀਕਬੀਰਤੂਤੇਰਨਾਉਕਬੀਰਾ ॥ ਰਾਮੁਰਤਨ ॥
 ਤਬਪਾਈਐਜਉਪਹਲੈਤਜਹਿਸਰੀਰਾ॥ ੩੧॥ **ਕਬੀ**
ਰ ਸੁੰਬਨਸੁੰਬੀਐਤੁਮੇਰਕਹਓਨਹੋਇ॥ ਕਰਮੁਕਰੀਮੁ ॥
 ਸੁਕਰਹੋਪੈਮੇਰਨਸਾਕੇ॥ ਕੋਇ॥ ੩੨॥ **ਕਬੀਰ** ਕਸ ॥
 ਉਟੀਰਾਮਕੀਝੂਠਾਟਿਕੈਨਕੋਇ॥ ਰਾਮਕਸਉਟੀਜੈਸ ॥
 ਪੈਸੇਮਰਜੀਟਹੋਇ॥ ੩੩॥ **ਕਬੀਰ** ਉਜਲਾਪਹਰਿ ॥
 ਹਿਕਪਰੇਪਨਜਪਾਹੀਖਾਹਿ॥ ਏਕਸਹਰਿਕੇਨਾਮੁਇ

ਨੁਬਾਏਸਮੁਖਜਾਹਿ। **੩੪॥ ਕਬੀਰ** ਬੇੜਾ ਸਕਸਾ ੮੭

ਫੂਰੇਛੇ ਕਹਸਾਰਾਹਰੂਏਹਰੂਏਡਰਗਏਭੂਏਜਿਨਜਿ

ਰੁਭਰਾ। **੩੫॥ ਕਬੀਰ** ਗਰਬਨਕੀਜੀਮੇਚਮਲ

ਸਰੇਜਿਓਘਾਜਾਇਰੁਜਗਸਰਤਦੇਖਕੇਭਇਓਕਬੀ

ਰਓਦਾਜਾ। **੩੬॥ ਕਬੀਰ** ਗਰਬਨਕੀਜੀਮੇਚਮਲ

ਖੇਦੇਗਾਗਾਹਿਦੁਰਓਪਰਛਤਤਰੁਤੇਲੁਨਪਰਨੀਗਾਗਾ

੩੭॥ ਕਬੀਰ ਗਰਬਨਕੀਜੀਮੇਓਚਦੇਖਮਦਾਜਾ।

ਆਸੁਕਾਲੁਭੁਇਓਟਲਾਓਪਰਸਮੇਘਾਜਾ। **੩੮॥ ਕ**

ਬੀਰ ਗਰਬਨਕੀਜੀਮੇਰੰਕਨਹਸੀਮੇਕੋਇਅਸਹੁਸੁ

ਨਾਉਸਮੁੰਦ੍ਰਮੇਕਿਅਜਨਉਕਿਅਹੋਇ। **੩੯॥ ਕਬੀ**

ਰੁਗਰਬਨਕੀਜੀਮੇਦੇਹੀਦੇਖਸੁਰੰਗਾਆਸੁਕਾਲਤਸ

ਸਾਹਗੇਜਿਓਕਾਚਰੀਭੁਜੀਗਾ। **੪੦॥ ਕਬੀਰ** ਲੂਟਨਹੇ

ਤਾਲੂਟਲੇਰਾਮਨਮੁਹੇਲੂਟਾਹਿਰਪਾਓਪਛਤਾਹਗੇਜਾ

ਪ੍ਰਾਨਸਾਹਗੇਭੂਟਾ। **੪੧॥ ਕਬੀਰ** ਮੇਸਕੋਈਨਸਨਮਓ

ਅਪੰਨੇਪਰਲਾਹੇਗਾਪਾਚਓਲਾਕਸਾਰਕੇਰਹੈਰ

ਮੁਲਿਵਲਾਗਾ॥ ੪੨॥ ਕੋਹੋਲਾਰਕਥੇ ਚਈਲਾਰਕੀਬੇਦੈ
 ਕੋਇਸਾਸੁਕਰੋਕਬੀਰਜਿਉਹਰਿਸੀਗਾਬਨੁਸੁਕਰੋਇ
 ੪੩॥ ਕਬੀਰ॥ ਇਹਚਿਤਾਦੁਨੀਮਤਸਹਸਾਰਹਸ
 ਣਾਪਾਛੇਭੋਗਸੁਭੋਗਦੈਤਿਨਕੋਗੁਨਲੇਸਾਇ॥ ੪੪॥
 ੪੪॥ ਕਬੀਰ॥ ਮੇਜਾਨਪਪੜਬੇਭੁਲੇਪੜਬੇਜਿਉਭਲ
 ਜੋਗਾਭਗਤਨਛਡਓਰਾਮਕੀਭਾਵੈਨਿਦਉਲੇਗਾ॥ ੪੫॥
 ਕਬੀਰ॥ ਲੋਗਕਿਨਿਦੈਬਪੜਾਜਿਹਮਨਨਹੀਗਿਆਨੁ॥
 ਰਾਮਕਬੀਰਾਰਵਰਹੈਅਦੁਰਤਸੇਸਭਕਾਮ॥ ੪੬॥ ਕਬੀ
 ਰ॥ ਪਰਦੇਜੀਕੀਘਾਘਬੈਚਹੁਦਿਸਲਾਗੀਆਗਾ॥ ਕਿਥਾਜ
 ਲੁਕੇਇਲਾਭੁਈਤਥੇਅੰਚਨੁਲਾਗਾ॥ ੪੭॥ ਕਬੀਰਕਿ
 ਥਾਜਲੁਕੇਇਲਾਭੁਈਖਾਪਰਦੁਲਮਦੁਲਾਜਿਗੀਬਪੜ
 ਖੇਲਾਓਆਸਨੁਰਹੀਬਿਭੂਤਾ॥ ੪੮॥ ਕਬੀਰਬੋਰੋਜਲਮ
 ਛਲੀਝੀਦੁਰਮੇਲਾਓਭਾਲਾ॥ ਇਹੁਦੇਘਨੈਨੁਛੂਟਜਾਇ
 ਰੁਕਰਸਮੁੰਦਸਮਾਲਾ॥ ਕਬੀਰਸਮੁੰਦਨਛੋੜੀਮੇਜਉਅਤ
 ਖਰਾਹੋਇ॥ ਘਖਰੁਘਖਰੁਦੁਰਤੇਭੁਲੇਨਕਹੀਕੋਇ॥

੫੦॥ **ਕਬੀਰ** ਨਿਰਾਸਏ ਬਹਿਗਏ ਬਾਘੀ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ੮੨

ਦੀਨੁ ਗਰੀਬੀ ਅਪਨੀ ਕਰੋ ਤੋਹੇ ਇਸੁ ਹੋਇ ॥ ਕਬੀਰ ਬੇਸਨੁ ਉ
ਕੀਕੁ ਕਰਕੁ ਭਲੀ ਸਾਕਤ ਕੀ ਬੁਰੀ ਮਾਇ ॥ ਉਹ ਨਿਤ ਭੁਨੇਹ

ਰਿਨੁ ਮੁਸੁ ਉਹ ਪਾਪ ਬਿਸਾਹ ਨਿਜਾਇ ॥ ੫੧॥ **ਕਬੀਰ**

ਹਰਿਨਾਦੂ ਬਲਾਇ ਹਰੀ ਮਾਰਾ ਤਾਲਾ ॥ ਲਾਖ ਅਹੇ ਜੀਏ

ਕੁਝੀ ਉਕੇਤ ਬਿਚ ਉਕਲਾ ॥ ੫੨॥ **ਕਬੀਰ** ਗੀਗਾਤੀ

ਰਸੁ ਪਾਰਿ ਕਰਿ ਹਿਪੀ ਦੁਹਿ ਨਿਰਮਲਾ ਨੀਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭ

ਗਤ ਨੁ ਕਰੇ ਹੋਇ ਇਉਂ ਕਹਿ ਰੇ ਮੇ ਕਬੀਰ ॥ ੫੩॥ **ਕਬੀ**

ਰ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਭਇਅ ਭੋਜਾ ਗੀਗਾ ਨੀਰਾ ॥ ਪਛੋ ਲਾਗੇ ਹ

ਰਿਦਿ ਰੇ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰਾ ॥ ੫੪॥ **ਕਬੀਰ** ਹਰਿ ਦੀ

ਪੀਅਰੀ ਚੂਨਾ ਉਜਲ ਭੁਇਆ ॥ ਰਾਮੁ ਜਨੇਹੀ ਤਉ ਮੇਲੇ ਦੇ

ਨੇ ਉਬਰਨ ਗਏ ॥ ੫੫॥ **ਕਬੀਰ** ਹਰਿ ਦੀ ਪੀਰਤ ਨੁ ਹ

ਰੈ ਚੁਨ ਚਿਹਨ ਨੁ ਰਗਾਇ ॥ ਬਲਗਾਹੀ ਇਉਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਉ

ਜਿਹ ਜਾਤ ਬਰਨ ਕਲਮਾਇ ॥ ੫੬॥ **ਕਬੀਰ** ਮੁਕਤ ਦੁਆ

ਰਾਜੀ ਕਰਾ ਬਾਣੀ ਦਸਏ ਭੁਇਆ ॥ ਮਨੁ ਤਉ ਮੇਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਿ

ਨਿਕਸ ਓਕਿਉ ਕੇਸਾਉ। ੫੮। ਕਬੀਰ ਮੇਸਾਸਤਿਗੁ
 ਰਸੇਮਿਲੈ ਤੁਠ ਕਰੇ ਪਸਾਉ। ਮੁਕਤ ਦੁਆਰਾ ਮੇਕਲਾਸ
 ਹਸੇਆਵਉ ਸਾਉ। ੫੯। ੫੯। ਨਾਨਕ ਮੁਕਤ ਦੁਆਰਾ
 ਅਤਿਨੀਕਾਨ ਨਹਿਇ ਸਜਾਇ। ਹਉਮੈ ਮਨੁ ਅਸਬੁਲ
 ਹੋਕਿਉ ਕਹਿਉ ਚੁਦੇਸਾਇ। ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਾਏ ਹਉਮੈ
 ਗਈ ਮੋਤਰਹੀ ਸਭਾਮਾਇ। ਏਹੁ ਜੀਉ ਮਦਾ ਮੁਕਤ ਪੈਸਹ
 ਭੇਰਹਿ ਅਸਮਾਇ। ੬੦। ਕਬੀਰ ਨਾਸੇ ਹਿਛਾਨ ਨਛਾਪਰੀ ਨਾਮੁ
 ਹਿਘਰੀ ਨਹੀਗਾਉ। ਮਤਾਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨ ਪੈ ਮੇਰੇ ਸਾਤਨ
 ਨਾਉ। ੬੧। ਕਬੀਰ ਮਹਿਮਰਨੈ ਕਾਕਾ ਓਹੈ ਮਰਉ ਤਹਰ
 ਕੇਦੁਆਰਾ। ਮਤਿਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨ ਪੈ ਪਗਾਹਰ ਮੇਬਾਗਾ।
 ੬੨। ਕਬੀਰ ਨਾਹਮੁ ਕੀਆਨ ਕਰਹਿ ਯੋਨਾ ਕਰਸ ਕੇਸਰੀ
 ਰਾਗਿਅਸਾਨਉ ਕਿਛੁ ਹਰਿਕੀਆ ਭਾਇਓ ਕਬੀਰ ਕ
 ਬੀਰ। ੬੩। ਕਬੀਰ ਸੁਪਨੈ ਹੁਬਰਿ ਨਾਇ ਕੇ ਸਿਹਮੁ ਕਿ
 ਨਿਕਸੈ ਰਾਮ। ਤਕੈ ਪਗਕੀ ਪਾਨਹੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੇ ਚਾਮ।
 ੬੪। ਕਬੀਰ ਮਾਦੀ ਕੇਹਮ ਪੂਤਰੇ ਮਨੁ ਸੁਰਾਖ ਓਨਾਉ।

ਭਾਵਦਿਵਸੁ ਕੇ ਪਾਹੁ ਨੇ ਬਡ ਬਡ ਰੂਪ ਹਿਠਾਉ। ੬੪॥ ਕਬੀਰ ੮੩

ਮਹਿਦੀ ਕਰ ਕੈ ਪਾਲਿਆ ਮਾਪ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ ਤੇ ਸ
ਹਿ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੀ ਮੇ ਕ ਬਹੁ ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ। ੬੫॥ ਮਹ

ਭਾ ੩॥ ਨਾਨਕ ਮਹਿਦੀ ਕਰ ਕੈ ਰਾਖ ਮੇ ਸੇਸ ਹੁ ਨ ਦਰਿ
ਕਰੇਇ। ਆਪੇ ਪੀਸੇ ਆਪੇ ਪੀਸੇ ਆਪੇ ਹੀ ਲਾਇ ਲਏਇ।

ਇਹੁ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਅਜਮ ਕ ਮੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ। ਕਬੀ
ਰੁ ਸਿਹ ਦਰਿ ਮਾਵਤ ਜਾਤ ਅਹੁ ਦ ਕੈ ਨ ਹੀ ਕੇਇ। ਸੇ

ਦਰ ਕੇ ਸੇਛੇ ਡੀ ਮੇ ਸੇ ਦਰ ਮੇ ਸਾਹੇਇ। ੬੬॥ ਕਬੀਰ ੮੪

ਬਾਬੇ ਉਬਰ ਓਗਨ ਕੀ ਲਹਰਿ ਸੁਬ ਕਾ। ਸਬ ਦੇਖ ਓਥੇ
ਨਾ ਜਗਾ ਜਗਤ ਬਉਤਰ ਪਰ ਓਹ ਉਠੁ ਰਕਾ। ੬੭॥ ਕ

ਬੀਰ ਪਾਪੀ ਭਗਤ ਨ ਭਾਵਈ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਨ ਸੁਹਾਇ। ਆ
ਖੀ ਚੰਦ ਨੁ ਪਰ ਹਰੈ ਜਗ ਵਿਧਤ ਕਸਾਇ। ੬੮॥ ਕਬੀ

ਰੁ ਬੈਦੁ ਮੁਆਰੇ ਗੀ ਮੁਆ ਮੁਆ ਸਭੁ ਜੀਸਾ ਕਾ। ਏਕੁ ਕਬੀ
ਰੁ ਮੁਆ ਸਿਹ ਨ ਹੀ ਰੇਦੁ ਨ ਹਾਕਾ। ੬੯॥ ਰਾਮ ਕਬੀਰ ੮੫

ਇਆ ਉਓ ਮੰਦੀ ਲਾਗੀ ਬੋਹਾ ਕਾਇਆ ਹਾਡੀ ਕਾਠਿ

ਕੀਨ ਓਹੁ ਚਰੇ ਬੋਹੇਗਾ ॥ ੦੦ ॥ **ਕਬੀਰ** ਮੇਜੀ ਹੋਇ ਪ
 ਰੀ ਮਨ ਕੇ ਭਵ ਤ ਕੀਨਾ ਮਰਨੇ ਤੇ ਕਿਆ ਰੂਪ ਨਾ ਸੁਖ
 ਹਾਥੁ ਸਿਧ ਓਹੁ ਲੀਨਾ ॥ ੦੧ ॥ **ਕਬੀਰ** ਰਸ ਕੇ ਗਾਠ ਚੂਸੀ
 ਮੇਗੁ ਨ ਕਉ ਮਗੀ ਮੇਰੇ ਹੋਇ ॥ ਅਦੁ ਗੁਨੀ ਮਾਰੇ ਮਨ ਜੇ ਭੁਲੈ
 ਕਹੈ ਕੋਇ ॥ ੦੨ ॥ **ਕਬੀਰ** ਗਾਗਰੁ ਮਲ ਭਰੀ ਮਾਸੁ
 ਕਲ ਮੈ ਪੈਦੂਟਾ ॥ ਗੁਰ ਸੁਨ ਚੇ ਤਹਿ ਆਪਨੇ ਅਧਮਾ ਸੁਣੀ
 ਸੁਹਿ ਗੋਲੂਟਾ ॥ ੦੩ ॥ **ਕਬੀਰ** ਕੂਕਰ ਗਾਮੇ ਕੇ ਮੁਢੀ ਮਾਮੇ ਰੇਨ
 ਓ ॥ ਗਲੇ ਹਮਾਰੇ ਜੇਦੁਰੀ ਸਹਾਇ ਚੈ ਤਹ ਸਾਓ ॥ ੦੪ ॥
 ਕਬੀਰੁ ਜਪਨੀ ਕਠਕੀ ਕਿਆ ਦਿਖਾਵਾ ਹਿਸੇਇ ॥ ਹਿਰ
 ਏ ਗਮਨੁ ਚੇਤਹੀ ॥ ਇਹ ਜਪਨੀ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ੦੫ ॥ **ਕਬੀ**
 ਰਾਖਿ ਰਹੁ ਭੁਯੰਗ ਮਮਨ ਬੇਸੇ ਮੰਤਰੁ ਮਨੈ ਕੋਇ ॥ ੦੬ ॥ **ਕਬੀਰ**
 ਪਾਰੁ ਜਏ ਦੇਨੇ ਤਿਨਹੀ ਏਕ ਜੁਗੀਧ ॥ ਤਿਹ ਮਿਲ ਤੇ ਉਤਮਿ
 ਭੁਏਲੇ ਹਿਕਠ ਨਿਰਗੰਧ ॥ ੦੭ ॥ **ਕਬੀਰ** ਮਕਾਣੀ ਗਾਇ ਹੋ
 ਓਹਨ ਹੀ ਸਹਿਆ ਸਾਇ ॥ ਏਕ ਜੁਗਾ ਧੂਮੇ ਹਮਿ ਲਓ ਤਿਨ
 ਲੀਆ ਅੰਚਲਾ ਲਾਇ ॥ ੦੮ ॥ **ਕਬੀਰ** ਬੈਦ ਕਹੈ ਹਉਹੀ

ਕੁਲਾਦਾਰੁ ਮੇਰੇ ਦੁਸਾਰੁ ॥ ਇਹੁ ਤਉ ਬਿਸਤਰਾ ਲਾਕੀਸ ॥ ੮੪ ॥
 ਬਥਾਏ ਲੇਇ ਖਸਿ ॥ ੮੫ ॥ **ਕਬੀਰ** ਨਉ ਬਤਾਖੀ
 ਦਿਨੁ ਦਸ ਲੇਹੁ ਬਸਾਇ ॥ ਨਈਨਾਉ ਸੰਸਾਰੁ ਸਿਉ ਬਹੁ
 ਰੰਮਿਲ ਹੋਆਇ ॥ ੮੬ ॥ **ਕਬੀਰ** ਸਾਂਤ ਸਮੁੰਦ ਹਿਮ
 ਸਰਬਉ ਕਲਮ ਕੋਬੈ ਬਨ ਰਾਉ ॥ ਬਸੁ ਧਾਕਾ ਗਦਸ ਉਕਰ
 ਉਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਨ ਨਸਾਇ ॥ ੮੭ ॥ **ਕਬੀਰ** ਸਤ ਸੁਲਾ
 ਰਾਕਿਅ ਕਰਹਿ ਹਿਰਾਏ ਬਸੇ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ਕਬੀਰ ਰਮਈ
 ਆਕੈ ਮਿਲੁ ਚੁਕਹਿ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੮੮ ॥ **ਕਬੀਰ** ਮੈ
 ਸਾਕੈ ਨਹੀ ਮੰਦਰ ਦੇਇ ਸਗਾਇ ॥ ਧਾਚਉ ਲਾਰ ਕਮਾਰ
 ਕੈ ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਵਲਾਗਾ ॥ ੮੯ ॥ **ਕਬੀਰ** ਮੈ ਸਾਕੈ ਨਹੀ
 ਇਹੁ ਤਨ ਦੇਵੈ ਟੁਕਾ ॥ ਅੰਧਾ ਲੋਗ ਨਸਾਨਈ ਰਹਉ ਕਬੀ
 ਰੀ ਕੂਕਾ ॥ ੯੦ ॥ **ਕਬੀਰ** ਸਤੀ ਪੁਕਾਰੈ ਚਿਹ ਚੜੀ ਸੁਨ
 ਹੋਬੀਰ ਮਜਾਨਾ ॥ ਲੋਗੁ ਸਬਾਇਆ ਚਲਾਗਾਇ ਉਹਮੁ
 ਤਮ ਕਾਮੁ ਨਿਦਾਨਾ ॥ ੯੧ ॥ **ਕਬੀਰ** ਮਨ ਪੰਖੀ ਭਇਓ ਉਡ
 ਉਡ ਦਹਿ ਦਿਸ ਸਾਇ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੀ ਸੰਗ ਤਮਿ ਲੇਜੇ ਤੇਜੇ

ਟੁਲਾਖਾਇ॥ ੧੯੯॥ ਕਬੀਰ ਸਾਕਉ ਕੋਸਤੋ ਪਾਇ ਚਸੋਈ
 ਠਉਰਾ ਸੋਈ ਟਿਰਕੇ ਤੂਭੁਇਆ ਸਾਕਉ ਕਹਤਾ ਅਉ
 ਰਾ॥ ੧੯੯॥ ਕਬੀਰ ਮਾਰੀ ਮਰਉ ਕੁਜੀਗ ਕੀ ਕੇਲੇ ਨਿਕਰ
 ਸੁਬੇਰਾ ਉਹਤੂਲੇ ਉਹਤੂਰੀ ਮੇਜਾ ਕਤ ਸੀਗ ਨਹੇਰ
 ੧੯੯॥ ਕਬੀਰ ਪਰਾਈ ਚਿਰ ਚਿਰੇ ਟੁਲਾਓ ਚਾਹੇ ਬਾਦੁ॥
 ਅਪਨੈ ਭਾਰਹਿ ਨਾ ਡਰੇ ਮਾਰੀ ਅਉਘਦ ਘਾਲਾ॥ ੧੯੯॥
 ਕਬੀਰ ਬਨ ਕੀ ਦਾਪੀਲਾ ਕਬੀਰ ਚਾਈ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ॥
 ਮਤਿ ਬਸ ਪਰਉ ਲਾਹਾਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦੂਸੀ ਬਾਰਾ॥ ੨੦॥
 ਕਬੀਰ ਏ ਕੁਮਰੀ ਤੇ ਦੁਇ ਮੁਏ ਦੋਇ ਮਰੀ ਤੇ ਚਾਰਾ॥
 ਚਾਰ ਮਰੀ ਤਹਿ ਫਿਉ ਮੁਏ ਚਾਰ ਪਰਖ ਦੁਇ ਨਾਰਾ॥
 ੨੧॥ ਕਬੀਰ ਦੇਖ ਦੇਖ ਜਗਦੂਟਾ ਅਕਹੂਨ ਪਾਇਅ
 ਠਉਰਾ ਜਿਨਹਾਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨ ਚੇਤ ਓਕਹਾ ਭੁਲਾਨੇਅ
 ਉਰਾ॥ ੨੨॥ ਕਬੀਰ ਸੀਗਤ ਕਰੀ ਮੇਸਾਧ ਕੀ ਅੰਤ
 ਕਰੈ ਨਿਰਬਾਰਾ ਸਾਕਤ ਸੀਗਨ ਕੀ ਜੀ ਮੇਜ ਤੇਹੇ
 ਇਨਿ ਬਾਰਾ॥ ੨੩॥ ਕਬੀਰ ਜਗਮਹਿ ਚੇਤ ਓਜ

ਨਕੋਸਗਮਧਿਰਹਿਭਸਮਾਇ। ਸਿਨਹਰਿਕਾਨਮੁਨ ੮੫
 ਚੇਤਭਬਾਦਹਿਸਨਮੇਆਇ। ੮੪। ਕਬੀਰ ਆਜਾ
 ਕਰੀਐ ਰਾਮਕੀਅਦਰੇਆਸੁਨਿਗਸ਼ਾ। ਨਰਕਪਰਿ
 ਤੇਮਾਨਸੀਜੇਹਰਿਨਮੁਉਦਾਸੁ। ੮੫। ਕਬੀਰ ਸਿਖ
 ਸਿਖਾਬਹੁਤੇਕੀਏਕੇਸਉਕੀਓਨਮੀਤੁ। ਚਾਲੇਬੇਹਰਿ
 ਮਿਲਨਕਉਬੀਚੈਅਦਕਓਓਤੁ। ੮੬। ਕਬੀਰ
 ਕਾਰਨੁਬਪਗਾਕਿਆਕੇਰੇਸਉਰਾਮਨਕਰੈਸਹਾਇ
 ਸਿਹਸਿਹਤਾਲੀਪਗਧਰਉਸੇਸੀਮੁਰਮੁਰਸਾਇਐ।
 ਕਬੀਰ ਅਉਗਹਿਕਉਉਪਦੇਸਤੇਮੁਖੇਮੇਪਰਹੈਰੇਤੁ
 ਹਾਸਿਬਿਗਾਨੀਦੇਖਤੇਖਾਜਾਪਰਿਕਾਏਤੁ। ੮੭। ਕ
 ਕਬੀਰਸਾਧੂਕੀਸੰਗਤਰਹਉਮਉਕੀਬੁਸੀਖਾਉਹਿਨੁ
 ਹਾਰੁਸੇਹੋਇਹੋਸਾਕਤਸੰਗਨਸਾਉ। ੮੮। ਕਬੀ
 ਰਸੰਗਤਸਾਧਕੀਦਿਨੁਦਿਨੁਦੂਨਹੇਤੁ। ਸਾਕਤਕ
 ਰੀਕਾਬਗੀਧੇਏਹੋਇਨਸੇਤੁ। ੯੦੦। ਕਬੀਰਮ
 ਨਮੁੰਡਮਾਨਹੀਕੇਸਮੁਭਾਏਕਾਇ। ਸਿਕਿਫੁਕੀਅ

ਕਬੀਰ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤਿ ਘਨੀ ਹਰਿ ਸੁਖਿ ਰਹੈ ਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸੂਰੀ ਉਪਰ ਬੇਲ ਨ ਗਿਰੈ ਭੁਭ ਹਰ ਨਾਹਿ ॥ ੧੦੨ ਕਬੀਰ ॥

ਰੁਸੈ ਭੀ ਮੁਖ ਧੰਨ ਪੈਸਾ ਮੁਖ ਕਹੀ ਮੈ ਰਾਮੁ ਦੇਹੀ ਕਿਸ

ਕੀ ਬਾਧੀ ਪਾਇ ਤੋਹਿ ਗੋਰਾਮੁ ॥ ੧੦੩ ੧੧੦ ॥ ਕਬੀਰ ॥

ਰੁਸੈ ਭੀ ਕੁਲ ਭੁਲੀ ਮਾ ਕੁਲ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸੁ ਸਿਹ ਕੁਲ ॥

ਸਨ ਬਿਸੇਸੈ ਕੁਲ ਦੁਕੁ ਪਲਾਸੁ ॥ ੧੧੧ ॥ ਕਬੀਰ ॥

ਇ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਲਾਖ ਟਹਰਾਇ ॥ ਇਸ ਸੁਖ ਤੇ ॥

ਭਿਖਾ ਭੁਲੀ ਸੁਭਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤਿ ਦਿਨ ਜਾਇ ॥ ਕਬੀਰ ॥

ਸੁਭ ਸੁਗਾਹ ਉਦਿ ਰਉ ਮਦ ਲੁਕੈ ਧਰਤੀ ॥ ਕਿਸੇ ਕਹੂ

ਕੋ ਨਹੀ ਸੁਭ ਦੇਖੀ ਠੋਕ ਬਸਾਇ ॥ ੧੧੨ ॥ ਕਬੀਰ ॥

ਮੇਤੀ ਬੀਬਰੇ ਅੰਧਾ ਨਿਕਸ ਉਆਇ ॥ ਐਤ ਬਿਨ ਅਗਨੀ

ਸਕੀ ਅਗਤ ਉਲਾਹੇ ਸਾਇ ॥ ੧੧੩ ॥ ਕਬੀਰ ॥

ਕਾਉ ਪਸਉ ਪੂਤ ਕਮਾਲਾ ॥ ਧਰਿ ਕਸਿ ਮਰਨੁ ਛੋਡੈ ਘਰ

ਲੇਆਇਆ ਲਾ ॥ ੧੧੪ ॥ ਕਬੀਰ ॥

ਸਾਬਨੁ ਚੀਸੈ ਕੋਇ ॥ ਪਾਏ ਪਾਉ ਨਹੀ ਜੀ ਮੈ ॥

ਮਿਲੇ

ਸੁਹਇ॥ ੧੧੬॥ ਕਬੀਰ ਜਗਬਾਧਿ ਮਿਹਸੇਵਰੀਤਿ
 ਹਮਤਿ ਬੰਧਹੁ ਕਬੀਰ॥ ਮਿਹਹਿ ਅਟਲਿ ਨਸਿਉ ਸੋਨ
 ਸਮਾਨ ਸਰੀਰ॥ ੧੧੭॥ ਕਬੀਰ ਹੋਸੁ ਉਤਰਤ ਨਗਾਡੁ ਓ
 ਸੇਝੁ ਈਸੈ ਨਹਾ॥ ਅਜਹੁ ਸੀਉ ਨ ਟੋਡੀ ਰੰਗਾਈ ਸੋਨਹ
 ੧੧੮॥ ਕਬੀਰ ਨੈਨੁ ਨਿਹਾਰਉ ਤੁਝੁ ਕਉ ਸ੍ਰਦਨੁ ਸੁਨਉ ਤੁ
 ਆਨਉ॥ ਬੈਨਉ ਚਰਉ ਤੁ ਅਨਮਾ॥ ਸੀਚਰਨੁ ਕਮਲਾ
 ਰਿਦਾਉ॥ ੧੧੯॥ ਕਬੀਰ ਸੁਰਗਾਨ ਰਕਤੇ ਮੇਰਹਿ ਚਿਸ
 ਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਚਰਨੁ ਕਮਲਾ ਕੀ ਮਉ ਸਮਹਿ ਰਹਿਓ
 ਅੰਤ ਅਰੁ ਅਦ॥ ੧੨੦॥ ਕਬੀਰ ਚਰਨੁ ਕਮਲਾ ਕੀ ਮ
 ਉਜੋ ਕੋ ਕਹਿਕੈ ਸੇਉ ਨ ਮਨਾ॥ ਕਹਿ ਬੇਕਉ ਸੇਝਾ ਨਹੀ
 ਦੇਖਾਈ ਪਰਦਨਾ॥ ੧੨੧॥ ਕਬੀਰ ਦੇਖਕੈ ਕਿਹ ਕਹਉ
 ਕੇਹਨ ਕੇ ਪਤੀ ਅਭਿ॥ ਹਰਿਜੈ ਸਤਿ ਸਾਥਿ ਧੀ ਰਹਿਓ
 ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ੧੨੨॥ ਕਬੀਰ ਚੁਗੈ ਚਿਤਾਰੇ
 ਤੀ ਚੁਗੈ ਚੁਗਾ ਚੁਗਾ ਚਿਤਾਰੇ॥ ਤੇਜੇ ਬਚਰਹਿ ਕੁਸਮਨਿ
 ਮਾਇਆ ਮਤਾਰੇ॥ ੧੨੩॥ ਕਬੀਰ ਅੰਬਰੁ ਘਨੁ ਹਰਿ

ਛਾਇਆ ਬਰਬਰੁ ਹੋਸਰਤਾਲਾ ਚਾਕੁ ਕਸਿਉ ਤਰਸਤਰ ੮੮
 ਹੇਤਿ ਨ ਕੋ ਕਉ ਨ ਹਵਾਲਾ ॥ ੧੨੪ ॥ ਕਬੀਰ ਚਕਦੁਈ
 ਸੁਓ ਨਿਸਬੀ ਸਰੈ ਅਇਮਿਲਾਹਿ ਪਰਭੁ ਤਾ ਜਿਨਰੁ ਬਿਛੁ
 ਰੇਗਮੁ ਜਿਉ ਨਾਦਿਨੁ ਮਿਲੈ ਨਗਤਾ ॥ ੧੨੫ ॥ ਕਬੀਰੁ ਬੇਨਾਇ
 ਰੁ ਬਿਛੁਹਿ ਆਵਤ ਜੇ ਰਿਖ ਮਝੁਗਾ ਦੇਵਲ ਦੇਵਲਾ ਦਵਜੀ
 ਦੇਸਹਿ ਉਗਦੁ ਤਿਸੁਗਾ ॥ ੧੨੬ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸੁਤਾਕਿ ਅਕਰ
 ਹਿ ਸਾਗੁ ਹੋਇ ਬੈਦੁਆ ਸਾਕਾ ਬਾਸਗਰ ਮਹਿ ਸੋਕਿਉ ਜੋਏ
 ਸੁਖਾ ॥ ੧੨੭ ॥ ਕਬੀਰ ਸੁਤਾਕਿ ਅਕਰਹਿ ਉਛੈ ਨਯਾਪਿ
 ਸਮੁਹਾਗਾ ਇਕ ਦਿਨੁ ਸੇਵਨੁ ਹੋਇ ਗੋਲਾ ਬੈਗੋ ਰੁਪਸਾਗਾ
 ॥ ੧੨੮ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸੁਤਾਕਿ ਅਕਰਹਿ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਅਰਜਾਗਾ ॥ ੦
 ਰੇਸੀ ਗਤੇ ਬੀਛੁਗਾ ਤਾਹੀ ਕੈ ਸੰਗਲਾਗਾ ॥ ੧੨੯ ॥ ਕਬੀਰੁ
 ਸਿਤਲੀ ਗੋਲਾ ਨਛੁਤੀ ਮੇਯਾਗਲਾਗਾ ਜਾਉ ਪੋਖਤੁ
 ਹੀਪੁ ਨੀਤਹੋਇ ਬੈਠਤ ਜਪੀ ਮੈਨਾਉ ॥ ੧੩੦ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸ
 ਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀ ਮੈਦੂਹਿ ਜਾਈ ਮੈਭਾਗਾ ਬਾਸਨੁਕ ॥ ੦
 ਰੇਖੁ ਸੀ ਮੈਤਉ ਕਛੁਲਾ ਗੋਦਾਗਾ ॥ ੧੩੧ ॥ ਕਬੀਰੁ

ਰਾਮ ਨਦੇ ਤੇ ਕਾਲ ਪਹੁੰਚ ਆਇਆ ਲਾਗੀ ਮੰਦਰ ਦੁਆ
 ਰ ਤੇ ਅਬ ਕਿਸਾ ਕਾ ਦੁਆ ਸਾਇ ॥ ੧੩੨ ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਕੁ
 ਸੇ ਚੁਇ ਓਸੇ ਕੀ ਨੇ ਕਰ ਰਾਗ ॥ ਓਸੇ ਬਿਨ ਦੁਸਰੇ ਨਹੀ
 ਹੋ ਕੈ ਸਿਰ ਸੁਣਹਾਰਾ ॥ ੧੩੩ ॥ ਕਬੀਰ ਟਲ ਲਾਗੇ ਟ
 ਲ ਨ ਪਾ ਕਨ ਲਾਗੇ ਆਇਆ ॥ ਆਇ ਪਹੁੰਚ ਹਿਖ ਸਮ ਕਉ ਸੁ
 ਓ ਬੀਚ ਨੁਖਾ ਹੀ ਕਾਇਆ ॥ ੧੩੪ ॥ ਕਬੀਰ ਠਾਕਰ ਪੁਸ਼ਪਿ
 ਮੇਲ ਲੇ ਮਨ ਹਰ ਤੀਰ ਬਸਾਇ ॥ ਦੇਖ ਦੇਖੀ ਸੰਗ ਧਰ ਭੂਲੇ
 ਕੁਟ ਕਾਇ ॥ ੧੩੫ ॥ ਕਬੀਰ ਪਾਹੁ ਨ ਪਰ ਮੇਜੁ ਰਕੀਆ
 ਪੁਸ਼ੇ ਸੁਭ ਸੇ ਸਾਰਾ ॥ ਇਸੁ ਭਰ ਦੁਸੇ ਸੇ ਰਹੈ ਬੁਝੈ ਕਾਲੀਧ
 ਰਾ ॥ ੧੩੬ ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਗਦੁ ਕੀ ਉਬਰੀ ਮਜੁ ਕੇ ਕਰਮ ਕਾ
 ਟਾ ॥ ਪਾਹੁ ਨ ਬੇਰੀ ਮੁਖੀ ਪੰਡਤ ਪਾਤੀ ਬਾਟਾ ॥ ੧੩੭ ॥ ਕ
 ਬੀਰ ਕਾਲ ਕਰਿ ਤਾ ਅਬੁ ਹਿਕ ਬਿਅਬ ਕਰ ਤਾ ਸੁਇਤਾ
 ਲਾ ॥ ਪਾਛੈ ਕਦੁ ਨ ਹੋਈ ਗਾਜ ਬਿਸਿਰ ਪਰ ਆਵਹਿ ਕਾ
 ਲਾ ॥ ੧੩੮ ॥ ਕਬੀਰ ਮੇਸਾ ਸੰਤੁ ਇਕ ਦੇਖ ਅਜੇ ਸੀਧੇ
 ਹੀ ਲਾਖਾ ॥ ਦੀਸੈ ਚਿਤ ਲਬਹੁ ਗੁਨ ਮਤਿ ਹੀ ਨਨ ਪਾਕੁ

੧੩੯ **ਕਬੀਰ** ਮੇਰੀ ਬੁਧ ਕਉ ਸਮੁਨ ਕਰੋ ਤਿਸੁ ਕਹਾ ੮੮

ਜਿਨੁ ਇਹੁ ਸਮੁਆ ਸਿਰਜੇ ਆਸੁ ਸੁਖ ਆਪਰ ਦੁਗਾਰ

੧੪੦ **ਕਬੀਰ** ਕਸਤੂਰੀ ਭਇਆ ਭਦਰ ਭਏ ਸਭਦਾ

ਸੁਆ ਸਿਉ ਸਿਉ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਕੀ ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਮੁ ਨਿ

ਦਾਸੁ ੧੪੧ **ਕਬੀਰ** ਹਿੰਦੁ ਪਰਓ ਕੁੰਦ ਬਕੈ ਕਠੇ ਰਹਿ
ਗ ਗ

ਗਇਓ ਰਮੁ ਆਇ ਪਰੇ ਧਰਮੁ ਗਇ ਕੇ ਬੀਚਹਿ ਸੁਆ

ਧਾਮੁ ਕਬੀਰੁ ਜਾਕਤ ਤੇ ਸੁਕਰ ਭਯਾ ਗਏ ਆਛੁ ਗਾਉ

ਉਹ ਜਾਕਤ ਬਪਰ ਮਰਿ ਗਇ ਆਕੇ ਤਿਨ ਲਪੇਨਾਉ ੧੪੨

ਕਬੀਰ ਕਉ ਡੀ ਕਉ ਡੀ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਖ ਕਰੋ ਰਿ

ਚਲਤੀ ਬਾਰਨ ਕਛੂ ਮਿਲਓ ਲਾਈ ਲਿਭੋ ਟੀਤੇਰਾ ੧੪੩

ਕਬੀਰ ਬੈਸਨ ਹੂਆ ਤਾਕਿ ਆਭੁਇ ਆਮਾ ਲਮੇਲੀ ਚਾਰ

ਬਾਹਰ ਕੰਚਨੁ ਬਾਹਰਾ ਭੀ ਕੁਭਰੀ ਭੰਗਾਰਾ ੧੪੪ **ਕ**

ਬੀਰ ਰੇ ਰੇ ਹੋਇ ਰਹੁ ਬਾਦਕਾ ਤਜਮਨ ਕਾ ਅਭਮਾਨੁ ਐ

ਜਾਕੇ ਬੀਚਾ ਸੁਹੇਤਿ ਤਹਿ ਮਿਲੇ ਭਗਦੁਨਾ ੧੪੫ **ਕ**

ਬੀਰੁ ਰੇ ਰਾਹੁ ਆਤਾਕਿ ਆਭੁਇ ਆਪੰ ਬੀ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਇ

ਮੈਸਾ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਹੋਇ ਤਿਉ ਪਰਨੀ ਮਹਿ ਖੇਹੁ ॥ ੧੪੦ ॥ ਕਬੀਰ
 ਰੁਖੇ ਹੁਹੁ ਈਤ ਉਕਿਆ ਭਇਆ ਸੇਉ ਡਲਾ ਗੇਅੰਗਾ ॥
 ਰਿਸਨੁ ਮੈਸਾ ਦਾਹੀ ਮੈਸੇ ਤਿਉ ਪਾਨੀ ਸਰਬੰਗੁ ॥ ੧੪੧ ॥
 ਬੀਰੁ ਪਾਨੀ ਹੁਮਾ ਭਾਕਿਆ ਭਇਆ ਸੀਰਾ ਤਾਤਾ ਹੋਇ ॥
 ਰਿਸਨੁ ਮੈਸਾ ਦਾਹੀ ਮੈਸੇ ਸੇਸਾ ਹਰਿਗੀ ਧੋਇ ॥ ੧੪੨ ॥ ਉਚ
 ਭਟਨੁ ਕਨਕ ਕਮਨੀ ਸਿਖ ਰੁਪੁ ਜਟ ਹਿਰਾਇ ॥ ਤਤੇ ਭਲੀ
 ਮਧੁ ਕੜੀ ਸੀਤ ਸੀਗੁ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੧੪੩ ॥ ਕਬੀਰੁ ਪਾਟਨ ਤੇ
 ਉਚਰ ਭਲਾ ਰਾਮ ਭਗਤ ਸਿਹਨਾਇ ॥ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ ਬਾਹ
 ਸਮ ਪ੍ਰਬਧੁ ਧੋਇ ॥ ੧੪੪ ॥ ਕਬੀਰੁ ਕੀਰਾ ਸਮਨ ਕੇ ਅੰਤ
 ਸਹਜ ਸੁਨ ਕੇ ਘਾਟਾ ॥ ਤਹਾ ਕਬੀਰੈ ਮਟ ਕੇ ਅਕੇਸ਼ਤ ਮੁਨਿ
 ਸੁਨ ਬਾਦਾ ॥ ੧੪੫ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸੇਸੀ ਉਪਸੀਧੇ ਤੇ ਸਉ ਤੇ
 ਸੀਨਿ ਬਿਧੇ ਓੜਾ ॥ ਹੀਰਾ ਕਿਸਕ ਬਾਧਾ ਪੂਜਿ ਨਿਰਤਨ
 ਕੋਰੇ ॥ ੧੪੬ ॥ ਕਬੀਰੁ ਏਕੁ ਅਚੰਭ ਉਦੇ ਕਓ ਹੀਰਾ
 ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥ ਬੁਨ ਸੁਨ ਪਾਰੇ ਬਾਹਰਾ ਕਉ ਡੀ ਬਦਲੇ
 ਸਾਇ ॥ ੧੪੭ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸਹਾਗਿਆ ਨੁਤ ਹਧਰ ਮੁਹੇ

ਸਹਾਭੂਤਤਹਧਾਧਾ ਸਹਾਲੇਕੁਤਹਕਾਲਹੈਸਹਾਖਿਆ
 ਤਹਿਅਖਿਆ ॥ ੧੫੫ ॥ ਕਬੀਰ ਮਾਇਆਤਸੀਤਕਿਆਭੁਇ
 ਅਸਉਮਨੁਤਸੇਅਨਹੀਸਾਇ ਮਨੁਮਨੀਮਨੁਦਰਗ
 ਲੇਮਨੁਸਤੈਕਉਖਾਇ ॥ ੧੫੬ ॥ ਕਬੀਰ ਸਾਚਾਸਤਿਗੁਰ
 ਮੇਮਿਲਾਅਸਬਦਸੁਬਾਹਿਅਇਕੁ ਲਾਗਤਹੀਭੁਇਮਿ
 ਲਾਗਾਇਆਪਰਿਆਕਲੇਯੇਢੇਕੁ ਕਬੀਰੁਸਾਚਾਸਤਿਗੁ
 ਰਕਿਆਕਰੇਯੋਉਜਿਅਮਹਿਚੂਕ ਅੰਧੈਏਕਨਲਾਗ
 ਈਯੋਉਬਾਸੁਬਜਾਈਮੇਟੂਕਾ ॥ ੧੫੭ ॥ ਕਬੀਰੁ ਹੋਰੋਬੁ ॥
 ਹਨੁਸਘਨੁਘਨੁਢੁਤਪਤੀਕੀਨਾਗੁ ਤਾਸੁਪਦੇਤਰਨਪੁਸੇ
 ਹਰਿਸਨਕੀਪਾਨੀਥਾਗੁ ॥ ੧੫੮ ॥ ਕਬੀਰਨਿਪਨਗੀਕਿ
 ਉਸੀਦੀਮੈਕਿਉਹਰਿਚੇਰੀਕੇਮਨੁਓਹਮਾਂਗੁਸਦਾਰੇ
 ਭੁਖੇਕਉਉਹਸਿਮਰੇਹਰਿਨਾਮੁ ॥ ੧੫੯ ॥ ਕਬੀਰੁ ਬੁਨੀ
 ਘਾਈਬਿਤੁਬੁਈਸਤਿਗੁਰਬੰਧੀਧੀਥਾ ਕਬੀਰੁਹੀਰਾ
 ਬੁਨਸਿਅਮਨੁਸਰੇਵਰਤੀਗੁ ॥ ੧੬੦ ॥ ਕਬੀਰੁ ਹਰਿਹੀ
 ਰਾਸਨਸਉਹਰੀਲੈਕੇਮਰੈਹਵਾ ਅਬਹੀਘਾਈਮੇਧ

ਹਥੂਤਬਹੀਨਰਕੀਸਾਦਾ। ੧੬੨॥ ਕਬੀਰ ਕਾਮਪਰੇਹਰਿਸਿ
 ਮੁਕੀਐਐਸਾਸਿਮਰਹੁਨਿਤੁ॥ ਅਮਰਾਪੁਰਬਾਸਾਕਰਹੁਹ
 ਰਿਗਾਇਆਬਿਹੇਰੇਬਿਤਾ। ੧੬੩॥ ਕਬੀਰ ਸੇਵਾਕਰਿਦੁਇ
 ਭਲੇਏਕੁਸੰਤੁਇਕੁਰਾਮ॥ ਰਾਮਸੇਵਾਥਾਮੁਕਤਕੇਸੰਤੁਸੁਖ
 ਹੋਨਮੁ॥ ੧੬੪॥ ਕਬੀਰ ਸਿਹਮਾਰਗੁਪੰਡਤਗਏਪਛਿਪ
 ਹੀਬਹੀਰਾ॥ ਇਕੁਅਫੁਪਟਘਾਟੀਰਾਮਕੀਤਿਹਚੜ੍ਹਰਹਰ
 ਕਬੀਰ॥ ੧੬੫॥ ਕਬੀਰਦੁਨੀਆਕੇਯੋਯੋਮੁਆਚਾਲਤਕੁ
 ਲਕੀਕਨੁ॥ ਤਬਕੁਲਕਿਸੁਕਾਲਾਸਜੀਸਬਲਿਧਰਹਿਮ
 ਸਾਨੁ॥ ੧੬੬॥ ਕਬੀਰ ਭੂਬਹਿਗੋਰੇਬਾਪਰੇਬਹੁਲਗਨਕੀ
 ਕਾਨੁ॥ ਪਾਰੇਸੀਕੇਸੋਹੁਆਤੁਅਪਨੇਭੀਸਾਨੁ॥ ੧੬੭॥ ਕ
 ਬੀਰ ਭੁਲੀਮਧੁਕਰੀਨਨਾਬਿਧੋਕੇਨਸਾ॥ ਦਾਦਾਕਾਹੁਕੇ
 ਨਹੀਬਡਾਏਸੁਬਡਰਾਸਾ॥ ੧੬੮॥ ਕਬੀਰ ਦਫੈਦਾਤੁ
 ਨਹੋਤਹੈਨਿਰਦਫੈਰਹੈਨਿਸੰਕਾਐਜਨੁਨਿਰਦਫੈਰਹੈ
 ਸੋਗਨੈਇੰਦੁਸੋਰੀਕੁ॥ ੧੬੯॥ ਕਬੀਰ ਪਾਲਸਮਹਾਸ
 ਰਦੁਰੁਤਠਾਪੀਨਸਕੇਕੋਈਨੀਕੁ॥ ਭਾਗਬੰਨੇਤੇਪਾਇਰ

ਤੁਭਵਿਭੁਰਿਧੀਉਕਬੀਰੁ ॥ ੧੦੦ ॥ ਕਬੀਰੁ ਪਰਬੁਤੇ
 ਤਾਰੇਖਿਸਹਿਤਿਉਹਿਉਖਿਸੈਸਰੀਰੁ ॥ ਇਉਹਿਅਖਰੁ
 ਨਖਿਸਹਿਸੋਗਹਿਰਹਿਉਕਬੀਰੁ ॥ ੧੦੧ ॥ ਕਬੀਰੁ ਕੋ
 ਠੀਕਠਕੀਦਹਿਦਿਸੁਲਾਗੀਆਗੁ ॥ ਧੰਤੁਤਪੰਤੁਤਜਲਿ
 ਮੁਏਮੁਰਖਉਬਰੇਭੁਗੁ ॥ ੧੦੨ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸੰਸਾਰੁਕਰਕਾ
 ਗਦੁਦੇਹੁਬਹਾਇ ॥ ਬਾਦਨਅਖਰੁਸੋਧਕੈਹਰਿਚਰਨੀਚਿ
 ਤਲਾਇ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸੰਤਨੁਛੜਿਸੰਤਈ ॥ ਜਿਕੋਦਕਮਿਲਹਿਅ
 ਮੰਤੁ ॥ ਮਿਲਿਅਗੁਰੁਭੁਯੰਗਮਬੇ⁺ਉਸੀਤਲਤਨਤਸੰ
 ਤਾ ॥ ੧੦੪ ॥ ਕਬੀਰੁ ਮਨੁਸੀਤਲੁਭੁਇਆਖਾਇਆਬੁ
 ਹਮੁਗਿਆਨੁ ॥ ਜਿਨਸੁਆਲਾਸਗਸੁਰਿਅਸੁਸਨਕੈ
 ਉਦਕਜਮਨੁ ॥ ੧੦੫ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸਾਹੀਜਿਰਜਨਹਾ
 ਰਕੀਸਨੈਨਾਹੀਕੋਇ ॥ ਕੋਜਨੈਆਪਨਧਨੀਕੋਦਸੁਰਿ
 ਦਨੀਹੋਇ ॥ ੧੦੬ ॥ ਕਬੀਰੁ ਭਲੀਭਈਭੇਭਉਪਰਿਅ
 ਦਿਸਾਗਈਜਭੂਲਾ ॥ ਚਿਗਾਰਪਾਨੀਭੁਇਆਜਾਇ
 ਮਿਲਓਲੂਲੂਲਾ ॥ ੧੦੭ ॥ ਕਬੀਰੁ ਪੁਰਸਕੋਲਕੋਪੁਰੀ

ਦਿ

ਅਬਾਧੀ ਦੇਹਾ ਦਿਦੁਸ ਚਾਰ ਕੇ ਖੇਖ ਨਾ ਅੰਤ ਕੇ ਹਕੀ ਖੇਖ
 ੧੦੮॥ **ਕਬੀਰ** ਸੁਰਸ ਚਾ ਦੇ ਕੇ ਉਦੈ ਭੁਈ ਸਭੁ ਦੇਹਾ ਗੁਰ
 ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਿਨੁ ਮਿਲੇ ਪਲਟ ਭੁਏ ਸਭੁ ਖੇਹਾ ॥ ੧੦੯॥
 ਹਅਨੁ ਭਉ ਤਹ ਭੈ ਨਹੀ ਮਹ ਭਉ ਤਹ ਹਰਿ ਨਹੀ ॥ ਕਹੈ
 ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹਿਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧੧੦॥ **ਕਬੀਰ**
 ਹਉਮਿ ਨਹੁ ਕਛੁ ਮਨ ਆਨਹੀ ਤਿਨ ਜੁਖਨੀ ਦੁਇ ਹਉਮਿ ॥ ਹਮ
 ਹੁਸਤੁ ਪੁਨਾ ਬੁਝਨ ਪੁਰੀ ਪਰੀ ਬਲਾਇ ॥ ੧੧੧॥ **ਕਬੀਰ** ਮਾ
 ਰੇ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰ ਆਪੀ ਰੁਪੁ ਕਰੈ ਅਭਿਰਾਮ ਲਾਗੀ ਚਿਟ ਮਰਿ ਮੁ
 ਕੀ ਗਹਿਓ ਕਬੀਰ ਠਉਗ ॥ ੧੧੨॥ **ਕਬੀਰ** ਚੈਦੁ ਸਹੇਲੀ
 ਸੇਲ ਕੀ ਲਾਗ ਤਲੇਇ ਉਜਾਸੁ ਚਿਦ ਸਹਾਏ ਸਬਦ ਕੀਤਾ
 ਸਹਾਰੁ ਮੇਦਾਸੁ ॥ ੧੧੩॥ **ਕਬੀਰ** ਮੁਲਾ ਮੁਨ ਰੇਕਿ ਆਚਰ
 ਹਿਮਾਈ ਨ ਬਹਿਗੋਹਿ ॥ ਯਾ ਕਾਰਨੁ ਤੂ ਬਾਗ ਦੇਇ ਦਿਲ ਹੀ
 ਭੀਤੈ ਸੇਇ ॥ ੧੧੪॥ **ਕਬੀਰ** ਸੇਖ ਸਬੂਰੀ ਬਾਹਰਾ ਕਿਆ ਹਸੁੰਕ
 ਬੇਸਾਇ ॥ ਕਬੀਰੁ ਭਕੀ ਦਿਲੁ ਜਾਬਤ ਨਹੀ ਤਾ ਕਉ ਕਹਾਖੁਦ
 ॥ ੧੧੫॥ **ਕਬੀਰ** ਅਲਾਹਿ ਕੀ ਕਰ ਬੰਦਗੀ ਭਿਹ ਸਿਮਰ

ਤਦੁਖਜਾਇ। ਦਿਲਮਹਿਸਾਈ ਪਰਗਟੇ ਬੂਝੇ ਬਲਿਤੀਨਾ ੨੧

੬। ੧੮੬॥ **ਕਬੀਰ** ਸੇਰੀ ਕੀਏ ਸੁਲਮੈ ਹੋ ਕਹਤਾਨਾ ਬਿਹਲਾ ॥

ਲਾ ਦੁਤਰੁ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੀ ਮੈ ਤਬ ਹੋਇ ਗੋ ਕਉਨੁ ਪਦਾਲਾ ॥

੧੮੭॥ **ਕਬੀਰ** ਖੂਬਖਾਨਾ ਖੀਚੀ ਸਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੇਨਾ ॥

ਹੇਰਾ ਰੇਲੀ ਕਰੈ ਗਲਾ ਕਦੇ ਦੇ ਕਉਨੁ ॥ ੧੮੮॥ **ਕਬੀਰ** ਗੁਰ

ਲਾਗਾ ਤਬ ਜਨੀ ਮੈ ਮਿਟੈ ਮੋਹਤ ਨੁਤਾਪਾ ॥ ਹਰਖੁ ਸੋਗਾ ਦਾਝੇ

ਨਹੀ ਤਬ ਹਰਿ ਅਪਹਿਆਪੁ ॥ ੧੮੯॥ **ਕਬੀਰ** ਰਾਮ ਕਹਨਿ

ਮਹਿ ਤੇ ਦਹੈ ਤਮਹਿ ਏਕੁ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਸੇਈ ਰਾਮੁ ਸੰਭੋ ਕਹਹਿ

ਸੇਈ ਕਉ ਤਕਹਾਰਾ ॥ ੧੯੦॥ **ਕਬੀਰ** ਰਾਮੇ ਰਾਮੁ ਕਹੁ ਕਹਿ

ਬੇਮਾਹਿ ਬਿਬੇਕੁ ॥ ਏਕੁ ਅਨੇ ਕਹਿ ਮਿਲ ਗਾਇਆ ਏਕੁ

ਸਮਾਨਾ ਏਕੁ ॥ ੧੯੧॥ **ਕਬੀਰ** ਸਾਧਿਯਾ ਧਰਿਸਾ

ਧਨ ਸੇਵੀ ਮੈ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਹਿ ॥ ਤੇ ਧਰਿ ਮਰਹੁ ਸਾਰ

ਖੇਤੁ ਤਬ ਜਹਿ ਤਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧੯੨॥ **ਕਬੀਰ** ਗੁੰਗਾਹੁ

ਆਬਾਦੁ ਗਬਹਿ ਰਾਹੁ ਮਾਕਾਨੁ ॥ ਪਾਵੁ ਹੁਤੇ ਪਿਗਲਾ ਭੁਇ

ਅਮਰਿ ਮਾਸ ਤਿ ਗੁਰ ਬਾਨੁ ॥ ੧੯੩॥ **ਕਬੀਰ** ਸਤਿ ਗੁਰ ਸੁ

ਮੇਥਾਹੇਅਬਨਸੁਏਕਾ ਲਾਗਤਹੀਭੁਇਗਿਰਪਰਿਅ ॥
 ਪਰਾਕਲੇਜੇਛੇਕਾ ॥ ੧੮੪ ॥ ਕਬੀਰਨਿਰਮਲਾਬੁੰਦਅਕ ॥
 ਸਕੀਪਰਗਾਈਭੂਮਿਕਿਕਾ ਬਿਨੁਸੀਗਤਹਿਉਮਨੁਸੀ
 ਹੋਇਗਾਈਭੁਭਛਾ ॥ ੧੮੫ ॥ ਕਬੀਰਨਿਰਮਲਾਬੁੰਦਅ
 ਕਾਸਕੀਯੀਨੀਭੂਮਿਲਾਇਅਨੁਕਸਿਅਨੇਪਚਗਏ
 ਨਾਨਿਰਵਾਰੀਯਾਇ ॥ ੧੮੬ ॥ ਕਬੀਰਹਜ਼ਕਾਬੇਹਉਮ
 ਹੁਇਆਗੇਮਿਲਿਆਖੁਦਾਇਸਾਈਮੁਸ਼ੁਮਿਉਲਾਰਪਰਿ
 ਆਤੁਸੈਕਿਨਦੁਰਮਾਈਗਾਇ ॥ ੧੮੭ ॥ ਕਬੀਰਹਜ਼ਕਾ
 ਬੇਹਉਹੋਗਾਇਆਕੇਤੀਬਾਰਕਬੀਰਸਾਈਮੁਸ਼ੁਮਹਿ
 ਕਿਆਖਤਮੁਖਹਿਨਬੇਲੇਪੀਰਾ ॥ ੧੮੮ ॥ ਕਬੀਰਭੀਅ
 ਸੁਮਾਰਹਿਸੇਰੁਕਹਤੇਓਹੁਜੁਹਲਾਲਾਦਫਤਰੁਦਈ
 ਮਬਕਾਟੁਹੋਇਗਾਕਦਨੁਹਵਾਲਾ ॥ ੧੮੯ ॥ ਕਬੀਰ
 ਜੇਰੁਕੀਅਸੇਜੁਲਮਹੇਲੇਇਸਬਾਬਖੁਦਾਇਦਫ
 ਤਰੁਲੇਖਾਨੀਕਸੇਮਾਰਮਹੇਮੁਹਖਾਇ ॥ ੧੯੦ ॥ ਕਬੀਰ
 ਲੇਖਾਦੇਨਸੁਹੇਲਾਹੈਜੁਉਦਿਲਸੁਚੀਹੋਇਉਸਸਾਚੇ

ਦੀ ਬਾਨ ਮਹਿ ਪਲਾਸ ਕਰੇ ਕੋਇ। ੨੦੧॥ ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ੨੨
 ਅਰ ਅਕਾਸ ਮਹਿ ਦੇਇ ਤੂੰ ਬਰੀ ਅਬਧਾ। ਖਦ ਦਰਸਨ
 ਸੀਸੇ ਪਰੇ ਅਰ ਚਉਰਾਸੀ ਸਿਧਾ। ੨੦੨॥ ਕਬੀਰ ਮੇਰਾ
 ਸੁਮਹਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਸੋ ਕਿਛੁ ਹੋ ਸੋ ਤੇਰਾ। ਤੇਰਾ ਤੁਝ ਕਉ ਸਉ
 ਪਤੇ ਕਿ ਅਠਾਗੀ ਮੇਰਾ। ੨੦੩॥ ਕਬੀਰ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਤੂੰ
 ਹੂਆ ਮੁਸ਼ ਮਹਿ ਰਹਾਨੂੰ। ਸੁਖ ਆਪ ਪਰਕਾ ਮਿਟ ਗਇ
 ਆਸਤ ਦੇਖ ਉਤਤ ਤੂੰ। ੨੦੪॥ ਕਬੀਰ ਬਿਕਾਰ ਹਿ ਚਿਤਿ
 ਦੁਤੇ ਤੂੰ ਠੇਕ ਰਤੇ ਆਸਾ। ਮਨ ਰਬ ਕੋਇ ਨ ਪੂਰਓ ਚਾਕੇ ਉਠਨਿ
 ਗਾਸਾ। ੨੦੫॥ ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਸੇਕੇ ਸੋ ਸੁਖੀ ਆ
 ਸੀਸਾਹ। ਤਿਤ ਉਤ ਕਤ ਹਿ ਨੂੰ ਯਹੀ ਸਿਮਰਾਖੇ ਸਿਰਜਨਹ
 ਰਾ। ੨੦੬॥ ਕਬੀਰ ਘਾਲੀ ਪੀੜੇ ਸਭਿ ਗਰਲੀ ਝੇਛੁ ਭਾਇ।
 ਪਗ ਪੂਰ ਬਲੀ ਭਾਦੁਨੀ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ਆਇ। ੨੦੭॥ ਕਬੀਰ
 ਦਾ ਲੇਵੇ ਲੇਵੇ ਨਿਗਾਇ ਆਇ ਆਸੁ ਬੰਦ ਤਉ ਜਾਇ। ਨਹਿ
 ਭਜਓ ਨ ਕਤ ਟਟ ਓਕਾਲ ਪਹੁ ਚਓ ਆਇ। ੨੦੮॥ ਮਧੁ
 ਕਬੀਰ ਕੂਕ ਨੁ ਭਉ ਕਨੁ ਕਰੀ ਗਾਪਿਛੈ ਉਠ ਜਾਇ। ਕਰਮੀ ਸ

ਦੀ ਬਾਨ ਮਹਿ ਪਲਾਸ ਕਰੇ ਕੋਇ। ੨੦੧॥ ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ੨੨
 ਅਰ ਅਕਾਸੁ ਮਹਿ ਦੇਇ ਤੂੰ ਬਰੀ ਅਬਧਾ। ਖਦ ਦਰਸਨੁ
 ਸੀਸੇ ਪਰੇ ਅਰ ਚਉਰਾਸੀ ਸਿਧਾ। ੨੦੨॥ ਕਬੀਰ ਮੇਰਾ
 ਸੁਮਹਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਸੋ ਕਿਛੁ ਹੋ ਸੋ ਤੇਰਾ। ਤੇਰਾ ਤੁਝ ਕਉ ਸਉ
 ਪਤੇ ਕਿ ਅਠਾਗੀ ਮੇਰਾ। ੨੦੩॥ ਕਬੀਰ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਤੂੰ
 ਹੂਆ ਮੁਸੁ ਮਹਿ ਰਹਾਨੂੰ। ਸੁਖ ਆਪ ਪਰਕਾ ਮਿਟ ਗਇ
 ਆਸਤ ਦੇਖ ਉਤਤ ਤੂੰ। ੨੦੪॥ ਕਬੀਰ ਬਿਕਾਰ ਹਿ ਚਿਤਿ
 ਦੁਤੇ ਤੂੰ ਠੇਕ ਰਤੇ ਆਸਾ। ਮਨ ਰਬ ਕੋਇ ਨ ਪੂਰਓ ਚਾਕੇ ਉਠਨਿ
 ਗਾਸਾ। ੨੦੫॥ ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸੇਕੇ ਸੋ ਸੁਖੀ ਆ
 ਸੀਸਾਹ। ਤਿਤ ਉਤ ਕਤ ਹਿ ਨੂੰ ਯਹੀ ਸਿਮਰਾਖੇ ਸਿਰਜਨਹ
 ਰਾ। ੨੦੬॥ ਕਬੀਰ ਘਾਲੀ ਪੀੜੇ ਸਭਿ ਗਰਲੀ ਝੇਛੁ ਭਾਇ।
 ਪਗ ਪੂਰ ਬਲੀ ਭਾਦੁਨੀ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ਆਇ। ੨੦੭॥ ਕਬੀਰ
 ਦਾ ਲੇਵੇ ਲੇਵੇ ਨਿਗਾਇਆ ਬਿਅਸੁ ਬੰਤ ਉਝਾਇ। ਨਹਿ
 ਭਜਓ ਨਖਤ ਫਟਓ ਕਾਲ ਪਹੁ ਚਓ ਆਇ। ੨੦੮॥ ਮਧੁ
 ਕਬੀਰ ਕੂਕ ਨੁ ਭਉ ਕਨੁ ਕਰੀ ਗਾਪਿਛੈ ਉਠ ਜਾਇ। ਕਰਮੀਸ

ਬਰਸੇਲੋਕੁ ਅਸਾਨਾ ਤਾਸਿ ਉਦੁਟੀ ਕਿਉ ਬੀਨੇਸਾ
ਕੇਸੀ ਅਪਰਾਨਾ ॥ ੨੧੭ ॥ ਕਬੀਰ ਕੇਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਹਿਤੁ ਕਰ
ਕਹਿ ਮਰਹਿ ਸਵਾਰਾ ਕਾਰਸੁ ਸਾਢੇ ਤੀਨੁ ਹਾਥ ਅਨੀ
ਤਪਉ ਨੇਚਾਰਾ ॥ ੨੧੮ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸੋ ਮੇਰਿ ਤਵਉ
ਨਾ ਕੀਰੋ ਕਿਅ ਮੇਰੇ ਚਿਤੁ ਹੈ ਹੋਇ ਅਪਨ ਚਿਤੁ ਵਿਆ
ਹਰਿ ਕਰੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਚਿਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੨੧੯ ॥ ਚਿਤੁ ਭੀ ਅਪੁ
ਕਰਾਇ ਸੀ ਅਚਿਤੁ ਭਿਅਪੇ ਦੇਇ ॥ ਨਨਕਸੇ ਸਾਲਾ
ਹੀ ਮੇਰਿ ਸਭਨਾ ਸਾਰੁ ਕਹੇਇ ॥ ੨੨੦ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਕਬੀ
ਰੁ ਕਾਮਨੁ ਚੇਤੁ ਓਟਿ ਰਾ ਲਾਚੁ ਮਾਹਿ ॥ ਧਾਪ ਕਰਿ ਤ
ਮਰਿ ਗਇਆ ਅਉਧਪੁੰਨੀ ਬਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨੨੧ ॥ ਕ
ਬੀਰੁ ਕਾਇਆ ਕਾ ਚੀਕਾਰੁ ਵੀ ਕੇਵਲ ਕਾ ਚੀਧਾਤੁ
ਸਾ ਬਤ ਰਖਹਿ ਤਗਮੁ ਭੁਜਨਾਹਿ ਤ ਬਿਨਨੀ ਛਾਤੁ ॥
੨੨੨ ॥ ਕਬੀਰੁ ਕੇਸੇ ਕੇਸੇ ਕੂਹੀ ਮੈਨੁ ਜੇਈ ਮੈਅਸਾ
ਰਾ ਰਾਤੁ ਦਿਵਸ ਕੇ ਕੂਕਨੇ ਕਥਹੁ ਕੇਸੇ ਪੁਕਾਰਾ ॥
੨੨੩ ॥ ਕਬੀਰੁ ਕਾਇਆ ਕਾ ਲੀਬਨਿ ਭੁਇਆ

ਮਨੁ ਕੰਢਰਮਯਮੰਤ੍ਰਾ ਅੰਕਸੁਗਿਅਨੁਰਤਨਦੇ
 ਖੇਦੁ ਬਿਰਲਾਸੰਤ੍ਰਾ ॥ ੨੨੪ ॥ ਕਬੀਰ ਰਾਮਰਤਨ
 ਅਖਕੇਬਰੀਪਾਰਖਅਗੇਖੇਲਾ ਕੇਈਅਇਮਿਲੇ
 ਗੋਗਾਹਕੀਲੇਗੇਮਾਹਿਗੇਮੇਲਾ ॥ ੨੨੫ ॥ ਕਬੀਰ
 ਰਾਮਨਮਸੁਨਓਨਹੀਪਾਲਓਕਦਕੁਕੁਦੇਬਾਥੀਧੇ
 ਹੀਮਹਿਮਰਗਾਇਓਬਾਹਰਿਭੁਈਨਬੰਧਾ ॥ ੨੨੬ ॥
 ਕਬੀਰ ਅਖੀਕੇਰੇਮਾਟਕੇਪਲਪਲਗਾਈਹਿ
 ਹਾਇਅਨਜੰਸਾਲਨਫੇਰੁਈਸਮਦੀਆਦਮ
 ਮਾਮਾਇ ॥ ੨੨੭ ॥ ਕਬੀਰ ਤਰਵਰਗੁਪੀਰਾਮੁ
 ਪੈਠਲਗੁਪੀਬੈਰਗਾਛਾਇਆਗੁਪੀਸਾਧੇਹੇਭਿ
 ਨਤਸਮਾਬਾਦੁਬਿਬਾਦੁ ॥ ੨੨੮ ॥ ਕਬੀਰ
 ਮੇਸਾਬੀਜੁਬੈਰਿਬਾਰਹਿਮਾਸੁਟਲੰਤਾਸੀਤਲੁ
 ਛਾਇਆਗਹਰਿਟਲੁਪੀਖੀਕੇਲੁਕਰੰਤੁ ॥ ੨੨੯ ॥
 ਕਬੀਰ ਦਾਤਤਰਵਰੁਦਇਆਟਲਪ
 ਰਥਪਕਾਗੀਭੀਵੰਤੁਪੀਖੀਚਲੇਦਿਜਾਫੁਰੇਬਿ

ਰਬਾਸੁਟਲਟਲੇਤੁ॥ ੨੩੦॥ ਕਬੀਰ ਸਾਧੁਸੰਗ

ਪਰਾਪਤੀਲਿਖਆਹੇਇਲਿਲਾਟੁ॥ ਮੁਕਤਪਦਰਬ

ਪਾਈਐਠਕਨਮਦਘਟਘਟਾ॥ ੨੩੧॥ ਕਬੀਰੁਏ

ਕੁਘੜੀਆਈਘੜੀਆਈਗੁਤੇਆਦੁ॥ ਭਗਤਨਸੇ

ਤੀਗੋਜਦੇਜੋਕੀਠੇਸੇਲਾਭੁ॥ ੨੩੨॥ ਕੁ॥ ਕਬੀਰੁਭਾਂ

ਗੁਮਾਛੁਲੀਸੁਰਾਪਾਨੁ॥ ਜੇਜੇਪੁਨੀਖਾਹਿ॥ ਤੀਰਬਬਰ

ਤਜੇਤੇਕੀਏਜਭੀਰਸਾਤਿਲਜਾਹਿ॥ ੨੩੩॥ ਨੀਚੇਲੇ

ਇਨਕਰਰਹਓਲੇਸਾਸੁਨੁਪਟਿਮਾਹਿ॥ ਅਭੁਰਸੁਖੇ

ਲਾਉਪੀਅਗਸਿਉਕਿਜੀਲਾਖਾਟਉਨਾਹਿ॥ ੨੩੪॥

ਅਠਜਮੁਚਉਸੁਠਘਰੀਤੁਅਨਿਰਖਤਰਹੈਜੀਉਪ

ਨੀਚੇਲੇਇਨਕਿਉਕਰਉਜਭੁਪਟਿਦੇਖਉਪੀਉਪ

੨੩੫॥ ਸੁਨੁਸਖੀਪੀਅਮਹਿਜੀਉਬਸੈਜੀਅਮਹਿ

ਬਸੈਕਿਪੀਉ॥ ਜੀਉਪੀਉਬੂਝੁਏਨਹੀਪਟਿਮਹਿਜੀ

ਉਕਿਪੀਉ॥ ੨੩੬॥ ਕਬੀਰੁਬਾਅਨੁਗਾਰੁਹੈਸਗਤ

ਕਾਭੁਗਤਨਕਾਗਾਰਨਾਹਿ॥ ਅਰਿਸੁਉਰਸੁਕੈਪਚ

ਮੁਆ ਚਾਰਹੁ ਬੇਦਹੁ ਮਾਹਿ। ੨੩੭ ॥ ਹਰਿ ਹੋਮ ਭਰੇ
 ਤੁਮਹਿ ਬਿਖਰੀ ਹਬੀ ਚੁਨੀ ਨਸਾਇ। ਕਹਿ ਕਬੀਰੁ ਗੁ
 ਰੁਤਲੀ ਬੁਝਾਈ ਕੀਟੀ ਹੋਇ ਕੇਖਾਇ। ੨੩੮ ॥ ਕਬੀ
 ਰੁ ਸੇਤੁ ਹਿਸਾਧਿ ਪਿਰੰਮੁ ਕੀ ਸੀਸੁ ਕਾਟ ਕਰਿ ਗੋਇ।
 ਖੇਲੁ ਤੁਖੇਲੁ ਤੁਹਾਲੁ ਕਰਸੇ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਤਹੋਇ।
 ੨੩੯ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸੇਤੁ ਹਿਸਾਧਿ ਪਿਰੰਮੁ ਕੀ ਪਕੇਸੇਤੀ
 ਖੇਲੁ। ਕਾਚੀ ਸਰਸਉ ਖੇਲੇ ਕੇਨ ਖਲੁ ਭਈ ਨ ਤੇਲੁ
 ੨੪੦ ॥ ਦੂਟੁ ਤੁਲਾਹਿ ਅੰਧਗਤ ਅਰੁ ਚੀਨ ਤਨਾਹੀ
 ਸੰਤ। ਕਹੁ ਨਾਸਾ ਕਿਉ ਪਾਈ ਆਸਿ ਨ ਕੁਗਤਹੁ ਭੁਗ
 ਵੰਤੁ। ੨੪੧ ॥ ਹਰਿ ਸੇਹੀ ਗਢਾ ਭਕੇ ਕਰਹਿ ਅਨਕੀ
 ਅਸਾ। ਤੇਨ ਰੁਦੇ ਸਕਦੇ ਕਸਨ ਗੋਸਤਿ ਭਖੇ ਗਢ
 ਦਾਸੁ। ੨੪੨ ॥ ਕਬੀਰੁ ਭਉ ਗਿਹ ਕਰਹਿ ਤਧਕੁ
 ਕਰਿ ਨਹੀ ਤਕਰ ਬੇਰਾਗੁ। ਬੇਰਾਗੀ ਬੀਸਨ ਕਰੇ
 ਤਕੇ ਬੇਰੁ ਅਭਾਗੁ। ੨੪੩

ਕਬੀਰ ਸਿਪੁਰਣਾ

ਨਾਨਕ

ਫਰੀਦ

੨੫

ਕਬੀਰ

੧੩ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਮਸਲਿਕੇਸਿਖਫਰੀਦਸੀਰੇ ਸਤਿਗੁਰਸੇਖਰਨਦਰੀ
ਸਾਹਿਲਏਲਖਾਇ ਮਲਕਸਿਰੀਨੀਸੁਣੀਦਮ
ਦਿਖਾਲੇਆਇ ਸਤਿਗੁਰਮਾਣੀਕਦੁਸੇਹਭੂਕ
ਜੁਕਾਇ ਸਾਹਿਲਿਖੇਨਚਲਨੀ ਸਿਦੂਕੁਸਮਤੁ
ਇ ਸਤਿਗੁਰਦੁਟੀਮਰਦੁਟੁਲੇਸਾਸੀਪਰਦਇ
ਅਪਦਹਬੀਝੇਲਕੇਕੇਗਲਗੋਧਾਇ ਦਾ
ਲਗਨਿਕੀਪੁਰਸਲਾਤਕੰਨੀਨਸੁਣੀਆਇ

ਫਰੀਦਾਕਿਜੀਪਵੰਦਈਖੜਾਨਆਪਮੁਹਾਇ

੧੪ ਫਰੀਦਾਦਰਦਰਦੇਸੀਗਖੜੀਚਲਾਦੁਨੀਅਤ
ਭਭਾਬੀਨਊਠਈਪੋਦਲੀਕਿਥੇਦੁਆਪਤਿਕਿ
ਸੁਨਬੁਝੈਕਿਸੁਨਸੁਝੈਦੁਨੀਆਗਾਈਭਾਗਿ

ਸਾਈ ਮੇਰੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ ਤਹੀ ਭੀ ਦੁਆ ਮਾਹਿ। ੩੭੮
 ਰੀਦਾ ਜੇਸਾ ਲਾਤਿ ਲੋਬੇ ਜੇਸੇ ਸੀ ਮਲ ਬੁਕ ਭਰੀ। ੩੭੯
 ਲਾਸ ਦੁਨੀ ਦੁਲਾ ਤੋ ਬੇਜਾ ਮਦੁ ਕਰੀ। ੪ ਜੇਸਾ ਲਾ
 ਜੁਛਿ ਜਲਾ ਪੀਤੀ ਗੰਦਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੇ ਨਹ ਕੋਝ ਭੁਝ
 ਗੁਣਿ ਠਹੀਦੁ। ੫ ਟਰੀਦਾ ਤੇ ਬੁਝ ਮਕਲ ਲਾਤੀਦੁ
 ਹੋਕਾ ਲੋਲਿਖ ਨੁਲਿਖਾ ਅਪਨੇ ਜੇ ਗਿਰੀਦਾ ਨੁਮਹਿ
 ਸਿਰਨੀਦਾ ਕਰਦੇਖੁ। ੬ ਟਰੀਦਾ ਜੇ ਤੇ ਮਾਰ ਨੁਮਹੀ
 ਅਤਿ ਨਾਨ ਮਾਰੇ ਘੁਮਾ ਅਪਨੇ ਜੇ ਪਰਸਾਈ ਮੇ
 ਪੇਰ ਤਿਨ ਦੇ ਉਮਾ। ੭ ਟਰੀਦਾ ਸਾਤ ਉਖਦਿ
 ਲਵੇਲਾ ਤਾਤੁਰਤਾ ਦੁਨੀ ਸਿਉ। ਅਰਗਾਸ ਦਾਈ
 ਨੀਹ ਸਾਭੁ ਰਿਅਤਾ ਲਇਆ। ੮ ਦੇਖ ਟਰੀਦਾ
 ਸੁਖੀਆ ਦਾ ਜੀ ਹੋਈਆ ਬੁਝਾ ਅਗ ਦੁਨੇ ਜਾਆ
 ਇਆ ਪਿਛਾ ਰਹਿਆ ਦੂਰ। ੯ ਦੇਖ ਟਰੀਦਾ ਵਿ
 ਜੀਆ ਸਕਰੇ ਹੋਈ ਹਿਸਾ। ਸਾਈ ਬਾਬੁ ਹਮਾ ਪੇਲੇ ਦੇ
 ਦਨ ਕਰੀ ਮੈ ਰਿਸਾ। ੧੦ ਟਰੀਦਾ ਅਖੀ ਦੇਖਿ

ਪਤੀਲੀਆਂ ਸੁਲੁਲੁਗੀਲੇ ਕੰਨਾ ਸਾਖਪ ਕੰਦੀਆ ੬੬
 ਤੀਆਂ ਚੋਰ ਕਰੇ ਦੇਵੇਨੁ। ੧੧ ਟਰੀਦਾ ਕਾਲੀ ਸਿ
 ਨੀਨ ਗਾਇਆ ਧਉਕੀ ਰਵੈ ਕੋਇ। ਕਰ ਜਾਂਤੀ ਸਿਉ
 ਮਿਰਹੜੀ ਰੰਗੁ ਨ ਵੇਲਾ ਹੋਇ। ੧੨॥ ਮ: ੩॥ ਟਰੀ
 ਦਾ ਕਾਲੀ ਧਉਕੀ ਜਾਹੜ ਸਦਾ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਕਰੇ
 ਹਿ। ਆਪਣਾ ਲਾਇਆ ਪਿਰਮੁ ਨ ਲਗਾਈ ਮੇਲੇ ਚੇ
 ਸੁਭ ਕੋਇ। ਇਹੁ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮੁ ਕਾ ਮੈਥੁ
 ਵੇਖੇ ਦੇਇ। ੧੩ ਟਰੀਦਾ ਜਿਨ ਲੇਇ ਨ ਜਗ ਮੇਹ
 ਆ ਜੇ ਲੇਇ ਨ ਮੇਰੇ ਭੰਨਾ। ਕਮਲ ਰੇਖਾ ਨ ਸਹਾਇ
 ਆ ਜੇ ਪੰਖੀ ਜੂਇ ਬਹਿਨੁ। ੧੪ ਟਰੀਦਾ ਕੂਕੇ
 ਦਿਆ ਚੰਗੇ ਦਿਆ ਮਤੀ ਦੇ ਦਿਆ ਨਿਤੁ। ਜੇ ਮੈ ਤਨੁ
 ਵਦਾਇਆ ਮੇਰੇ ਕੁਟਰ ਹਿ ਨਿਤ। ੧੫॥ ਟਰੀਦਾ
 ਬੀਵਿ ਪਦਾਰੀ ਦੁਭਯੋ ਜਾਈ ਲੋੜ ਹਿ ਸਭ। ਇਕੁ ਛਿਮ
 ਹਿ ਬਿਆਲ ਤੜੀਅ ਹਿਤਾ ਜਾਈ ਮੈ ਦਰਦਾੜੀਅ
 ਹਿ। ੧੬॥ ਟਰੀਦਾ ਕਾਕ ਨ ਨਿੰਦੀ ਮੇਰਾ ਕੂਜੇ ਰੂਨ ਕੇ

੨੬॥ ਜੀਵਦਿਅਪੇਗਭਲੇਮੁਇਆਉਪਰਹੋਇ॥

੧੫॥ ਟਰੀਦਾ ਸਾਲਬਤਨੇਹੁਕਿਆਲਬਤਕੁੜਾ

ਨੇਹੁ॥ ਕਿਚਰੁਤਲਿਘਾਈਮੇਛਪਰਭਟੇਮੇਹੁ॥ ੩

੧੬॥ ਟਰੀਦਾ ਸੰਗਲਸੰਗਲਕਿਆਭਵਹਿਦੁਲ

ਕੰਠਮੇਸੇਹਿ॥ ਦੁਜੀਰਬੁਧਿਆਲੀਮੇਸੰਗਲਕਿਆ

ਦੂਢੇਹਿ॥ ੧੭॥ ਟਰੀਦਾ ਨਿਕੀਇਕੀਸੰਘਮੇਬਾਲ

ਤੂਗਭਵਓਮਿ॥ ਅਸਟਰੀਦੇਕੁਝਸੇਕੋਹਾਈ

ਓਮੁ॥ ੨੦॥ ਟਰੀਦਾ ਰਤੀਦਤੀਅਧੁਖਧੁਖਉਠਨਿ

ਮਾਸਾ॥ ਧ੍ਰਿਗਤਿਨਦਾਜੀਵਮਾਜਿਨਵਿਡਾਈਅਸੁ

੨੧॥ ਟਰੀਦਾ ਸੇਮੇਹੋਦਾਵਰਿਆਮਿਤਾਮਾਇਜ਼ਾ

ਹੋੜਾਸਲੇਮਸੀਠਜਿਉਉਪਰਅੰਗਰਾ॥ ੨੨॥

ਟਰੀਦਾਲੋੜੈਦਖਬਜਉਰੀਅਕਿਕਰਬੀਸੇਸਟ

ਹੀਦੈਉਨੁਕਤਾਇਦਾਪੇਧਾਲੋੜੈਪਟਾ॥ ੨੩॥ ਟਰੀ

ਦਾਗਲੀਏਚਿਕੜਦੂਰਕਰਨਲੁਪਿਅਰਿਦੇਨੇਹੁ

ਚਲਾਤਉਸੈਕੀਬਲੀਰਗਤਤੁਏਨੇਹੁ॥ ੨੪॥

ਭਿਜਓ ਸਿਜਓ ਕੀ ਬਲੀ ਮਲਹੁ ਦੁਬਸੇ ਮੇਹਾ ਸਾਇ ੨੭
 ਮਿਲਾਤਿ ਨਾਸ ਜਲ ਤੁਧੁ ਓ ਨਾਹੀ ਨੇਹਾ ॥ ੨੫ ॥ ਫਰੀ
 ਦਾ ਮੇਰੁ ਲਾਹਾ ਪਗਦਾ ਮਤਿ ਮੇਲੀ ਹੋਇ ਜਾਇ ਗਹ
 ਲਾਹੁ ਹਨਿ ਜਾਣੁ ਈ ਸਿਰਭੀ ਮਿਦੀ ਖਾਇ ॥ ੨੬ ॥ ਫਰੀ
 ਗੀਦਾ ਸਕਬੁ ਖੰਡੁ ਨਿਵਾਤ ਗੁਨਾ ਅਖ ਓ ਮਾਝੁ ਦੁਧਾ ॥
 ਸਭੇ ਦੁਸਤੁ ਮਿਠੀ ਮਾਰ ਬਨ ਪੁਸ਼ਨਿ ਤੁਧਾ ॥ ੨੭ ॥ ਫਰੀ
 ਗੀਦਾ ਰੇਈ ਮੇਰੀ ਕਾਠ ਦੀਲਾ ਦੁਲ ਮੇਰੀ ਭੁਖਾ ਮਿਲਖ
 ਧੀ ਮਾਝੇ ਪੜੀ ਮਾਧੁ ਨੇਜ ਹਨ ਗੇ ਦੁਖਾ ॥ ੨੮ ॥ ਰੁਖੀ
 ਸੁਖੀ ਖਾਇ ਕੇ ਠੰਡਾ ਪਾਲੀ ਪੀਉ ॥ ਫਰੀ ਦਾ ਦੇਖ ਪਰ
 ਈ ਚੇ ਪੜੀ ਨਾਤਰ ਜਾਏ ਸੀਉ ॥ ੨੯ ॥ ਮਾਝੁ ਨ ਸੁਤੀ
 ਕੀਤ ਸਿਓ ਮੰਗ ਮੁੜੇ ਮੁੜ ਸੁਆਇ ॥ ਆਇ ਪੁਛਹਿ ਡੋਹ
 ਗਲੀ ਤੁਮ ਕਿਉ ਰੋ ਨਹਿ ਹਾਇ ॥ ੩੦ ॥ ਜਾਹੁ ਰੇ ਫੇਰੀ
 ਨਾਲ ਹੋ ਪੇਰੀ ਮੈ ਕੀਤ ਕੀ ਕੁਝ ਅਗੈ ਮੁਅਬਾਹਾ ਨ
 ਨਕੇ ਸੇਧੇ ਗਲੀ ਸੇਭਾਵੈ ਬੇ ਪਰਦਾਹਾ ॥ ੩੧ ॥ ਮ
 ਤੀਧੋ ਤੀ ਸੋਬਹੀ ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਿਓ ਦੁ ॥ ਫਰੀ ਦਾ ਰੇ

੨੭
 ਨ
 ਸਾਗੀਧੀ ॥ ਪਿਰਵਾਤੁ ਹੀ ਨਪੁਦੁ ਏਧੁ ਸੁਮੰਗਾ ਦੁਨਾਉ ॥ ਸਾਗੀਧੀ ॥

ਸੁਬੇੜੀ ਹਿੰਦੀ ਗਈ ਕਬੂਰੀ ਗਈ ॥ ੩੩ ॥ ਸੁਬੇੜ
 ਸੁਬੇੜੀ ਗਈ ਸੁਬੇੜੀ ਪੀਤਨ ਸੁਬੇੜੀ ॥ ਟਰੀ ਦਾ ਕਿਤੀ ਸੁਬੇੜ
 ਨਪੀਤੀ ਤਿਨ ਸੁਕ ਗਏ ਕੁਮਲਾਇ ॥ ੩੪ ॥ ਟਰੀ ਦਾ ਚਿ
 ਤਖਟੇ ਲਾਵੁ ਦੁਖ ਬਿਗਿਧਿ ਛਾਵੁ ਲੇਟਾ ॥ ਏਹੁ
 ਮਾਗਸੀ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵੇ ॥ ੩੫ ॥ ਬਿਗਿਧਿ
 ਰਹਾ ਅਖੀ ਮੈ ਬਿਗਿਧੁ ਸੁਲਛਾਨਾ ॥ ਟਰੀ ਦਾ ਸਿ
 ਤਤ ਨਿ ਬਿਗਿਧੁ ਉਪਜੈ ਤਨੁ ਸਾਨੁ ਮਸਾਨੁ ॥ ੩੬ ॥
 ਟਰੀ ਦਾ ਏਹੁ ਦਿਸੁ ਗੰਧਲਾ ਧਰੀ ਅਖੰਡੁ ਚਿਦਾ ॥ ਚਿ
 ਕਰਾਹੇ ਦੇਰ ਹਿਗਏ ਤਿਕਰਾਈ ਗਏ ਉਸਾ ॥ ੩੭ ॥ ਟ
 ਰੀ ਦਾ ਚਾਰੁ ਗਣੁ ਚਿਮਾਰੰ ॥ ਕਿੰਚਾਰੁ ਗਣੁ ਚਿਮਾਰੰ
 ਮੁਲੇਖਾਰੁ ਮੰਗੇ ਸੀਅਤੁ ਮਹਿ ਕੈਹੜੇ ਕੰਮ ॥ ੩੮ ॥
 ਟਰੀ ਦਾ ਏਹੁ ਦੁਸੈ ਸੁਭਿਕੈ ਕਿਉ ਡਿਠੈ ਘੜੀ ਮਾਲੁ ॥ ੩੯ ॥
 ਏਹੁ ਨਿਦੇਸਾ ਮਾਰੀ ਮੇਹ ਮੇਦੇਸਾ ਦਾ ਕਿਅਹਾਲੁ ॥ ੪੦ ॥
 ਘੜੀ ਏਘੜੀ ਏਮਾਰੀ ਏਪਹੀ ਲਾਹੇ ਸੁਭਾਇ ਸੇ
 ਹੇੜਾ ਘੜੀ ਮਾਲੁ ਜਿਉ ਤੁਖੀ ਰੋਣੁ ਦਿਹਾਇ ॥ ੪੧ ॥

੮੮

ਬੁਢੇਰੇ ਆਜੇਖ ਫਰੀਦੁਰ ਬਲੁ ਲਗੀ ਦੇਹਿ। ਜੇਸਉ ੨੮
 ਫਰਿਅ ਮੀਵਲਾ ਬੀਤਨੁ ਹੋਸੀ ਖੇਹੁ। ੪੧ ਫਰੀਦਾ
 ਬਾਬਰ ਦੇ ਬੈਸਲਾ ਸਾਈ ਮੁੰਦੈ ਦੇਹਿ। ਜੇਤ੍ਰੇ ਦੇਰਖ
 ਸੀਸੀ ਉਸਰੀ ਰਹੁ ਲੇਹਿ। ੪੨ ਕੰਧਕੁਹਾੜਾ ਜਿਹੁ
 ਅਜਾਹੁ ਲੋਕੈ ਜਾਹੁ ਲੇਹਾਹੁ। ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਲੋੜੀ ਜਹੁ
 ਆਪਣਾ ਤੂਲਿ ਜਹਿ ਮੰਗਿਆਹੁ। ੪੩ ਫਰੀਦਾਇ
 ਕਨਾ ਅਦਾ ਅਗਲਾਇ ਕਨਾ ਹੀ ਲੇਹੁ। ਅਗੈ ਗਏ ਜਿ ੨੯
 ਦੁਖ ਜਨੁ ਚੇਦਾ ਸੀ ਕਉ ਲੇਹੁ। ੪੪ ਆਜੁ ਦਮਾਏ ਛੱਡ
 ਜਿਹੁ ਭੇਗੈ ਜੇਹੁ ਰਹੁ। ਅਜਿਹੁ ਤੇਜੀ ਰਾਹੁ ਮਹਿ ਥੀਰੇ
 ਭੁਤੀਆ ਗਹੁ। ੪੫ ਫਰੀਦਾ ਕੇ ਥੇ ਮੰਦੁ ਪਮਾਡੀਅ ੦
 ਉਸਾਰ ਦੇ ਬੀਗਾਏ। ਰੂੜਾ ਅਉਦਾ ਕਰਗਾਏ ਗੋਗੀਜ ੦
 ਇਪਏ। ੪੬ ਫਰੀਦਾ ਬਿਬਜ ਮੇਖਾ ਅਗਲੀਜ ੦
 ਲਿੰਦਨ ਕਾਈ ਮੇਖਾ। ਫਰੀਦਾ ਆਪਣੀ ਚਲੇ ਅਸ ੦
 ਇਕਸੇਖਾ। ੪੭ ਫਰੀਦਾ ਦੁਹ ਦੀਵੀ ਬਲੀਦੇਅ ੦
 ਮਲਕੁ ਬਹਿਗੁਆਇ। ਗੜਲੀ ਤਾਪਦ ਲੁਦੇ

ਜੀ

ਰੇਗਇਆ ਬੁਝਾਇ। ੪੮॥ ਫਰੀਦਾ ਦੇਖਕਪਹੇ ਸਿਬੀਅ ॥

ਸਿਬੀਅ ਤਿਲਾਹਾ ਕਮਾਏ ਮਰਕਾਰਾਏ ਕੁੰਨੇ ਕੋਇ
ਲਿਖਾਹਾ ਅੰਦੇ ਮਲਕ ਰੇਦਮਾਇ ਹੁਸ ਸਾਇ ਤਿਨਹਾ

੪੯॥ ਫਰੀਦਾ ਕੰਨੁ ਮੁਸਲਾ ਸੂਟ ਗਲ ਦਿਲ ਕਤੀ ਗੁਰੂ

ਦੁਆ ਬਾਹਰਿ ਦਿਸੈ ਚਲਾ ਦਿਲ ਅੰਧੀ ਅਗੀਰਾਤਿ॥

੫੦॥ ਫਰੀਦਾ ਰਤੀਰਤਨ ਨਿਕਲੇ ਸੇ ਤਨੁ ਚੀਰੇ ਕੋਇਆ

ਸੇ ਤਨੁ ਰਤੇ ਰਬ ਸਿਉ ਤਿਨ ਤਨੁ ਰਤ ਨਹੇਇ॥ ੫੧॥ ਮਃ ੩

ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਭਰਤ ਹੋਰਤੁ ਬਿਨੁ ਤਨੁ ਨਹੇਇ ਭਿਖਾਇ ਮੇ

ਤਨਖੀਲੇ ਹੋਇਲੇ ਭੂਰਤੁ ਦਿ ਚਹੁ ਸਾਇ॥ ਸਿਉ ਬੇਸੰਤ

ਧਾਤੁ ਮੁਧਹਿ ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਭੂ ਉਦੁ ਰਮਾਤਿ ਮੇਲ ਗਵ

ਇ॥ ਨਨਕਤੇ ਮਨੁ ਸੇਹਦੇ ਸਿਰਹੇ ਹਰਿ ਰੰਗ ਲਾਇ॥

੫੨॥ ਫਰੀਦਾ ਸੇਈ ਸਰਦੂਰ ਦੂਦਲ ਹੁ ਸਿਬਹੁ ਲਭੀ

ਦੁਬਾ ਛੁਪਿ ਦੂਦੇ ਕਿਅ ਹੋਵੇ ਚਿਕੜੂ ਬੈਰਬ॥ ੫੩

ਫਰੀਦਾ ਨੇਦੀ ਕਿਤਨ ਰਵੈ ਓਵਡੀ ਬੀਮਾਈਆ ਸੁਧਨੁ

ਕੂਕੇਈ ਗੋਰਮਹਿ ਤੇਜਹਿ ਨਮਿਲੀਆ ਸੁਧ॥ ੫੪॥ ਫਰੀ

ਦਾਜਿਰਪਲਿਅਦਾਜੀਪਲੀਮੁਫੁਭੀਪਲੀਆਰਿਮਨੁਗ
 ਹਿਲੇਬਾਟੁਲਮਾਲੁਪਿਰਲੀਆ॥ ੫੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇਬੁਖ
 ਲਕੇਤਜਾਪਿਰਨੀਦੁਜੀਨਿਦੁਕਾ ਮੇਰੇਹੁਲਯੋਗਾਵਦੇਗ
 ਭੇਦਿਲਾਜ਼ਹਿਲਾਜ਼॥ ੫੬ ॥ ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇਮੰਤ੍ਰਪਮਾਜੀ
 ਮਾਏਤੁਨਲਾਏਚਿਤ੍ਰਾ ਮਿਟੀਪਈਮੋਤਲਾਵੀਕੋਇਨਿ
 ਹੇਜੀਮਿਤ੍ਰਾ॥ ੫੭ ॥ ਫਰੀਦਾ ਮੰਤ੍ਰਪਮਾਲਨਲਾਇਮਰਗਸ
 ਤਲੀਚਿਤ੍ਰਾਰਿਸਾਂਈਮਾਇਸਮਲਾਮਿਬੇਹੀਤਉਦੇਦੁ
 ਲਾ॥ ੫੮ ॥ ਫਰੀਦਾ ਮਿਨੀਕੀਮੀਨਹਿਗੁਲਤੇਕੀਮੋਜੇਦਿ
 ਸਾਰਾਮਤਸਰਮਿਦਾਬੀਦੁਈਸਾਂਈਦੇਦਰਬਾਰਾ॥ ੫੯
 ਫਰੀਦਾ ਸਾਹਬਈਕਰਚਾਕਰੀਦਿਲਦੀਲਾਹਿਰੁਗਾ
 ਦਾਦਰਦੁਸਨੁਲੇਜੀਮੇਰਖਾਈਜੀਬਾਦਾ॥ ੬੦ ॥ ਫਰੀ
 ਦਾਕਾਲੇਮੇਰੋਕਪਜੋਕਲਾਮੇਰਾਦੇਸਾਸਿਨਾਕੁਰਿਅਮੇਟਿ
 ਗਲੇਕਕਹੈਦਰਦੇਸਾ॥ ੬੧ ॥ ਤਤੀਤੋਇਨਪਲਵੈਜੇਜ
 ਲਦੁਬੀਹੋਇਫਰੀਦਾਜੇਰੋਹਾਗਲਰਬਈਸੂਰੇਈਤੂ
 ਰੇਇ॥ ੬੨ ॥ ਸਾਕੁਮਾਰੀਤਾਚਉਦੀਵਾਹੀਤਮਮਲੇ

ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤਕ ਉਹ ਤਿਕੁਆਰੀ ਨਬੀਵੇ। ੬੩॥ ਕਲਾ
 ਰਿਕੇਲੀਛਪੜੀਆਇਉਲਬੇਹੀਤ੍ਵਾ। ਤਿੰਨੁ ਕੋੜਨਲਪੀ
 ਦੁਹਿਉਤਲਜੀਦੀਤ੍ਵੇ। ੬੪॥ ਹੀਸ ਉਤਰਕੋਧੈਪਇਆ
 ਲੋਕੁਵਿਰਾਗਲੁਸਾਇ। ਗਹਿਲਾਨਕਨਜਾਣਦਾਹੀਸੁ
 ਕੋਧਰਖਾਇ। ੬੫॥ ਚਲੁਚਲੁਗਾਈਆਪੰਕੀਆਜਿਲੀ
 ਦੁਜਾਇਤਲਾ। ਫਰੀਦਾਸਰਕੁਰੀਆਭੀਚਲਸੀਬਕੋਕਦੁ
 ਲਾਇਕਲਾ। ੬੬॥ ਫਰੀਦਾਇਦਸਿਰਦੇਭੁਇਸਦੁ
 ਕੀਤਾਲਜੁਓਮਾਸੁ। ਕੇਤਜੀਅਸੁਗਾਦਾਪਰੇਇਕਤੁਪਾ
 ਇਆਪਾਸੁ। ੬੭॥ ਫਰੀਦਾ ਭੋਨੀਘੜੀਜੁਵੇਨੜੀਦੁਲਿ
 ਗਰਲਜਾਅਸਰਾਈਲਫਰੇਸੁਤਾਕੋਘਰਿਨਾਨੀਅਜੁ
 ਫਰੀਦਾਬੋਨਿਦਾਸਕੁਤਾਏਹਨਭੁਲੀਰੀਤੁ। ਕਬਹੀ
 ਚਲਿਨਆਇਓਪਜੇਦੁਕਤੁਮਸੀਤੁ। ੬੮॥ ਉਠਫਰੀ
 ਦਾਉਜੁਸਾਜਸੁਬਾਹਿਨਿਦਸੁਗਾਜਗਾਸੋਸਿਰਸਾਈ
 ਨਾਨਿਦੈਸੋਸਿਰਕਪਉਤਰਾ। ੬੯॥ ਸੋਸਿਰਸਾਈਨ
 ਨਿਦੈਸੋਸਿਰਕਪਕੀਜੋਕਾਇ। ਕੰਨੇਹੇਨੁਜਲਾਈਏ

ਮੇਸ਼ਨੇਮਾ ਦੁਖ ਮੁਸ਼ਕੁ ਦੁਖ ਸਭਾਇਆ ਮਗਾ ਉਚੇ ਬਜ
 ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਪ ਰਿਧ ਰਿਧੇ ਹਮਗਾ ॥ ੮੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀ
 ਦਾ ਬੁ ਮਰੀ ਗਾਵਲੀ ਮੰਤ੍ਰ ਦਿਸੂਲਾ ਬਾਗਾ ਮਿਸਨੁ ਪੀਰਨਿ
 ਦਾਸ ਮਾਤਿ ਨਾਮੰ ਚਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ੮੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀ ਦਾ
 ਉਮ੍ਰੁ ਸੁਹਾਵਨੀ ਸੰਗਾ ਸੁਦੰ ਨੀ ਦੇਹਿ ॥ ਦਿਰਲੇ ਕੇਤੀ ਪਤੀ
 ਅਨਿਸ਼ਿਨਾ ਪਿਅਰੇ ਨੇਹਾ ॥ ੮੩ ॥ ਕੀਪੀ ਦੁਹਲ ਨਦਾ ਹਿ
 ਤ ਉਤੀ ਲੇਖ ਦੇਹੁਲਾ ॥ ਸਿਧ ਰਹ ਬਰਸਾਇ ਦੁਹਲਿ ਤਦ
 ਉਰ ਉਕਰੇ ॥ ੮੪ ॥ ਫਰੀ ਦਾ ਰੁਖ ਸਿਤੀ ਦਿਹੁ ਗਾਇਆ
 ਸੁਲਾਭੇਤੀ ਗਤਾ ॥ ਖਜਾ ਪੁਕਰੇ ਪਾਤਲੀ ਬੇੜਾ ਕਪਰਵਾਤ
 ॥ ੮੫ ॥ ਫਰੀ ਦਾ ਲੀਮੀ ਲੀਮੀ ਨਦੀ ਵਹੇ ਕੀਪੀ ਕੇਰੇ ਹੇਤੁ ॥
 ਬੇੜੇ ਨੁਕਪ ਗਿਕਿਆ ਕਰੇ ਭੇਪਾਤਲ ਬੀਹੇ ਸੁਚੇਤਾ ॥ ੮੬ ॥
 ਫਰੀ ਦਾ ਗਲੀ ਸੁਸਮਲ ਦੀਹੁ ਇਕ ਦੂ ਦੇਈ ਨਲਗਾ ॥
 ਖੁਧਾ ਸਿਉ ਮਾਲੀ ਹਕਾਰਨੁ ਤਿਨ ਮਾਪਰੀ ॥ ੮੭ ॥
 ਫਰੀ ਦਾ ਇਹੁਤ ਨੁਕੁ ਉਕਲਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਦੁਖੀ ਮੇਕ ਉਲ
 ਕੰਨੀ ਬਝੇ ਦੇਹ ਗਾਇਤੀ ਵਹੇ ਪਉਣਾ ॥ ੮੮ ॥ ਫਰੀ ਦਾ

੦੧੦

ਬਾਲਦੁਸੰਦੇਬਾਇ। ੨੫ ਫਰੀਦ ਕਿਥੋਂ ਤੋਂ ਮਾਪਿਆ ਸਿ ੨੦੦
 ਨੀਤੁ ਸੁਲਿਖਿ ਤੋਪਾਸਹੁ ਓਹਿਲਾਦਗਏ ਤੂ ਮੰਜੇ ਨਾਪਤੀਦੇ
 ਹਿ। ੩੩ ਫਰੀਦ ਮਨਮੇਦਨ ਕਰਦੇ ਏਹਿ ਬੇਲਾਹਿ। ਅ
 ਗੈ ਮੂਲਨ ਮਾਦੁਸੀ ਦੇਸ ਕਸੀ ਦੀਭਾਹਿ। ੩੪ ਮਃ ੫ ਫਰੀਦ
 ਖਲਾਕੁ ਖਲਾਕੁ ਮਹਿ ਖਲਾਕੁ ਦੁਸੈ ਰਬ ਮਾਹਿ। ਅੰਦਾਕਿਸ
 ਨੇ ਮਖੀ ਮੇਸ਼ਾਤਿ ਸੁ ਬਿਨ ਕੇ ਸੀਨਾਹਿ। ੩੫ ਫਰੀਦ ਸਿੰਦੀ
 ਦੇਹਿ ਨਾਲਾ ਕਪਾ ਮੇਗਲਾ ਕਪਹਿ ਚੁਖਾ। ਪਦੁਨ ਨਹਿ
 ਤੀਖਾ ਮਲੇ ਸੁਹਾਨੁ ਸਿਤੀਦੁਖਾ। ੩੬ ਚਕਲ ਚਲਾਨੁ
 ਰਤਨ ਸੇਜੁ ਦੀ ਮਰਬ ਹਗਏ। ਹੇਜੇ ਮੁਤੀ ਧਾਹ ਸੇਲਾਦਿ ੩੭
 ਗਏ। ੩੮ ਫਰੀਦ ਬੁਰੇਦੁ ਭਲਾ ਕਰੁ ਗੁਸਾ ਮਨੁ ਹੁਦੁ
 ਸਿੰਦੇ ਹੀਰੋ ਗੁਨਲਗਾਈ ਪਲੇ ਸੁਭਾ ਕਿਛੁ ਪਾਇ। ੩੯
 ਫਰੀਦ ਪੰਖ ਪਗਹੁ ਲੀਦੁ ਨੀਜੁ ਹਾਵਾ ਬਾਬਾ ਯਤਿ ਬਤਿਬ
 ਜੀ ਸੁਬਹਿ ਸਿਉ ਚਲਾਨੁ ਕਾਕਰ ਸਾਸੁ। ੪੦ ਫਰੀਦ
 ਰਾਤ ਕਬੂਰੀ ਹੁੰਤੀ ਮੇਜੁ ਤਿਮੇ ਮਿਲੈ ਨ ਕੁਛੁ ਪਾਇ ਨਾਨੇ
 ਲੁਨਿ ਦੁਵਲੇ ਤਿਨਾ ਮਿਲਾਨੁ ਕੁਆਉ। ੪੧ ਫਰੀਦ

ਟਰੀਦਾ ਅਮਲਾ ਸਿਕੀ ਤੇ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਦਰਗਹਿ ਅਭੇਕੰਮੁ

੧੦੧) ਟਰੀਦਾ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਪੰਖੀਆਂ ਗਲਾ ਸਿ

ਨਾਦਾਜਾ ਕੰਕਰ ਦੁਗਨ ਬਲਦੁਸ ਨਰ ਬਨ ਛੇਤੁ ਪਾਸੁ॥

੧੦੨) ਟਰੀਦਾ ਕੁਤ ਟਿਗਿ ਦੁਕੰਬ ਆਪਤ ਝੁਲੇ ਝੁਲ ਪਾਹਿ॥

ਚੁਕੇ ਚੁਕਾ ਦੂਦੀ ਆਰਹ ਦੁਕਿ ਬਾਉ ਨਹਿ॥ ੧੦੩ ਟਰੀਦਾ ਪ

ਕੁਪੇ ਦਿਲਾ ਪਸ ਕਰੀ ਕੰਬਲ ਜੀ ਪਹਿਰੇਉ॥ ਜਿਨੀ ਦੇਸੀ ਸਹੁ ਮਿ

ਲਿਸੇ ਜੀ ਦੇਸੁ ਕਰੇਉ॥ ੧੦੪ ਮਃ ੩॥ ਕਾਇ ਪੇਦਲਾ ਪਾਤੀ ਕੰ

ਬਲ ਜੀ ਪਹਿਰੇਉ॥ ਨਾਨਕੁ ਘਰਹੀ ਬੈਠ ਆਸਹੁ ਮਿਲਿ ਸੇ

ਨੀ ਅਤੁ ਰਾਸੁ ਕਰੇਉ॥ ੧੦੫ ਟਰੀਦਾ ਗਰਬੁ ਜਿਨ ਦੁਰ

ਆਈਆ ਧਨੁ ਸੇਬ ਨੁ ਮਗਾਹੁ॥ ਖਾਲੀ ਨਾਲੇ ਪਈ ਸਿਉ

ਦਿਬੈ ਜਿਉ ਮੀਗਾਹੁ॥ ੧੦੬ ਟਰੀਦਾ ਤਿਨ ਮੁਖ ਡੁਗਾ ਦੁਲੇ

ਜਿਨਾ ਦਿਸਰ ਆਨਉ॥ ਐਸੇ ਦੁਖ ਪਦੇ ਰਾਮ ਮਗੇ ਠਉਰ

ਨਠਾਉ॥ ੧੦੭ ਟਰੀਦਾ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਨਸਾਰਾ ਰਿਹੀ

ਦੁਦੁਲੇ ਮਾਇ ਰਿਹੀ॥ ਜੇ ਤੇਰ ਬੁਦਿ ਸਾਰਾ ਤਰ ਬਨ ਦਿਸੁ

ਰਠਿ॥ ੧੦੮ ਅਹਲਾ ਪ॥ ਟਰੀਦਾ ਕੰਤੁ ਰੰਗਾ ਦੁਲਾ ਦੁਰ

ਏਸੁਹਤਸਾਅਲਹੁਜੇਤੀਰਤਿਅਏਹੁਸਚਾਦਾਸਾਸੁ

੧੦੮॥ ਮਃ ੫॥ ਫਰੀਦ ਦੁਖਜੁਖਾਇਕੁਕਰਿਦਿਲਦੇਲ ॥

ਹਿਹਿਕਾਰਾਅਲਹੁਭਾਏਜੋਭਲਾਤਾਲਭੀਦਰਬਾਰਾ ॥

੧੧੦ ਮਃ ੫॥ ਫਰੀਦ ਦੁਨੀਦੁਸਾਈਦੁਸਦੀਬੂਭੀਦੁਸਹਿ

ਨਲਾਜਿਥੀਜੀਓਨਦੁਸਦਾਸਿਸੁਅਲਹੁਕਰਦਾਸਾਰ

੧੧੧ ਮਃ ੫॥ ਅਹਿਓਪਹਿਰੇਦੁਲਾਹੜਾਫਲਭੀਪਿਛਲੇਰ ॥

ਤੁਸਿਸਾਰੀਨੁਲਹੀਨੁਜੇਸਾਈਕੀਨੇਦਤਾ॥ ੧੧੨ ਦਤੀਸ ॥

ਹਬਸੀਦੀਆਕਿਆਚਲਿਤਿਸੁਨਲਾਹਿਕੁਸਰੀਦੇਨਲ

ਹਨਿਥਿਕਨਸੁਤਾਅਏਇਉਠਲਾ॥ ੧੧੩॥ ਦੂਦੇਦੀਇਸ

ਹਾਰਕੁਤਉਤਨੁਕਾਈਕੇਰਾਜਿਨਨਓਸੁਹਾਰਾਈਤਿ

ਨਸੁਕਨਹਰਿ॥ ੧੧੪॥ ਸਬਰਅੰਸੁਕਮਾਦਏਸਬਰਕ ॥

ਨੀਹੇਲਾਸਬਰਸੰਦਾਬਾਦੁਕਾਲਕੁਖਤਾਨਕਕੀ॥ ੧੧੫॥

ਸਬਰਅੰਦਰਸਾਬਰੀਤਨੁਇਏਜਾਲੇਨਾਹਿਨੁਨਸੀ

ਕਖਦਾਇਏਭੇਦਨੁਕਿਸੇਦੇਨਾ॥ ੧੧੬॥ ਸਬਰਏਹੁਸ

ਅਉਜੇਤੂਈਦਾਦਿਜੁਕਰਹਿ॥ ਵਧਈਵਹਿਦਰੀਅ ॥

ਗੀਦਮਹਲ ਨਿਸ਼ਖਲੁ ਰਹਿਗਇਦਾ ਜਾਮਾਇਆ ਤਲੁ
 ਗੋਰਾ ਜੀ ਨਿਮਾਣੀਆ ਬਹਿਸ ਨਿਰੂਹਾ ਮਲਾ ਅਖੀਸੇਖ ।
 ਬੰਦਗੀ ਚਲਾਨੁ ਮਸ਼ਕਿਕਲਾ ॥ ੧੧ ॥ ਫਗੀਦੁ ਮਉ
 ਤੇਦਾ ਬੰਨਾਇਏ ਦਿਸੈ ਸਿਉ ਦਰੀਅ ਏ ਦਾਹਿ ਅਗਦੇ
 ਸੁਕਤ ਪਿਆਸੁ ਲੀਐ ਹੁਲ ਪਏ ਕਹਾਹਾ ॥ ੧੨ ॥ ਇਕਨੁ
 ਨੇਜੁ ਭੁਜੇ ਝੀਆ ਝੀ ਇਕੁ ਦਿਹ ਦੇਟੇ ਪਰਦਾਹੁ ਅਮਲ
 ਸਿਕੀਆ ਦੁਨੀ ਦਿਖੁ ਜੇ ਦਰਗਾਹਿ ਉਗਾਹੁ ॥ ੧੩ ॥
 ਗੀਦਾ ਦਰੀਅ ਏ ਕੰਨੇ ਬਗਲ ਬੈਠ ਕੇਲ ਕਰੇ ਕਿਲੁ
 ਕਰੰਦੇ ਹੋਏ ਮਉ ਚਿਤ ਬਾਜੁ ਪਏ ਬਾਜੁ ਪਏ ਭਿਜੁ
 ਰਬ ਦੇ ਕੇਲਾ ਦਿਖਾਹੀਆ ਸੋ ਮਨਿ ਚਿਤਨੁ ਚੇਤਸਨੁ
 ਸੋਗਾਲੀ ਰਬ ਕੀਆ ॥ ੧੪ ॥ ਜਾਇ ਤੈਮਲੁ ਦੇਹੁ ਗੀ
 ਚਲੇ ਪਾਣੀ ਅੰਨੁ ਅਇਬ ਬੰਦਾ ਦੁਨੀ ਦਿਖਦੁ ਤਿ
 ਆਸੁ ਲੀਬੰਨੁ ਮਾਲਕੁ ਮਉਤਸੁ ਮਦੁ ਸੀਸੁ ਤਦੁ
 ਰਹੁ ਸੇਭੰਨੁ ਭਿਨਾਖਿ ਅਰੁ ਮਾਭਾਈਆ ਅਗੋਰਿ
 ਤਾਬੰਨੁ ਦੇਖਹੁ ਬੰਦਾ ਚਲਿਅ ਚਹੁ ਸੁਨਿਅਾ ਦੇਕੰਨੁ

ਹਰਖਸੁਖੀਪਕੀਅਮਸਿਰਨਸੀਦਰਿਨਿ ਐਸੇਦੰਦੀ १੦੭
 ਚਿਰਾਜੇਉਮਰੁਹਬਪਦੰਨਾ ॥੮੮॥ ਟਰੀਦਾ ਤਨਸੁਕਾ
 ਸਿਸਰਬੀਅਤਲੀਆਖੰਡਹਿਕਾਗਾ ਅਸੇਜੁਕਬਨਿ
 ਬਹੁਤਦੇਖਬੰਦੇਕੇਭਾਗਾ ॥੮੯॥ ਕਾਗਾਕੁਰੰਗਾਦੰਦੇਓ
 ਅਸਗਲਖਾਇਆਮਾਜਾਇਦੁਇਨੈਨਮਤਿਫੇਹ ॥
 ਹਓਪਿਰਦੇਖਨਕੀਆਜਾ ॥੯੦॥ ਕਾਗਾ ਚੰਡਨਪਿਸਤ
 ਰਾਬਸੇਤਉਤਰਜਾਇ ॥ ਸਿਤਪਿਸਰੇਮੇਰਾਜਹੁਦੇਸੇ
 ਮਾਸਨਤਿਦੂਖਾਹਿ ॥੯੧॥ ਟਰੀਦਾ ਗੋਰਨਿਮਾਲੀ
 ਸਰੁਕਰੇਨਿਘਰਿਆਪਰਜਾਉ ॥ ਸਰਪਰਮੇਥੇਅ ॥
 ਦਲਮਰਲੁਹਨਬੁਰਿਆਹਾ ॥੯੨॥ ਇਨੀਓਇਨੀਦੇਖ
 ਦਿਆਕੇਤੀਚਲਗਈ ॥ ਟਰੀਦਾ ਲੋਕਾਆਪੇਆਪਦੀਮੇਅ ॥
 ਪਲੀਪਈ ॥੯੩॥ ਅਧਿਸਦਾਰਹਿਮੇਮਿਲਾਹਿਨਿਲਿਅ ॥
 ਸੁਖਹੋਇ ॥ ਟਰੀਦਾ ਸੇਤੁਮੇਰਾਹੋਇਰਹਹਿਸਭਸਗਤੇਰ
 ਹੋਇ ॥੯੪॥ ਕੀਦੀਉਤੇਰੁਖਜਾਕਿਚਰਕਬੰਨੈਪੀਰਾਟ
 ਗੀਦਾਕਚੈਭਾਉਰਖੀਐਕਿਚਰਕਤਈਨੀਰਾ ॥੯੫॥

ਬਿਦੂਟਨਬੀਦੁਹਿਦਾਹੜਾ ॥ ੧੧੮ ॥ ਫਰੀਦ ਦਰਦਰਿ
ਦੇਸੀਗਾਖੜੀਏਪੜੀਪਰੀਤੁ ॥ ਇਕਨੁਕਿਨੇਚਾਲੀ
ਐਦਰਦੇਸਾਨੂਰੀਤੁ ॥ ੧੧੯ ॥ ਤਨਨਤਪਾਉਤੰਦੂਰਸਿ
ਵਿਬਲਲਹਭੁਨਬਾਲਾ ॥ ਸਿਰਪੇਰੀਕਿਅਫੇੜਅਮੰ
ਦੁਪਿਰੀਨਿਹਾਲਾ ॥ ਹਉਦੁਦੇਈਸਸਲਾਸਸਨੁਮੇਡੇ
ਨਾਲਾ ॥ ਨਨਕਅਲਖਨਲਖੀਐਗੁਰਮੁਖਦੇਇਦਿਖਾ
ਲਾ ॥ ੧੨੦ ॥ ਹੀਸਾਦੇਖ ਤਰੰਦਿਆਬਗਾਮਇਅਚਾਉ
ਰੂਬਮੁਦੇਬਗਬਪੜੇਸਿਰਤਲਊਪਰਿਪਾਉ ॥ ੧੨੧ ॥
ਮੇਸਦੇਅਵਭੁਦੇਸੁਹੈਤਮੇਕੀਤਾਸੀਗਾ ॥ ਜੇਸਾਲਬ
ਗੁਚਪੜਾਅਨਮਨੁਭੇੜੀਅੰਗਾ ॥ ੧੨੨ ॥ ਕਿਅਹੰਤੁ
ਕਿਅਬਗਲਾਜਾਕਉਨਦਰਧਰੇ ॥ ਸੇਤਿਸੁਭੁਦੇਨ
ਨਕਾਕਗਹੁਰੀਸਕਰੇਇ ॥ ੧੨੩ ॥ ਸਰ ਦੁਰਖੰਖੀਹੋਕ
ਜੇਫਾਹੀਦੁਲਾਪਚਾਸਾ ॥ ਇਹਤਨੁਲਹਰੀਗਤੁਬੀਆ
ਸਚੀਤੇਰੀਆਸਾ ॥ ਕਦੁਲਜੁਅਖਰਕਦੁਲਗੁਲ
ਕਦੁਲਗਾਨਕਦੁਲਜੁਮਲੀਅਮੰਤਾ ॥ ਕਦੁਲਸੁਦੇਸੇ

ਹਉਕਰੀ ਸਿਤੁਵੁ ਸਮਾਏ ਕੰਤੁ ਘਨਿ ਦੁਲੁ ਸੁਖ ਕਰ
 ਸਿਵੁ ਗਲ ਸਿਹ ਬਾਮੁਨੀ ਮਾਮੰਤੁ ਏਏ ਬੈਲੇ ਦੇਸੁ
 ਕਰੇਤਾ ਵਸੁ ਅਵੀ ਕੰਤੁ ਮਤਿ ਰਦੀ ਹੋਇ ਭਿਅ
 ਲਾ ਤਾਨੁ ਹੋ ਦੇਹੋਇ ਨਿਤਾਲਾ ਅਹੋ ਦੇਆਪਦੰਡਾ
 ਏਕੋਈ ਮੇਸਾ ਭਗਤੁ ਸਦਾਏ ॥ ੧੨੮ ॥ ਇਕੁ ਫਿ
 ਰਾਨਾ ਗਲਾਇ ਸਤ ਨਾਮੇ ਸਦਾਧਨੀ ਚਿਅ ਉਨਿ
 ਕੋਹੀਠ ਭਿਅਨ ਕਸਤੁ ਮੇਲਾਹੇ ਸਤ ਨਾਮੁ ਮਲੁ
 ਕਰਾਹੁ ਮੂਲ ਮਚੀ ਗਵਾ ਜੇਭੇ ਪਿਰੀ ਆਈ ਸਿ
 ਕਹਿ ਆਉਨੁ ਠਹੇ ਕਰੀਦਾ ॥ ਸੰਪੂਰਨ ॥

ਏਰੇ ਦੁਲਾ ਲਿਖਾਰੀ ਨਗਾਇਕੁ ਦਾਸੁ ਦੇਈ ਦੁਮ
 ਰੇ ॥ ਲਿਖਾਰੀ ਦਾਸੁ ਸਿਧਾ ਸਦੇਹੀ
 ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀
 ਗੁਸਿਯ ਦੇਵੇਟੇ ॥
 ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

१ॐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇਰਨਿਃ २
 ਦਿਉ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਖਲਿਆ ॥ ਟਾਲ
 ਨ ਦਿੰਗੀ ਆ ॥ ਮਕਨ ਗੁਰ ਆਂ ਵਾ
 ਰਾ ਸੇ ॥ ਜਪੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਖਨਾ ਸੇ ॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਾਸਾਸਰੁ ਦਰਨੀ ਕਾ ॥ ਕੋਨ
 ਏ ਜੋ ਕੁਲੀ ਤੁਹਾ ਏ ਉਪਾਹੀ ਆਹੇ ਜੋ
 ਕਾ ॥ ੧ ਰਗਉ ॥ ਕੇ ਕੇ ਕਾਰੁ ਜਗਾ ਗਾਏ ॥
 ਮਨ ਚਿੰਤਿ ਅਤੇ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ਸਹੀਸ
 ਲਾਮਤਨਾਇਆਏ ॥ ਅਪਨਾ ਪਰੁਧੀ
 ਆਏ ॥ ੨ ਸਤਿਸਰੁ ਦਰਨਾਏ ॥ ਸੇ ਜੋਨ
 ਪਰਮਗੁਰੁ ਪਾਏ ॥ ਮਰੇਨ ਆਏ ਜਾਈ
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਮੁਪਿ ਆਈ ॥ ੩ ਦਿਹੁ ਬ੍ਰਹਮ
 ਮਥੀ ਕਾਰੁ ਸੇ ਜਾਨੇ ॥ ਜਿਸੁ ਵਿਆਲ
 ਹਿਉ ਕਰਗਾਣੇ ॥ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪਰੁ
 ਸਰਨਾਈ ॥ ਸਰੁ ਚਿਤਾ ਗੁਣ ਤਮਿ ਟਾਈ ॥

ਸੋਹਿਮਹਲ ੫

ਗਮਵਾਸਸਰ ਦਰਨਾਤੇ॥ ਸਰੁਉਤਰੇਪਾਪ
ਕਮਾਤੇ॥ ਨਿਰਮਲਰੰਏਕਰਇਸਨਾਨ॥
ਗੁਰਪੂਰੇਕੀਨੇਵਾਨ॥॥ ਸਰੁਕੁਸਲਖੇ
ਮਪਰੁਧਾਰੇ॥ ਸਹੀਸਲਾਮਤਸਰੁਬ
ਕਉਥਾਰੇ॥ ਗੁਰਕਾਸਬਹੁਬੀਓਰੇ॥
॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧਸੀਗਤਮਲੁਸਾਖੀ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਰੇਆਸਾਖੀ॥ ਨਾਨਕ
ਨਾਮੁਧਿਆਇਆ॥ ਆਵਿਪੁਰਖ
ਪਰੁਪਾਇਆ॥ ਸੇਧਰਦਯਾਇਸਾ
ਇਆ॥ ਸਨ੍ਰਕਮਹਲਾ ੨ ਗੁਰਸਤਿ
ਗੁਰਕਾਜੈਸਿਖਅਖਾਏਸੇਰੁਲਕੇਉ
ਠਹਰੀਨਾਮੁਧਿਆਏ॥ ਉਵਮਕਰੇ
ਰੁਲਕੇਪਰਗੁਤੀਇਸਨਾਨੁਕਰੇ
ਅਮ੍ਰਿਤਸਰਨਾਏ॥ ਉਪਵੇਸਗੁ
ਰੂਹਿਗੁਰਿਕਪੁਜਾਪੈਸਰੁਕਿਲ

ਦਿਖਾਪਾਪਵੇਖਲਹਿਜਾਏ॥ ਘਰਭਰੇ
ਵਿਦਸਗਰਬਾਨੀਗਾਏ ਬਹਿਵਿ
ਆਉਠੇਵਿਆਹੁਸੁਮੁਖਿਆਏ
ਜੋਸਾਸਗਿਰਾਸਪਿਆਏ ਮੇਰਾਹੁ
ਹਰਿਸੇਗੁਰਸਿਖਗੁਰਮਨਕਾਏ॥

ਜਿਸਨੁਵਿਆਸੁਰੇਏ ਮੇਰਾਸੁਅ॥
ਮੀਤਿਸਗੁਰਸਿਖਗੁਰਉਪਦੇਸੁ
ਸੁਨਾਏ॥ ਜਨਨਾਨਕਪ੍ਰਭੂਮੀਗੈਰੇ
ਸੁਗੁਰਸਿਖਕੀਜੋਆਪਜਪੇਅ

ਦਰਹਨਾਮੁਜਪਾਏ॥ ਸਲੋਕੁ॥
ਜਹਸਾਧੂਗੋਬਿੰਦੁਰਜਨਕੀਰ
ਤਨੁਨਾਨਕਨੀਤਾ॥ ਨਾਹਉਫਾਤੈ
ਨਹਨੁਟਹਿਨਿਕਟਿਨਜਾਈਅ
ਹੁਦੁਤਾ॥ ਗਗਾਗੋਬਿੰਦੁਗੁਰਗੁਰ
ਹਸੇਸਿਸਾਸਿਜਪਨੀਤਾ॥ ਕਹਾ

